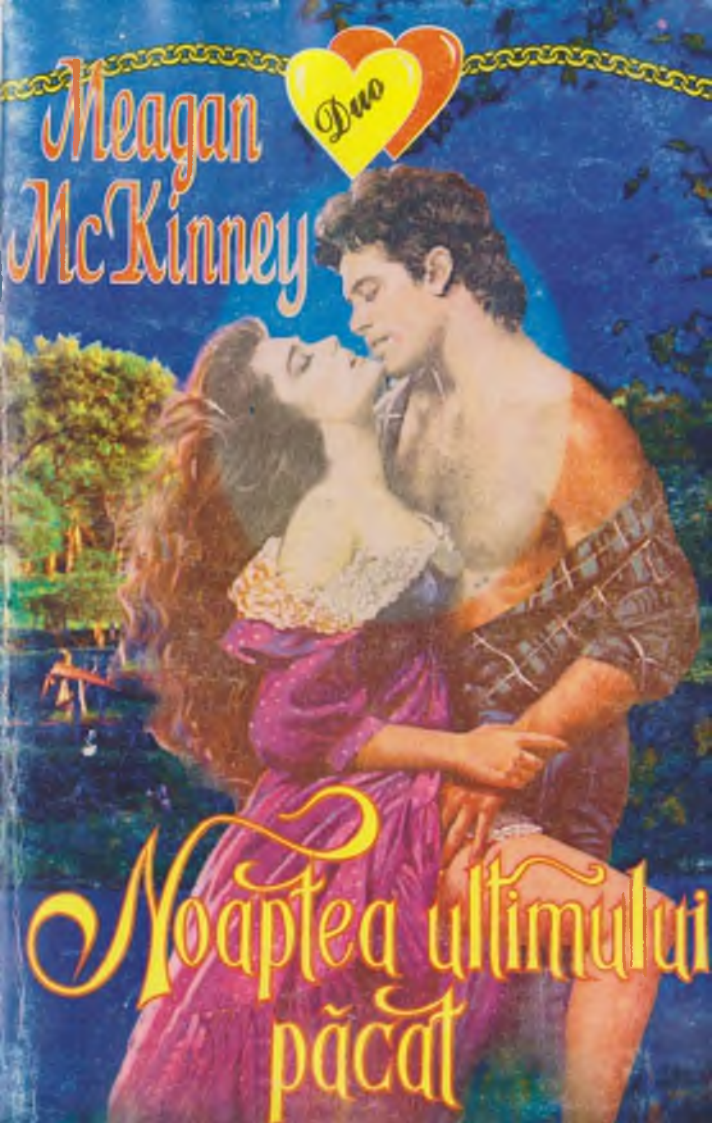
Meagan McKinney

Duo

Noaptea ultimului păcat

— Fugi de cineva? De un bărbat?

— Nu. Nu mă caută nici un bărbat la care să ţin.

Cain o privi cîteva clipe. Apoi o trase lîngă el şi-i acoperi gura într-un sărut care părea să spună că n-ar mai vrea să-i dea drumul niciodată. O alinta cu buzele. Limba îi pătrunse adînc în gură, făcînd-o să tremure. O lipi de el mîngîind-o pătimaş pe spate. Sărutul se prelungi. Îi arăta cu limba în ce fel ar fi vrut s-o iubească, cît de mult, cît de dulce, cît de profund... În adîncul sufletului ei îl aşteptase. Aşteptase să-l guste, să-l atingă, să-l ţină în braţe. Era singurul bărbat pe care îl dorea.

Era ca o durere pe care numai el o putea linişti.

FAIR IS THE ROSE
by MEAGAN McKINNEY

Meagan McKinney

Noaptea ultimului păcat

Editura Philon
1994

Capitolul 1

Fusese o execuţie nereuşită.

Şi dacă era un singur lucru care să-i displacă doctorului Amoss, acesta era o astfel de execuţie. Examinase cele şapte cadavre înfăşurate în pînză albă şi le întinse pe jos în micul său cabinet. Pînă şi oamenii aceştia, banda de tîlhari din Dover, ar fi meritat cinstea de a muri de cuţit, trecînd astfel în lumea cealaltă. Execuţia lor fusese însă jalnică. Mai ales sfîrşitul ei.

Doctorul îşi scutură capul, îşi împinse ochelarii pe nas şi se întoarse la lucru. Îşi petrecuse toată ziua cu banda din Dover: mai întîi privind cum sînt spînzuraţi unui cîte unui, apoi ajutase să fie daţi jos şi tîrîţi în cabinetul lui. Micul tîrg al Landenului nu avea un antreprenor de pompe funebre, aşa că era treaba doctorului să-i pregătească pentru înmormîntare. Îi luase toată după-amiaza să înfăşoare în pînză cinci dintre ei. Acum era la al şaselea.

Doctorul se aplecă spre scuipătoare, însă greşi ţinta şi nimeri în praful de pe duşumeaua goală. Afară, pe sub firma scorojită *Tuns, spălat şi bărbierit,10 cenţi,* putea să vadă pînă în marginea oraşului, unde oamenii săpaseră şapte gropi în întinderea necunoscută şi cenuşie a cîmpiei.

Umbrele creşteau în cabinetul lui. Era tîrziu. Scoa-

se ghetele celui de-al şaselea, apoi îl controlă în gură să vadă dacă individul nu avea vreun dinte de fildeş, bun de vîndut pentru a-şi scoate plata pentru spînzurătoare. Înfăşură cadravul, apoi îi tăie numele de pe listă.

Acum nu mai avea cum să-l ocolească.Trebuia examinat şi ultimul dintre ei. Al şaptelea şi cel mai rău.

Macaulay Cain. Numai numele făcea să-i treacă fiori reci pe şira spinării. Îl citise de nenumărate ori pe afişele care anunţau că este căutat. N-ar fi vrut niciodată să fie în pielea cunoscutului pistolar. Pentru Macaulay Cain execuţia fusese deplorabilă. Doctorul se uită fără nici o tragere de inimă la faţa lui. În toată viaţa nu văzuse un om cu care să te căzneşti atît să-l urci pe cal şi să-i pui streangul de gît. Chiar cînd, în sfîrşit, faţa îi fusese acoperită de un sac negru şi oamenii erau gata să dea bice calului, Cain continuă să se zbată, cerîndu-le să aştepte acea telegramă, despre care pretindea că l-ar fi putut elibera.

Telegrama care n-a mai ajuns.

Ticălosul. Doctorul ura o execuţie atît de nereuşită. Nu făcea decît să-l indispună gîndul la calul care se cabra şi la Macaulay Cain legănîndu-se în vînt fără să i se frîngă gîtul pentru a scăpa odată de chinuri.

Cînd totul fu terminat, îi tăiară legăturile, eliberîndu-i mîinile, pe care i le încrucişară apoi pe piept. Oamenii tresăriră vizibil cînd doctorul îi trase sacul, nepregătiţi pentru o aşa privelişte. Dar înainte de a i se acoperi faţa, cu toţii avură uşurarea să vadă aşternîndu-se pacea şi liniştea pe faţa cu barbă stufoasă, încîlcită şi murdară a proscrisului.

Resemnat parcă, doctorul se îndreptă spre ultimul cadavru. Şeriful urma să ajungă acolo curînd să ia morţii pentru a-i înmormînta. Ar fi făcut bine să se grăbească.

În cameră era liniște; se auzea numai bîzîitul muștelor îndărătul ferestrelor și respirația doctorului. Se aplecă spre mort și întinse mîna să apuce giulgiul.

Și atunci simți.

Un alt om poate n-ar fi observat stropul mic de sînge ce picură pe pantofii negri ai doctorului. Un om mai puțin instruit în ale medicinii poate n-ar fi dat nici o atenție, dar John Edward Amoss își petrecuse patruzeci de ani din cei șaizeci pe care-i avea, învățînd un lucru: morții nu sîngerează.

Sigur, unui spînzurat i-ar fi putut transpira gîtul, dar nu atît de mult încît transpirația să alunece în josul mesei și să cadă chiar la picioarele sale.

Doctorului i se ridică părul pe ceafă. Îl mîncau palmele să tragă giulgiul, dar picioarele îi fură mai deștepte. Dădu un pas înapoi. Prea tîrziu. Mîna țîșni și îl înșfăcă de gît.

Scheună ca un cîine de preerie prins de un coiot, dar nu-l auzi nimeni. Tot tîrgul era adunat la marginea orașului, așteptînd înmormîntarea.

Cîteva clipe nici unul din ei nu mișcă, încremeniți ca într-un grup statuar. Fără să scoată un cuvînt, doctorul asculta horcăitul lui Cain, lacom să-și umple plămînii. Neputincios, reuși să îngaime:

—Acum ți-ai găsit să învii, fiule?

Proscrisul își trase pînza de pe față. Arăta groaznic. Prea groaznic pentru un miracol. Vocea i se auzi răgușită.

—Da. Sigur. Eu sînt Învierea a Doua.

Doctorul aprobă repede, dînd din cap, prea înspăimîntat ca să poată rîde.

— Telegrama. Unde e blestemata aia de telegramă? se înecă nenorocitul, abia auzindu-i-se cuvintele.

— Nu te-a eliberat nimeni, fiule. Nu a venit nici o telegramă.

În tot acest timp, doctorul nu reuşi să-şi alunge gîndul de la cei doisprezece oameni împuşcaţi de banda din Dover, întrebîndu-se cîţi dintre aceştia fuseseră oare ucişi de Cain. Şi se mai întreba dacă, în cele din urmă, nu va bate pentru el, cel de-al treisprezecelea, clopotul.

Braţul lui Cain se strînse în jurul gîtului său. Doctorul abia mai putea înghiţi.

— Mă minţi? se schimonosi faţa proscrisului.

— Nu te-aş minţi într-un moment ca ăsta, fiule.

Cain îl privi fix. Apoi zîmbi, un zîmbet care nu îi atinse şi privirea.

— Cred că va trebui să te iau cu mine, doctore. Sînt al dracului de hotărît s-o şterg din oraşul ăsta plin de spînzurători. Indiferent cum.

Omul încetă să mai zîmbească. Încheieturile mîinii şi gîtul îi sîngerau. Şi, pentru Dumnezeu, gîndi doctorul, avea ochii reci.

Amoss înghiţi în sec, cu greu, cu gîtul strîns în acea încleştare de oţel.

— Nu te vor spînzura din nou. Îţi datorează asta. Toţi am fost de acord că a fost o execuţie proastă.

— Teribil de proastă, scuipă omul.

Doctorul nu răspunse. Se uită spre gîtul spînzuratului. Cu siguranţă, frînghia îi făcuse rana aceea urîtă.

— Ai un cal?

Doctorul nu-şi ridică privirea.

— Da. Afară, în spate. Un ponei indian, brun şi solid. Ia-ţi-l.

— Puşcă?

— N-am. Nu cred în arme. Sînt doctor şi atîta tot.

— Atunci o să te iau cu mine. Trebuie să am o pavăză.

Cain îşi masă gîtul, apoi se ridică, lăsîndu-şi picioarele să atîrne pe marginea mesei. Doctorul înghiţi din nou, gîndindu-se că mîna care îl ţinea de gît putea să

strîngă în orice clipă. Păli de frică.

— Şi pînă unde ai de gînd să mă tîrîi după tine?

Înviatul îl privi atent. Ochii aceia de un gri tăios măsurară burta proeminentă, apoi chelia doctorului.

— Am nevoie de timp, îl lămuri sec.

Doctorul înţelese.

— N-o să vorbesc. Cel puţin pentru un timp. Asta o să-ţi dea răgazul care-ţi trebuie. Şterge-o de-aici.

Ochii aceia ciudaţi se îngustară, amintindu-i de ochii unui lup pe care îl văzuse demult, într-o iarnă cumplită.

— De ce ai face asta pentru mine?

— Nu cred într-o a doua execuţie. Ai supravieţuit. Trebuie să fie vreun motiv. Nu-i bine să te joci cu bunătatea lui Dumnezeu.

Cain îl *pironi cu privirea.*

— Am nevoie de cinci minute, scrîşni într-un final. Dacă nu le capăt, mă voi întoarce din mormînt să te iau cu mine.

— Îţi jur că vei avea cele cinci minute, chiar dacă va trebui să baricadez oamenii şerifului în spatele uşii, rosti doctorul cu toată convingerea pe care o putea avea în acea clipă.

Îşi dădu drumul cu atenţie pe podea, continuînd să-şi ţină mîna strînsă pe gîtul doctorului. Trecură împreună în spatele uşii. Pentru o clipă, se priviră şi o înţelegere stranie păru să-i unească. Seamănă cu lupul de odinioară, gîndi doctorul, aducîndu-şi aminte cum lăsase atunci ţeava puştii în jos, permiţîndu-i să fugă, păstrînd doar amintirea acelor cutremurători ochi de gheaţă. Proscrisul era cu cel puţin un cap mai înalt decît el, slab însă musculos, piămădit parcă din anii petrecuţi în şaua calului. N-avea nici un motiv s-o facă şi totuşi, doctorul se auzi spunînd, cu gîtul încă sub strînsoarea aceea teribilă:

— Mult noroc, Macaulay Cain!

Bărbatul tresări. Îl privi ca şi cum ar fi vrut să spună că n-are nevoie de o aşa urare din partea unui om care încercase să-l spînzure. Nu spuse însă nimic şi ţîşni din spatele uşii într-o fugă nebună. Sări în spatele calului şi o luă la goană spre vest, căiărind ca un indian, fără şa sau căpăstru, îndreptîndu-se spre munţi.

Doctorul privi în urma lui, neliniştit să-l vadă depărtîndu-se liber, asemenea lupului din iarna de demult.

De cîte ori călătorea, se îmbrăca în negru. Văduvele nu trezeau niciodată suspiciuni. Ele spuneau tot ce se putea spune, prin culoarea hainelor. Christal Van Alen învăţase să se îmbrace în negru. Învăţase şi trucul de a purta mănuşi negre de bumbac, astfel încît nimeni să nu observe că nu avea verighetă. Şi mai învăţase să poarte o voaletă neagră şi lungă peste faţă, care să-i dea aerul unei văduve, ascunzîndu-i în acelaşi timp trăsăturile şi vîrsta. Astfel îmbrăcată scăpa şi de întrebări şi de conversaţie. Era mai sigur aşa. Se putea crede că o femeie ce călătorea singură ar fi avut nevoie de conversaţia prietenoasă a partenerilor de drum. Dar ea ştia din drumurile ei către vest, că singurul lucru, mai periculos chiar decît banda de ticăloşi din Pawnee, era un străin curios să-i afle trecutul.

Trenul avu o poticnire care o izbi în colţul ascuţit al unui obiect aflat lîngă ea. Îl privi. Era o copie miniaturală a unui birou, care părea a fi mîndria şi bucuria unui vînjos comerciant de mobilă ce stătea alături. Vagonul putea găzdui şase călători, dar domnul de lîngă ea plătise un bilet dublu pentru locul pe care-l ocupa

cu mostrele şi circumferinţa sa robustă. Înghesuită între el şi marginea canapelei, Christal încerca din greu să-şi păstreze rochia neşifonată. Statura ei micuţă nu-l era de nici un folos.

Călătoria devenea tot mai plictisitoare. Aruncă o privire ca din întîmplare celorlalţi trei călători care urcaseră la Burnt Station.

Unul dintre ei era un bătrînel cu o faţă blajină de bunic. Cînd îl văzuse căutîndu-se în buzunarul de la piept şi scoţînd o *Scriptură* crezuse că e preot. Apoi observă că în carte fusese făcut loc pentru o sticlă metalică, din care se grăbi să tragă o duşcă bună.

Tînărul care stătea alături, un puşti de fapt, privea plin de neastîmpăr pe fereastră, ca şi cum îi era ruşine că merge cu trenul, în loc să facă o treabă mult mai bărbătească şi să călărească singur. Însoţitorul lui părea să-i fie tată. Era un tip cărunt, cu o vestă albastrupal şi o barbă mare şi sîrmoasă, care ar fi avut nevoie de foarfece.

Nimeni nu vorbea. Preotul sorbea din cînd în cînd din sticlă; bărbatul cu vesta albastră moţăia; comerciantul îşi privea micuţul birou, gîndindu-se, probabil, la viitoarele cîştiguri. O altă hurducătură o trimise din nou în colţul cu bucluc. De data aceasta se dădu înapoi, frecîndu-şi coastele.

—Mă numesc Henry Glassie, doamnă.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe comerciant zîmbindu-i din nou. Era un om cu o înfăţişare foarte plăcută şi părea a fi cea mai potrivită companie pentru o călătorie lungă prin praful preeriei. Numai că ea nu avea nevoie de o astfel de companie. Prefera să tacă. Tăcerea o putea apăra. Măcar de ceilalţi, dacă nu şi de ea însăşi.

Îl privi lung din ascunzişul voaletei. Se întrebă cu amărăciune dacă ar mai fi fost atît de amabil cînd ar fi ştiut cu cine stă de vorbă. Că faţa ei apărea pe afişe

care anunţau că este căutată de la Maine la Missouri. Că mănuşile pe care le purta ascundeau nu numai faptul că nu purta verighetă, ci şi cicatricea din palmă, care era desenată pe fiecare din acele afişe. Văzuse ultimul afiş în Chicago. Că trecuseră trei ani şi ţinutul Wyoming îi părea suficient de îndepărtat pentru a-i oferi protecţie. Trăise un coşmar în New York. Acum fugea de acel coşmar şi de ea însăşi.

— Doamnă, aş fi atît de onorat să mă adresez dumneavoastră cu...?

Omul îşi ridicase sprîncenele, ca şi cum ar fi implorat-o să-şi spună numele. Se trezi obligată să intre în conversaţie.

— Sînt doamna Smith, spuse ea cu o voce politicoasă.

Bărbatul îi mulţumi cu un zîmbet.

— Un nume minunat, *Smith*. Atît de democratic. Atît de uşor de ţinut minte.

Ea schiţă un zîmbet. Numele ei era atît de banal. Şi totuşi, domnul Glassie o făcea să se simtă măgulită. Poseda toate armele unui comerciant abil: vorbea atent, era prezentabil, avea o ţinută impecabilă. Numai că sărmanele văduve nu prea cumpără mobilă şi conversaţia, spre uşurarea ei, se stinse repede.

Îşi întoarse privirea spre preeria întinsă. Strecură din nou batista sub voaletă şi-şi tamponă uşor fruntea umedă de transpiraţie. Soarele ardea, iar praful pătrundea prin fereastra deschisă, acoperind rochia cu un nisip gălbui. Abia porniseră. Iar pînă la Noble era un drum lung. Era nerăbdătoare să ajungă acolo.

Auzise o mulţime de lucruri despre Noble în ultimii trei ani. Îşi legase toate speranţele de acel oraş. Se săturase să tot fugă şi auzise că Noble e un loc în care te puteai ascunde. O mulţime de aventurieri, o mulţime de femei şi nimeni care să pună întrebări. Nici

măcar un şerif. Nu avuseseră unul de ani de zile. Oraşul se ridicase din febra goanei după aur şi se stinsese la fel de repede. Dar drumurile sale dăinuiseră şi serveau acum conducătorilor de cirezi şi celor ce mergeau spre nord. Se gîndea că îi va fi bine acolo pentru o vreme, lucrînd în vreo bucătărie, jucînd cărţi, chiar dansînd pentru bani. Nu-i plăcea prea mult să danseze pentru bani. Bărbaţii erau de obicei grosolani şi cîteodată miroseau urît. Dar ar fi făcut-o, dacă nu găsea altceva de lucru. Se gîndea întotdeauna cum să supravieţuiască. Şi erau alte căi mult mai rele pe care se puteau face bani. Mai ales pentru o femeie.

Ochii lui Christal se întunecară ca şi cînd n-ar mai fi vrut să se gîndească la aşa ceva. Viclu. Demult, într-o viaţă de care abia îşi mai aducea aminte, un cuvînt precum viciu n-ar fi intrat în vocabularul ei. În lumea ei viciul era permanent intraductibil şi inexplicabil. Pentru o tînără binecrescută din Manhattan, un astfel de cuvînt era la fel de lipsit de sens ca un cuvînt marinăresc din vechea irlandeză — limbaj pe care Miss Bailey nu îl folosea nicidecum în Conservatorul pentru Tinere Domnişoare, singura şcoală de fete de pe *Strada 5*, unde o purtase cîndva destinul.

Dar destinul îşi ieşise din matcă şi acum se afla în Wyoming, trăind o viaţă pe care altădată nici nu şi-ar fi imaginat-o, cunoscînd acum prea bine viciul; petrecuse trei ani cumpliţi, în care încercase să scape din capcanele sale.

— Trebuia să ne luăm şi-o puşcă, tată. Cu indienii Sioux nu ştii niciodată...

Vocea băiatului o trezi din gîndurile negre.

— Acum eşti domn, Pete. Avem bani. N-o să mai purtăm puşcă de-acu' nainte. Cum ajungem la St. Louie, ne cumpărăm haine şi sîntem domni odată pentru totdeauna.

— Da' n-avem escortă, numai mecanicu' şi un singur însoţitor cu puşcă. Dacă ne opresc? 'Sta-i teritoriul indienilor Sioux. Şi Cheyenne — toată lumea ştie că ăştia se enervează repede.

— Noble e la o aruncătură de băţ de-aci. Express-ul o să ne ducă fără să-ţi baţi tu capul. De asta-i plătim.

— Oh, tată, oftă Pete.

Aruncă o privire stînjenită spre Christal. Apoi, ca şi cînd ar fi fost bucuros că aceasta se află în spatele unei voalete, se întoarse spre fereastră, părînd a cerceta depărtările.

Indienii. O treceau fiorii numai cînd pronunţa cuvîntul. Pe teritoriul pe care-l traversase auzise cele mai sîngeroase poveşti despre Kootenai, Cap-turtit, Shoshone, Picior-Negru. Erau întîmplări cumplite, care-i aduceau coşmaruri. Dar astfel de coşmaruri nu erau mai rele decît coşmarul pe care-l trăise. Nu se temea de indieni.

Dintr-o dată trenul se opri.

La început nu ştiu nimeni de ce. Era o tăcere adîncă, plină de prevestiri neliniştitoare. Zgomotul surd al unei perechi de ghete se auzi deasupra lor, dar era însoţitorul de tren, omul cu puşca.

— De ce ne-am oprit? întrebă dl. Glassie, strîngîndu-şi grijuliu biroul şi privind în jur ca şi cum cineva dintre ei ar fi ştiut răspunsul.

— Nu cred că am ajuns deja la Dry Fork, se încruntă bărbatul cu vestă albastră, apoi scoase capul pe fereastră.

Deschise gura să strige spre mecanic, dar cuvintele îi îngheţară în gît. Cînd îşi trase capul înapoi, ţeava unei puşti era îndreptată exact spre nasul lui.

Christal îşi încleştă mîinile pe săculeţ pînă simţi că o dor degetele. Gura îi era uscată. Prin voaletă, văzu preotul închizîndu-şi brusc Biblia. Afară se auzi tropo-

tul cailor, apoi bufniturile unei încăierări pe vagon. Brusc se făcu liniște.

Mîna murdară a unui alb deschise ușa. Christal văzu mai întîi o pereche de ghete roase, apoi auzi vocea proprietarului lor.

—Salut, domnilor!

Omul zîmbi larg, arătîndu-și dinții stricați. Era nebărbierit și murdar. Își trecu repede privirea peste călători. Rîse cînd văzu că amenințarea îi reușise.

— Vreți să ne jefuiți, îngăimă dl. Glassie, cu respirația tăiată.

Christal privea din spatele voalului negru. Inima i se zbătea ca și cînd ar fi vrut să-i spargă corsetul.

— Cainl strigă tîlharul, lăsînd pușca în jos. Vor să știe dacă-i jefuim!

Rîse din nou și-și trase basmaua pe față pînă sub ochi, în bătaie de joc.

— la ascultă, se răsti dl. Glassie, dar nu apucă să mai spună ceva, că apăru un altul.

Christal nu mai văzuse niciodată un astfel de bărbat. Arăta cam ca ceilalți tîlhari, poate ceva mai înalt și mai bine făcut, cu o barbă neagră, nerasă de cîteva zile. Cămașa îi era prăfuită și ponosită și avea o basma stacojie în jurul gîtului, să-l fie la îndemînă pentru a-și acoperi fața în caz de nevoie. Și cu toate acestea era diferit. Părea mult mai periculos decît ceilalți. Ochii lui aveau ceva ieșit din comun. Nu mai văzuse o așa privire de oțel, ochi care dădeau fiori de gheață în mijlocul verii.

— Bărbații să iasă afară, rosti el printre dinți.

Își întoarse apoi privirea către Christal, țintuind-o locului. Știa că nu i se vedea fața, dar asta nu o liniștea prea mult. Spre norocul ei, bărbatul își întoarse fața. Respiră ușurată.

— Vreți să ne jefuiți? insistă dl. Glassie, care nu

avea de gînd să iasă, pînă cînd nu afla clar cum stau lucrurile.

— După cum vedeţi, sîntem însoţiţi de o doamnă. Şi nu putem să o părăsim aici fără cineva...

— Am spus să ieşiţi afară.

Tîlharul îl străpunse pe dl. Glassie cu o privire de gheaţă. Comerciantul nu mai avu nevoie de alte argumente.

Unul cîte unul, bărbaţii ieşiră. Pete avea o privire sfidătoare, care părea a spune: *Nu mi-e frică de voi.* Tatăl său privea în jur cu disperare, gîndind că bătuse atîta cale ca să-şi vadă visurile spulberate de un jaf. De la fereastră, Christal privi către preot. Mîinile îi tremurau, ridicate deasupra capului.

Era evident că banditii stătuseră ascunşi lîngă podul de la Dry Fork, aşteptîndu-i. Christal le văzu caii, legaţi sub pod. Numără cinci.

— ...sînt reprezentantul *Companiei de Mobilă Paterson* din New Jersey şi compania mea va auzi despre acest comportament jignitor, dragii mei! anunţă dl. Glassie în timp ce primul tîlhar îl căuta de arme.

Cel de-al doilea, cel cu ochii de oţel, îl controla pe bărbatul cu vestă albastră, în timp ce Pete privea încruntat.

— Sînt un om sărac, un om sărac, domnule, se tînguia tatăl lui Pete. N-aveţi de ce mă jefui, sînt un om sărac.

— N-are arme, Cain, strigă primul.

Cain dădu din cap, în semn că auzise. Trase în jos haina lui Pete. Găsi un pistol cu şase gloanţe în betelia pantalonilor băiatului. Îl luă şi împinse băiatul în lături. Cain trase cîteva focuri în aer.

— Ascultaţi! Toţi priveau atenţi şi tăcuţi. O să faceţi restul drumului pe jos, în urma trenului.

Dinspre podul Dry Fork coborau doi călăreţi adu-

cînd şi ceilalţi cai.

—Băieţii vor avea grijă să ajungeţi acolo.

—Unde? întrebă Pete curajos.

Cain îl măsură cu o privire rece.

— Într-un oraş numit Falling Water. Ai auzit vreodată de el, puştiule?

Pete scrîşni din dinţi.

— Sigur. E un blestemat de oraş părăsit. N-a mai fost nimeni pe acolo de ani de zile.

—O să mergeţi voi, răspunse Cain sec.

—Ne răpiţi?

—Îhî.

—De ce?

Christal îşi încleştă mîinile de uşă, aşteptînd răspunsul. Se întreba dacă era doar un jaf sau altceva, mult mai complicat şi mult mai sinistru. Cel mai rău ar fi fost dacă, printr-o întîmplare, cine ştie cum, ar fi găsit-o unchiul ei.

— Expresul va aduce marţi salariile. Vă păstrăm pentru recompensă.

Cain puse pistolul puştiului în cureaua pantalonilor săi de piele.

— Voi mergeţi în spatele trenului. Zeke are voie să biciuiască pe cel care o să încerce s-o facă pe deşteptu'.

Cel care se dovedi a fi Zeke ieşi cu calul său roib din mijlocul grupului. În mîna dreaptă avea un bici enorm, ale cărui lovituri puteau sfîşia spatele unui bărbat.

Christal văzu o expresie de groază trecînd pe feţele călătorilor. Era înspăimîntată, dar se consoiă cu gîndul că unchiul ei nu era în spatele acestei întîmplări. Dacă Baldwin Didier o găsea, nu mai apuca ziua de mîine. Cu banditii ăştia măcar mai avea o şansă.

— Nu ne puteţi ţine atît de multl Pînă marţi mai sînt patru zile! exclamă dl. Glassie cu gîndul la afacerile sale.

Cain ridică din umeri, semn că puţin îi păsa.

— Dar cine eşti dumneata, dragul meu, de crezi că ne poţi face una ca asta?

— Macaulay Cain.

Pete simţi un nod în gît.

— Macaulay Cain! Macaulay Cain a fost spînzurat în Londra cu mai bine de o lună în urmă!

— Zice lumea.

— Unii spun că Macaulay Cain a scăpat de spînzurătoare şi a intrat în banda Kineson. Voi sînteţi din banda Kineson? întrebă tatăl băiatului, înspăimîntat.

— Se prea poate, dar dacă ai dreptate, ai face bine să nu ne faci necazuri.

Cain vorbi atît de încet, încît Christal nu l-ar fi putut auzi dacă nu ar fi stat chiar lîngă vagon. Ameninţarea care se răspîndea din vocea aceea dură, îi dădu fiori. Înţelese că fusese prea încrezătoare. Oamenii aceştia erau tîlhari. Făcuseră lucruri îngrozitoare, poate că omorîseră oameni. Erau hăituiţi, disperaţi. Iar ea era o femeie singură.

Un alt bărbat veni călare dinspre pod. Trăgea de căpăstru doi cai, pe care-i priponi de vagon, apoi se apropie de Zeke. Christal scoase capul pe fereastră cînd Zeke împinse cei şase bărbaţi, cu tot cu mecanic şi însoţitorul de vagon, în spatele trenului, pe linia ferată, de unde acum nu-i mai putea vedea. Îşi muşcă buza şi-şi ocupă din nou locul. Dacă erau doi cai priponiţi, însemna că unul din tîlhari va conduce locomotiva, iar un altul ori va merge pe jos ori — mult mai sigur — va urca lîngă ea în vagon.

Simţi cum o cuprinde panica şi vru să fugă în spatele trenului, alături de ceilalţi călători. Nu voia să rămînă singură cu unui dintre bandiţi, mai ales cu cel cu ochii metalici.

— Aţi face bine să vă purtaţi frumos cu văduva. N-o

să tolerăm să-i faceţi vreun rău, îl auzi pe Pete din spate.

Cuvintele lui o înduioşară. Fusese atît de curajos să spună aşa ceva. Nici nu-şi mai aminti de cînd un bărbat nu îi mai purtase de grijă.

Se auzi un hohot de rîs:

— O să-i fie bine. O să călătorească cu mine.

— Voi merge eu cu ea, se auzi o a doua voce care nu admitea contrazicere.

Fu o pauză lungă pînă cînd primul să răspundă.

— Sigur, Cain. Dă-i drumul. Aruncă-i o ocheadă. Oricum, cred că e prea bătrînă pentru aşa ceva.

Roţile trenului scrîşniră gata să pornească.

Zeke îşi pocni biciul, dar se pare că o făcuse doar pentru intimidare, căci nimeni nu scoase vreun sunet. În schimb, ecoul loviturii răsună peste întinderea preeriei, ca o împuşcătură.

Inima lui Christal se zbătea plină de groază. Avea în săculeţ un mic pistol de manşon. Însă era vechi de aproape cincizeci de ani şi se putea trage cu el doar un singur foc. Ar fi fost o prostie să scoată pistolul acum, într-un vagon înconjurat de bandiţi. Singura ei şansă era să-şi înfrîngă frica şi să aştepte. Aşa că îşi strînse săculeţul şi întoarse privirea spre uşă. Cain sări înăuntru cu puşca sub braţ. Trînti uşa după el, apoi lovi de două ori cu patul puştii în capotă şi locomotiva se puse în mişcare. Fără să-i spună nimic, se trînti pe catifeaua prăfuită a canapelei din faţa ei şi împinse cu piciorul preţiosul birou al dl. Glassie în mijlocul vagonului, astfel încît să-şi poată întinde picioarele pe el.

Îl privea prin voaletă, simţindu-şi inima bătînd nebuneşte. Cain îşi aşezase liniştit puşca pe genunchi. Avea picioarele lungi şi puternice. Purta pantaloni de piele, tociţi la cusătură de la statul în şa. Îşi trîntise pintenii de bronz cu nepăsare pe lemnul fin al

biroului. Era murdar, prăfuit şi asudat. Se aşteptase să miroase urît, a animal, la fel ca primul tîlhar, cel cu dinţii stricaţi. În schimb, dinspre el venea un miros bărbătesc de mosc, care o dezgusta şi o incita în acelaşi timp.

Era cumplit de cald în vagon. Soarele amiezii se înălţase şi praful stîrnit de vînt bătea în fereastră cu sălbăticie. Christal îşi simţi transpiraţia de-a lungul feţei, dar n-o şterse. Îşi ţinea mîna pe săculeţ în dreptul pistolului şi privea spre Cain. Transpiraţia i se prelingea pe tîmple şi pe piept.

El privea pe geam, ştergîndu-şi fruntea cu dosul palmei. În cele din urmă îşi desfăcu basmaua de la gît astfel încît să-şi poată şterge faţa cu ea.

Tresări. Gîtul bărbatului avea o cicatrice grosolană de jur împrejur. Un singur lucru putea să-i lase o astfel de cicatrice, gîndi ea.

Privirea de oţel se aţinti asupra ei. Îşi atinse gîtul şi zîmbi cinic, arătîndu-şi dinţii albi şi puternici. Se aplecă spre ea.

— Ai simţit vreodată ştreangul în jurul gîtului, doamnă?

Avea un rîs aspru şi răguşit. Fără să-şi dea seama îşi duse mîna la gît. Cealaltă mînă, cea cu cicatricea ascunsă în mănuşa neagră, şi-o strînse în jurul ei, ca şi cum ar fi încercat să se apere. Încercă să nu se mai gîndească la nimic, nici măcar la trecutul ei. Unchiul ei ar fi vrut să-i joace pe mormînt. Dacă s-ar fi putut, ar fi dorit s-o vadă spînzurată. Oricum nu-i cruţase tinereţea. Fusese ţinută în ospiciul de la Park View pînă acum trei ani.

Banditul se lăsase pe spate şi-i studia cu atenţia figura învăluită în negru. Fără nici un cuvînt, ridică puşca şi o îndreptă spre ea. Simţi că-i îngheaţă sîngele. Se aştepta să-l vadă apăsînd pe trăgaci, însă el în-

dreptă ţeava puştii spre voaletă şi începu să o ridice. Apucă puşca cu ambele mîini, încercînd să-l oprească. Avea nevoie de protecţia voaletei. Doar privindu-i ochii îşi dădea seama de asta. Nu voia să-l lase să-i vadă faţa. Nu voia să devină atît de vulnerabilă.

Îl privi speriată. El agăţă voalul şi-l trase în sus, dezvelindu-i într-o clipă faţa. În ochii lui scînteie deodată surpriza. Nu se aştepta să vadă aşa ceva: o fată blondă, de nouăsprezece ani, care-l privea sfidător.

Nu spuse nici un cuvînt. Se priviră lung cîteva clipe, ca şi cum s-ar fi măsurat unul pe celălalt. Se temea, dar experienţa o învăţase să nu-şi arate niciodată frica. Luă un aer semeţ şi rece ca o statuie de marmură, lucru uşor pentru o fată educată în aristocraţia New-York-ului. Cain o privi enigmatic.

Christal îşi întoarse faţa spre fereastră, cu dispreţul cu care ar fi expediat un servitor. Însă el îi împinse obrazul cu ţeava puştii, forţînd-o să-şi întoarcă faţa înapoi.

Ochii fetei sclipiră de mînie şi frică în acelaşi timp. Îi întîlni din nou privirea. Apoi el făcu cel mai ciudat lucru la care se putea aştepta. Coborî încet puşca, acoperindu-i din nou faţa cu voalul negru. Se lăsă pe spate, îi mai aruncă o privire, pe care ea n-o înţelese, apoi se întoarse spre fereastră, adîncit în gînduri.

— De ce te-au spînzurat? îngăimă ea.

El se întoarse, privind-o ca şi cum voaleta nu ar mai fi existat.

— Poate pentru că trebuia să fiu spînzurat.

Christal crezu fiecare cuvînt al său. De frică, simţi că i se pune un nod în gît, ca şi cum ar fi fost sugrumată. Zîmbetul lui era trist şi în acelaşi timp satisfăcut. Apoi se mulţumi să privească întinderea vastă a preeriei, ca şi cînd ea n-ar mai fi fost acolo.

Capitolul 2

Prin fereastra deschisă, Christal putea auzi vocile celorlalţi pasageri, bombănind şi înjurînd, încercînd să ţină pasul cu trenul. Însă, cum drumul devenea din ce în ce mai greu, vociie lor se auzeau tot mai slab, pînă cînd tăcură cu totul.

Locomotiva urca spre ţinutul Munţilor Stîncoşi. Prăpăstiiie coborau ameţitor, în timp ce crestele lor păreau să atingă cerul. Christal ar fi putut să jure că vede raiul. Dar drumul era dificil şi nu prea avea timp să guste sentimentul acela copleşitor. Trenul îi legăna şi îi hurduca, aşa că se chinuia să stea bine agăţată de locul ei, de teamă ca nu cumva să cadă peste puşca de pe genunchii banditului.

În sfîrşlt, se opriră. Aruncă o privire pe fereastră. Cain îşi ridică ghetele de pe preţiosul birou al d-lui Glassie. Nici nu se uită la ea. Deschise uşa şi o împinse să iasă din vagon.

Jumătate din ea s-ar fi repezit afară să vadă dacă ceilalţi călători reuşiseră să-i ajungă din urmă, dar cealaltă jumătate n-ar fi vrut să iasă, riscînd astfel să scape pistolul pe fundul săculeţului.

—Văd că nu te mişti, doamnă.

Îi aruncă o privire şi, chiar prin voaletă, îi văzu ochii aceia, uimitor de reci. Coborî cu curaj. Spre surprinde-

rea ei, se aflau într-un oraş. În faţă erau trei clădiri, dintre care două atît de dărăpănate, încît prin crăpăturile pereţilor se vedea cerul albastru. A treia fusese cîndva o cîrciumă, dar acoperişul se dărîmase, blocînd intrarea. Îşi duse mîna la ochi să se apere de lumina puternică a soarelui. O firmă încă mai spînzura deasupra uşilor batante ale saloon-ului, atît de ciuruită de gloanţe, încît nu se mai înţelegea nimic. Zgomotul unei ape curgînd printr-un defileu în spatele saloonului o făcu să-şi dea seama unde se afla. Cain spusese că vor merge într-un oraş părăsit numit Falling Water (cascada). Aşadar ajunseseră.

Se întoarse spre răpitorul ei. Nici unui din ceilalţi căiători nu se zăreau în praful drumului, însă din spatele cîrciumei apărură trei bărbaţi înarmaţi. Cain îndreptă spre ei o faţă pe care nu se putea citi nimic.

— Unde sînt ceilalţi? întrebă unui din ei, ţinîndu-şi puşca sub braţ.

Cain arătă cu capul spre drum:

— Vin.

— Am pus mîna pe ei! Am pus mîna pe ei! scanda tîlharul ca apucat.

Cel de-al doilea trase un chiot, în timp ce al treilea se repezi la Cain.

— Am găsit o cameră în care să-i încui, Cain, aşa cum mi-ai cerut.

Individul era slab şi avea faţa ciupită de vărsat.

— E în podul saloon-ului. Nici nu se putea mai bine. Nu, nici nu se putea mai bine, continuă tîlharul.

— Unde-i cheia? întrebă Cain la fel de scurt, neatins de euforia celorlalţi.

Întinse mîna. Omul îi dădu cheia, ascultător.

— Dar ce avem noi aici?

Cel de-al doilea bărbat, o brută mare şi respingă-

toare, cu un păr gras, legat într-o coadă la spate, se apropie de ei. Întinse o labă păroasă să-i ridice voaleta, mai mult decît curios. Christal se dădu înapoi, sprijinindu-se de pieptul lui Cain.

— Destul, mîrîi Cain printre dinţi.

Bruta se retrase. Cain o trase lîngă el, înconjurîndu-i talia cu un braţ de oţel, fie s-o împiedice să fugă, fie s-o apere de ceilalţi.

— Avem treabă pînă vin ceilalţi. Boone, strigă el către brută, du caii la adăpost.

Se întoarse apoi către cel cu zîmbetul strîmb şi spre un bătrîn de aproape şaizeci de ani, care tocmai se împiedicase de nişte scînduri.

— Voi doi, mergeţi să vînaţi ceva. Mi se face foame şi fac urît cînd sînt flămînd.

Cei doi aprobară din cap, îşi trecură puştile pe umăr şi dipărură în spatele saloon-ului. Rămăsese din nou singură cu Cain. Erau doar ei doi, clădirile goale, praful ridicat de vînt şi cerul. Nu voia să fie dusă undeva fără ceilalţi căiători şi-şi frămîntă mintea, încercînd cu disperare să găsească cale de scăpare. Ţinea strîns săculeţul, căutînd trăgaciul cu degetul, dar înainte să-l găsească fu înşfăcată de braţ. Se smuci, încercînd şi-şi adune forţele şi s-o şteargă, dar Cain o apucă cu ambele mîini şi începu s-o tragă spre saloon, înainte ca ea să apuce să mai facă vreo mişcare.

— Unde mergem? întrebă, zbătîndu-se să scape din mîna lui, care o strîngea ca o menghină.

Inima îi bătea nebuneşte în piept. El se opri. Îi smulse voalul de pe faţă şi-l aruncă în drum. Vîntul îl umflă şi-l rostogoli ca pe o buruiană uscată.

— Am nevoie de voalul ăsta, spuse ea, cu o expresie sfidătoare, care-i ascundea frica ce-i îngheţase sîngeie.

Pentru prima dată, văzu un licăr de compasiune în ochii lui. Îl auzi spunînd încet:

— Da, ar trebui să-ţi ascunzi faţa. Dar pînă la urmă n-o să-ţi fie de nici un folos. Iar acum vreau să aflu cu cine am de a face.

O apucă strîns de braţ şi o împinse spre saloon. O forţă să intre dincolo de uşile batante. Christal făcu cîţiva paşi, aproape nevenindu-i să-şi creadă ochilor. În saloon nu era cu nimic mai bine decît afară. Un praf gros şi gălbui acoperea totul — podeaua, barul, scaunele şubrede.

— Urcă scările!

I se tăie respiraţia. Se răsuci să-l înfrunte. Nu avea de gînd să urce cu el în dormitoarele cîrciumei. L-ar fi împuşcat pe loc, decît să-l lase s-o violeze.

— Urcă! spuse el.

Privi în jur să vadă dacă era vreo cale de scăpare. Singura uşă era blocată de el.

Cain înaintă. Trăsăturile feţei îi erau înăsprite de umbrele din saloon.

— Cum te cheamă?

— Christal, şopti ea, fără să-l privească.

— Christal şi mai cum?

— Christal Smith.

Un zîmbet flutură pe faţa lui Cain.

— Fără *doamna*?

— Ba da. Doamna Christal Smith, spuse ea fără convingere.

— Cînd a murit?

Fu cît pe ce să întrebe *cine*, dar îşi reveni repede:

— Soţul meu a murit acum şase săptămîni.

— N-ai fost prea multă vreme măritată.

Christal tăcea.

Cain ridică din umeri şi murmură ca pentru sine:

—Cu toţii ne ducem.

Se întrebă dacă auzise compătimire în vocea lui. Dacă fusese într-adevăr aşa, trebuia să se roage să-i fie de folos; dacă nu, în faţa acestor ochi de gheaţă, Dumnezeu trebuia să aibă milă de sufletul ei.

—Vrei să ştii cine sînt?

Îşi încrucişă braţele peste pieptul larg. Îşi lăsase puşca în vagon, dar nu avea nevoie de ea, cu cele două pistoale atîrnate la şold. Se apropie de ea. Christal încercă să-şi păstreze vocea calmă şi nepăsătoare. Cu cît se apropia mai mult, cu atît se depărta de uşă şi deci şansele ei de a scăpa erau mai mari. Spuse încet:

—Ştiu cine eşti.

El zîmbi.

—Deci, cine sînt?

Mai aruncă o ultimă privire spre uşă, cu nervii încordaţi.

—Eşti Macaulay Cain. Proscrisul.

Cain mai făcu un pas şi atunci ea sări ca o săgeată spre uşile batante. Se împiedică însă în fuste, rostogolindu-se pe podea. Săculeţul cu tot cu pistol căzu în praf. Cain îngenunche, desfăcîndu-i picioarele şi ţintuindu-i mîinile deasupra capului. Faţa lui părea mai întunecată cu lumina care-i bătea din spate. Fata se zbătea, încercînd să-l lovească cu genunchii, dar toată strădania ei nu-l făcu decît să se amuze. Îi venea să-l împuşte numai cînd îl vedea cum rîde. Bîjbîi căutîndu-şi săculeţul. Simţi şnurul de mătase. Aproape că-l atinse cu vîrful degetelor, dar exact în acel moment el îi trase braţele pe lîngă ea, departe de săculeţ. Căzuse în cursă. Se uită furioasă la el. Cain se opri. Îi atinse părul. Christal scoase un geamăt de furie. Imobilizată cum era, nu-i putea opri mîna, care-i mîngîia părul bogat, desprins din agrafe, uşor încîlcit.

Îi ridică o buclă blondă, care contrasta izbitor cu mîna lui bronzată.

—Dă-mi drumul, icni ea.

—Părul tău are culoarea untului, ştiai asta?

—Am spus să-mi dai drumul!

Îi privi colierul, care dovedea că e prea săracă pentru a-şi permite măcar un medalion ieftin. Apoi o apucă de bărbie, forţînd-o să-l privească în ochi.

— Acum i-am văzut. Ai ochi frumoşi. Au culoarea cerului senin. Soţul tău ţi-a spus asta vreodată?

— Nu-i treaba ta, răspunse ea încet, însă plină de mînie.

Nu îi luă în seamă răspunsul. Mîna îl cobora spre talie. Ea se răsuci brusc. Cain îi mîngîie rochia neagră de crep ieftin, coborîndu-şi uşor palma spre şoldurile ei bine conturate. Vocea îi deveni răguşită.

—Şi talia ta e atît de subţire. Foarte subţire, repetă aproape fără să-şi dea seama.

Încet, privirea îi urcă spre sîni. Christal văzu pe faţa lui că îi plăcea felul în care pieptul i se ridica şi i se lăsa, gîfîind de mînie şi de oboseală. Îi plăcea chiar prea mult.

Îşi strînse buzele şi îl scuipă. Nimeni nu îndrăznise s-o privească astfel pînă atunci. Nimeni.

— M-ai scuipat, doamnă, dar pentru ce îţi voi face, generalul yankeu Butler o să pară un cavaler pe lîngă mine.

Privirile lor se înfruntară. Ştia puţine despre război, dar auzise de generalul Butler. Acesta întemniţase femeile care îndrăzniseră să scuipe asupra trupelor sale.

Cain o săltă de jos. Ea încercă să-şi agaţe săculeţul, dar el îl prinse şi îl ridică din praf. O luă de talie, în timp ce ea îl zgîria şi îl lovea cu mîinile şi cu picioarele.

Christal pierduse lupta.

Cain o trase spre scări, urcînd-o treaptă cu treaptă. Vrînd-nevrînd, fata urcă. Mai încercă o dată să se smulgă din braţele lui, însă Cain îi reduse la tăcere revolta, luînd-o sub braţul lui puternic. Se zbătuse şi se răsucise atît, încît dantela jupei îi ajunsese pînă aproape de coapse. Cain intră în camera din capătul scărilor şi o răsturnă pe o somieră murdară. Îl privi prin praful care se ridicase ca un val din salteaua somierei. Nu avea nici o cale de scăpare. Avea de gînd să o violeze. Dar mai întîi va trebui s-o ucidă, căci nu o să se lase cu una cu două.

Cain se aplecă asupra ei şi statura lui impunătoare o intimidă. Reuşi însă să îl privească sfidător. Îşi petrecuse ultimii trei ani păzindu-se de bărbaţi de teapa lui. Trei ani de chin şi hăituiaiă. Femeile din jurul ei renunţaseră la onoare, constrînse de foame şi lipsuri. Nu se prostituase niciodată. Şi nici n-ar fi făcut-o. Viaţa o formase astfel. Părea rece, rigidă şi distantă. Dar toate acestea erau o mască sub care îşi apăra adevărata ei identitate. Înlăuntrul ei era încă acea fetiţă blîndă, fragilă şi cuminte din New York, fetiţa care avea nevoie de încredere şi dragoste şi care ar fi putut oferi multă dragoste. Aşa că n-avea de gînd să-l lase pe tîlharul acesta s-o violeze, distrugîndu-i puritatea. Cel puţin atîta timp cît va mai fi în viaţă. Voia să apere acea fetiţă cu toate forţele ei, pentru că dacă ar fi distrus-o, nu-i mai rămînea nici un sprijin în lupta pentru supravieţuire. Dacă fetiţa aceea dispărea, Christal Van Alen nu s-ar mai fi întors niciodată acasă. Şi nu ar mai fi putut redeveni ce fusese cîndva.

El o atinse, privind-o ca şi cînd ar fi vrut să spună ceva. Dar ea refuză să-l asculte, jurîndu-şi să-i rupă mai degrabă un braţ decît să-l lase s-o atingă. Frica îi

dădu fetei o forţă şi o iuţeală pe care de obicei nu le avea. Începu să dea cu pumnii cît putu de tare. Dezamăgirea fu mare, cînd pumnii ei se ciocniră de carnea lui tare ca piatra. Pe faţă nu i se citea nici durere, nici supărare; doar surpriza. Însă tot nu reuşise s-o ţină sub control, aşa că ea continuă să-l lovească. Din reflex, ea îşi folosi mîna liberă şi îl pocni peste faţă atît de tare, încît el se opri o clipă, derutat.

— Pisică afurisită, se răsti el, apucîndu-i şi cealaltă mînă.

— N-o să te las s-o faci, n-o să te las!

Deschise gura să-l muşte. El se smuci îndărăt, cu un strigăt de furie.

În cele din urmă se potoliră. Se uită spre el şi-i văzu rictusul aspru al gurii. Îşi freca falca unde primise palma, privind-o furios.

— O să-ţi dau un sfat, doamnă Smith, zise el încet, cu vocea răguşită. Eşti o femeie frumoasă şi ar fi bine să ştii de pe acum de cine să asculţi aici. Sînt o mulţime de bărbaţi singuri în tabăra aceasta.

Christal îşi muşcă buza de jos, să nu o vadă tremurînd. Cain se aplecă mai aproape. Îi văzu scînteile de argint din ochii aceia incredibili.

— Crezi că eşti curajoasă, dar nu eşti. Fără mine n-ai nici o şansă aici. Bărbaţii de afară simt o femeie de la o mie.

— Cum o simt?

Mîna lui îi atinse părul. Nu îşi luase ochii de la ea.

— Cum te simt şi eu, doamnă. Ştiu totul despre tine. Părul tău a fost limpezit în apă de trandafiri, probabil azi dimineaţă. Nu porţi rochia asta prea des, ai îmbrăcat-o abia azi, pentru că miroase a lavandă. Nu foloseşti parfum, pentru că nu-ţi permiţi. Însă miroşi mai bine decît orice parfum, pentru că, atunci cînd mă a-

propii de tine, îţi simt mirosul de femeie şi, dacă ţi-l voi descrie mai mult, cred că mă vei pocni din nou.

Vocea lui suna tot mai încet, ca o prevestire rea.

— Tot ce ţi-am spus pînă acum, face un bărbat să se gîndească şi să dorească.

— O să mă apăr, şopti ea, cu vocea stinsă, dar hotărîtă.

Cain rîse cu tristeţe:

—N-o să reuşeşti.

Deveni din nou aspru.

—Însă, dacă asculţi de mine şi numai de mine, ai putea ajunge pînă marţi fără să se folosească toţi de tine ca de o cîrpă. Ai înţeles?

Fata păli. Dădu din cap. Înţelesese. El îşi cerea dreptul unic de a abuza de ea. Dar n-avea de gînd să-l lase, pentru nimic în lume.

Cain se întoarse şi-şi trase de pe el cămaşa plină de praf. Fata se furişă în spatele patului, gata să o rupă la fugă dacă l-ar fi văzut apropiindu-se din nou. Îl auzi spunînd:

— O să fie o săptămînă grea, doamnă Smith. Adună-ţi puterile.

Apoi ieşi, trîntind uşa în urma lui.

Privi buimăcită la uşa închisă. Alergă speriată spre scaun şi îşi luă săculeţul. Degetele îi tremurau atît de tare, încît abia reuşi să-l desfacă şi curînd pistolul fu în mîna ei. Trase apoi scaunul în colţul camerei şi se aşeză, ţinînd pistolul în mîinile înmănuşate.

Christal se plimba prin întunericul dormitorului ca o umbră, silueta ei neagră amestecîndu-se cu întuneri-

cul camerei. Se afla acolo de cîteva ore şi speranţele că va fi eliberată se topiră odată ce păli şi lumina zilei care se ducea. Aflase de la Pete că banda purta numele unuia, Kineson. Probabil Cain trebuia să asculte ordinele acestuia şi de aceea nu îi făcuse nimic atunci. Dar, cu siguranţă avea să mai încerce. Christal îşi încrucişă braţele pe piept şi se cutremură.

Lumina unei lămpi se zări în dreptul uşii încuiate. Se dădu înapoi, în colţul camerei, gîndindu-se că soarta ei putea să se decidă acum.

Cain intră cu o lampă în mînă. Lumina îi contura silueta înaltă. Faţa îi era lipsită de orice expresie, de orice sentiment. Avea ceva demonic în înfăţişare.

Ridică lampa să vadă mai bine. Ochii îi scînteiară o clipă văzînd pistolul din mîna ei. Spuse rar:

— Eşti plină de surprize, doamnă.

Ea îl privea din spatele patului, cu faţa palidă, însă hotărîtă. Cain îşi aruncă privirea spre pistol.

— E cel mai mic pistol pe care l-am văzut vreodată. E vechi. Poţi să tragi cu el un singur foc.

— E de-ajuns.

— Mda, e de-ajuns. Dacă nu greşeşti ţinta.

Făcu un pas spre ea.

— Stai pe loc, spuse hotărîtă.

El se opri.

— Dă-mi cheile, întinse ea mîna.

Cain legănă cheile cu nepăsare.

— Unde ai de gînd să te duci, fetiţo, aşa de una singură?

— Cît mai departe de tine.

Cain rîse cu o tristeţe amară:

— Sînt lucruri cu mult mai rele decît mine.

— Mă voi feri de ele la momentul potrivit.

Făcu un pas curajos înspre el:

—Dă-mi cheile!

O privi, legănînd cheile ca un pendul. Christal fu cuprinsă de un tremur şi îşi dădu seama că stă lîngă o fereastră spartă. Se îndepărtă uşor de fereastră, fără să-şi ia ochii de la el.

—Pe astea le vrei? prinse el cheile în palmă, oprindu-le din pendulare.

Christal aprobă din cap.

—Ia-le pe toate!

Le aruncă înspre ea cu toată forţa. Cheile grele zburară prin aer ca un glonţ, prea repede ca că poată fi prinse şi trecură prin fereastră, împroşcînd-o cu o ploaie de sticlă spartă.

Fata ţipă speriată, însă nu-şi luă ochii de la el. Dacă diversiunea nu-l ajutase pe Cain să-i ia pistolul, fusese totuşi suficientă ca să cîştige teren. Se afla acum la nici doi metri de ea.

—Dă-i drumul. Pleacă, fetiţo, zise el zeflemitor. Fugi pe scări şi ia-ţi cheile de jos. Voi sta aici şi vei putea să mă încui cînd te întorci.

Mîna îi tremura pe pistol. Privirile li se întîlniră ca într-un duel. Ochii ei erau atenţi, plini de seriozitate, ai lui erau ameninţători, hipnotici. Nu-şi mai putea dezlipi privirea de la ei.

—Te împuşc dacă te apropii.

— Nu poţi controla situaţia asta de una singură. Sînt prea multe pe care nu le ştii. O să te trezeşti tu ucisă. Dă-mi arma, fetiţo.

Mai făcu un pas înainte. Christal strînse mai tare pistolul, continuînd să-l ameninţe, însă Cain nu dădu înapoi.

—Vrei să te împuşc? întrebă ea nedumerită.

Era nebun dacă încerca să se convingă de ce ar putea fi ea în stare.

— Îmi strici planurile, doamnă Smith, spuse el, încet. Nu pot să te las să faci asta.

— Nu ai de ales, dă-te înapoi!

Tremura groaznic. Apucă pistolul cu ambele mîini, de teamă să nu-l scape.

El înaintă ca un lup, ţintuindu-şi prada cu privirea. Christal îşi muşcă buza, dorind cu disperare să nu ajungă să o facă. Nu ucisese niciodată un om. Şi nu voia să fie nevoită să o facă acum. Se lovi cu spatele de perete. Nici nu-şi dăduse seama că ea era cea care se retrăgea. El mai făcu un pas, apoi încă unul, ţinîndu-i privirea captivă într-a lui. Trase piedica pistolului.

El se opri. Se măsurară din priviri cîteva secunde, lungi ca nişte veacuri. Bărbatul se purta de parcă ar fi fost sigur că nu va apăsa pe trăgaci. Dar ea se simţea în stare de asta. Spre uşurarea ei, îl văzu făcînd un pas înapoi. Apoi ţîşni brusc înainte. Fata ţipă şi apăsă pe trăgaci. Însă mîna îi fusese izbită de perete. Glonţul găuri tavanul.

— De unde ştiai că o să trag? ţipă ea cu vocea sugrumată de furie.

— Ţi se citea în ochi, doamnă Smith.

Se aplecă peste ea ameninţător:

— Cînd un om îndreaptă arma spre tine, nu-i priveşti mîna ci ochii.

O împinse violent în lături, apoi se îndreptă spre pat, unde era aşezat săculeţul ei negru.

— Nu! strigă ea, însă el nu-i dădu nici o atenţie.

Îl desfăcu şi-l răsturnă pe pat. Din el căzu un pieptene mic de fildeş şi cinci cartuşe înfăşurate în hîrtie, pe care le aruncă pe geam.

— Mai ai şi altele? o întrebă el.

— Nu, şopti ea cu disperare.

— Atunci, totul e în ordine. Hai, vino.

O apucă de braţ şi o împinse spre uşă.

— Unde mergem?

— Jos, în tabără. Soba a fost scoasă de aici şi dusă afară. Şi cum eşti singura femeie, o să pregăteşti masa. Ia-o în jos.

Ar fi vrut să-i spună că nu ştie să gătească şi să găsească pe altcineva s-o facă pe slujnica. Nu fusese crescută în Piaţa Washington ca să ajungă acum la bucătărie. Îşi petrecuse zilele cu muzica şi pictura, iar serile cu lucrul de mînă. Îşi aducea şi acum aminte de mama sa, stînd în fotoliul din verandă şi de Alana, sora ei, atentă la o broderie. Deşi avea doar şase ani pe atunci, reţinuse fiecare detaliu: părul blond al mamei prins într-un coc bogat pe ceafă, şalul albastru, adus de tatăl ei din Paris, acoperindu-i umerii, rochia gri de mătase.

Ochii lui Christal se întunecară. Întîlni din nou privirea lui Cain. Foarte bine, ştia să gătească. Pentru că imaginea aceea tihnită, fusese numai în mintea ei, un vis care nu mai trăia. Şi în ultimii ani făcuse destulă treabă prin cîrciumi, ca să se priceapă ce să facă cu o sobă încinsă şi cu un sac de fasole.

Ieşiră din saloon, nu înainte ca el să ridice cheile de jos. Îi arătă drumul. Cain o lăsă să meargă liberă, pînă cînd o sclipire din ochii ei îi trădă dorinţa de a fugi. Ca un gardian, o apucă de braţ şi o trase după el. Încercă să se desprindă din strînsoare şi să scape, însă fusta lungă o împiedică şi de data aceasta, iar picioarele i se poticniră în pietrişul drumului.

Curînd ajunseră la trecătoare, unde, între pini, licărea focul. Se apropiară. Focul ardea într-un şemineu. Bărbaţii înarmaţi se zăreau pretutindeni, luminaţi din cînd în cînd de flăcările focului. Fata numără nouă, cu tot cu Cain. Era unui singur pe care nu-l mai văzuse

înainte, un bărbat cu un piept proeminent, acoperit de păr alb, cu umeri mari şi o mustaţă stufoasă. Era aproape la fel de înalt ca şi Cain. Ochii lui îi aduceau aminte de cei ai unui doberman fioros.

Privi în jur neliniştită, căutîndu-i pe ceilalţi călători. Îl auzi din spatele ei pe Cain:

— Bine, du-i sus în saloon şi încuie-i acolo. Boone, poţi să le duci şi ceva mîncare cînd o fi gata.

Apoi îl văzu pe dl. Glassie, cu frumosul său costum plin de praf. Dar ceea ce o îngrozi, nu fu faţa lui încruntată, nici faptul că tremura tot de oboseală, ci cătuşele prinse de mîini şi de picioare, de care erau prinşi cu un lanţ, unul după altul şi Pete şi tatăl său şi preotul şi mecanicul. Nici unul dintre călători n-ar fi avut cum să scape. Ea era singura dintre ei care ar fi avut vreo şansă.

Călătorii trecură prin faţa ei, unul în spatele celuilalt. Privi neputincioasă spre Pete dar tîlharul care ţinea biciul ridică mîna ameninţător, făcîndu-l să tacă. Lanţul scrîşnea şi zăngănea, în timp ce coloana dispărea pe poteca spre oraş. O cuprinse din nou frica.

— Deci asta e femeia!

Înlemni. Se întoarse şi-l văzu pe omul cu păr alb, uitîndu-se lung la ea. Curînd îşi dădu seama că toţi bărbaţii se holbau la ea şi că orice discuţie din jurul focului încetase. Unul dintre ei îşi linse buzele. Simţi cum i se ridică părul în vîrful capului. Stătea ca o statuie, incapabilă să mai facă vreo mişcare.

— Ea o să gătească, Kineson.

Vocea lui Cain, profundă şi gravă o trezi din transă. Îi reveni prezenţa de spirit şi îşi dădu seama că omul cu păr alb era Kineson. El era, deci, şeful bandei. Toţi ochii aceia hulpavi îi dădeau fiori de gheaţă. Făcu un pas înapoi, însă Cain îi opri retragerea. Fără nici o posibilitate de scăpare, se trezi faţă în faţă cu şeful bandei.

— Apropie-te, fetiţo, zise Kineson, arătînd spre şemineu. Am o poftă de lup.

Un zîmbet răutăcios îi brăzdă faţa. Îi veni să-l scuipe drept în faţă, însă Cain o împinse spre şemineu. Se răsuci din strînsoarea lui şi-i aruncă o privire cu care ar fi vrut să-l poată ucide. Plină de năduf, cu nervii întinşi ca nişte corzi gata să plesnească, apucă oala şi sacul cu fasole uscată. Trînti fasolea în oală şi o puse pe foc. Ochii tîlharilor se scurgeau spre ea.

Se simţi trasă de fustă. Privi în jur şi văzu că toţi bărbaţii aceia se adunaseră în jurul focului, încercuind-o, în afară de Cain. Acesta se retrase şi-şi curăţa nepăsător pistoalele. Din nou, o mînă o trase de fustă. Se depărtă de tîlharul cu pricina, cu ochii plini de ură. Dar abia scăpă de acesta şi un altul o prinse. Bărbaţii rîdeau zgomotos, le plăcea jocul acesta. Îi venea să plîngă, dar se stăpîni. Dacă ceda, era a lor. Aşa că jocul continuă, tîlharii strîngînd cercul, distrîndu-se pe seama fricii şi disperării ei. Alerga dintr-o parte în alta, negăsind scăpare. Kineson puse capăt jocului, ridicîndu-i jupa şi înşfăcînd-o de genunchi. Nu putea să mai scape. Kineson îi smuci braţul şi ea se prăbuşi în ţărînă.

Tîlharii hohotiră grosolan. Kineson se aplecă spre ea, dar înainte să apuce s-o atingă se trezi înşfăcată de Cain. Încercă să-l lovească, gîndind că vrea s-o atace, însă îl auzi spunîndu-i cu asprime:

—Du-te şi fă-ţi treaba!

Simţi că-i vine inima la loc, dar nu îşi putea desprinde ochii de la Cain. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut crede că încercase s-o salveze din mîinile celorlalţi. De altfel, Cain nu participase la jocul acela odios. Stătuse tot timpul în umbra şemineului privind. Pînă cînd ea căzuse.

Se întoarse la oala cu mîncare, cu un sentiment ciudat de recunoştinţă. Era probabil nebună să creadă aşa ceva despre Macaulay Cain. Cu siguranţă, pusese capăt torturii ei de dragul unei cine liniştite. Îi aruncă o privire furişă. Cain se întorsese la locul său, cercetîndu-şi pistolul, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic

doosebit.

— Cain ... ştii... cîteodată mă întreb cine este, de fapt, şeful bandei... tu sau eu?

Kineson se aşezase, cu ochii ameninţători.

Toţi ochii se întoarseră spre Kineson şi Cain, care îşi lustruia pistolul la fel de nepăsător.

— Ai de gînd să răspunzi, băiete?

Cain lăsă încet revolverul şi îşi ridică ochii. Christal îşi ţinu respiraţia, cu mîna uitată pe lingura de lemn. Conflictul clocotea mai tare decît oala ei.

— Asta e banda ta, şi-ţi poartă numele. Nu mi-am atîrnat numele de blestemăţia asta.

Fiecare cuvînt al lui Cain se auzise tăios şi rece.

Kineson o privi pe Christal ca un învingător. Zîmbi şi se aşeză liniştit.

— Atunci să nu uiţi asta, băiete.

Vocea lui Cain răspunse ca un tunet.

— Nu-mi spune mie *băiete*. Tu să nu uiţi asta sau vei fi mort înainte s-o mai poţi face.

Toţi înlemniră. Primul care îşi reveni fu Kineson. Privi spre Cain cu o nelinişte rău prevestitoare. Erau nişte datorii neplătite încă între cei doi. Kineson era şeful bandei, însă oamenii păreau a se teme mai mult de Cain. Cain era mult mai abil. La o luptă cu pistoalele, pînă şi Christal ar fi pariat pe Cain. Şi Kineson ştia asta.

Îşi scărpină falca şi ceru de băut, punînd capăt incidentului. Însă Christal văzu curînd că răfuiala era departe de a se fi sfîrşit. Banditii reveniră la normal, iar ea continuă să gătească. Mai tîrziu, cînd nimeni nu mai era atent la asta, îl văzu pe Kineson urmărindu-l pe Cain cu ochii arzîndu-i de o ură neîmpăcată.

Capitolul 3

Dură un veac pînă cînd fu gata mîncarea. În tot acest timp oamenii vorbiseră încet, aruncînd priviri furişe către Cain, care îşi curăţa liniştit arma. Kineson ignoră pe toată lumea, în afară de Christal. Nu făcea o mişcare fără să nu-i simtă privirea sfredelind-o.

Un om luă un banjo şi începu să zdrăngăne. Cîntecul lui, chiar prost cîntat, îi dădea lui Christal fiori reci.

Sînt doar un bătrîn soldat rebel,
Nu dau nici doi bani pe acest sfînt pămînt al libertăţii,
Sînt fericit că am luptat, mi-am dorit doar să învingem,
Şi nu-mi voi cere niciodată iertare, orice aş face.

Războiul se terminase de zece ani. Abia şi-i mai amintea, căci o afectase prea puţin. Viaţa îşi continuase mersul ei firesc pentru aristocraţia bogată a New York-ului. Christal nu cunoscuse nici măcar un singur om care să fi fost afectat de pe urma Războiului de Secesiune, pînă la acest tîlhar, care-şi cînta cîntecul de revoltă.

Singura amintire legată de război era acea zi în care mulţimea ieşise în stradă, iar tatăl ei o ridicase pe umăr să vadă trupul neînsufleţit al lui Lincoln. Banda lui Kineson nu era altceva decît o adunătură de sim-

patizanţi ai sudiştilor. Dacă se gîndea mai bine, vorba lui Cain era tărăgănată, ca a sudiştilor. De fapt, bieţii călători căzuseră în mîna unor cete de proscrişi ai Confederaţiei.

Unul cîte unul, bărbaţii începură să cînte, pînă cînd Christal fu nevoită şi-şi astupe urechile.

Se uită la Cain. Se oprise din lucru, iar ultimul vers îl cîntase împreună cu ceilalţi, cu o privire pierdută şi tristă.

Amestecă neliniştită în mîncare, rugîndu-se să nu se descopere că era din New York. Se crispă toată cînd îşi aduse aminte că domnul Glassie le spusese că e din Paterson, New Jersey. N-avea să-i fie bine pentru asta.

Oamenii cerură să mănînce. Le trînti furioasă mîncarea în farfurie, iar ei se aşezară începînd să înfulece ca urşii. Se aşeză epuizată lîngă foc, întrebîndu-se dacă nu avea acum prilejul să fugă.

Unde s-ar fi dus, nu ştia. Aruncă o privire furişă spre dumbrava de plopi care se zărea dincolo de focul de tabără. Dacă ar fi fugit pînă în drumbravă, poate ar fi reuşit să se ascundă, ajutată de întuneric. Şi dacă i-ar fi surîs norocul, poate a doua zi ar fi ajuns la cabana vreunui miner sau vînător.

Se uită încet la fiecare dintre ei să se asigure că erau atenţi la farfuriile lor. Erau. Chiar şi privirea lascivă a lui Kineson coborîse în farfurie din nevoia de a-şi potoli foamea. Sîngele îi pulsa de nerăbdare. Se uită din nou în întuneric spre pădurícea de plopi. Apoi privirea ei se ciocni de a lui Cain.

De cînd veniseră lîngă focul de tabără, făcuse tot posibilul să n-o bage în seamă. Acum însă n-o mai ignora. Văzu pe faţa lui că ştia că încearcă să scape. Văzu de asemenea zîmbetul lui zeflemitor care parcă o aţîţa să încerce. E drept că îi oprise pe ceilalţi s-o

hărţuiască, însă, pe de altă parte, era asemeni lor. Dacă ar fi fugit, ar fi alergat şi el să o prindă.

Îşi strînse umerii. Fusese atît de absorbită de planurile ei de evadare încît nici nu observă cînd Kineson se apropie de ea.

Bărbatul îi zîmbi. Simţi o neliniştе trecîndu-i prin corp ca un foc lichid. Se întoarse, însă şemineul îi bloca drumul. Încercă să-l împingă, însă era prea puternic. Kineson îi prinse faţa în palme şi-i privi atent trăsăturile feţei palide de frică. Îi împinse mîinile, dar asta nu făcu decît să-l amuze. Zîmbi din nou şi o prinse iar, de data aceasta apucînd-o cu brutalitate de talie şi încercă s-o sărute.

— E a mea, Kineson.

Kineson privi în spate. Cain se afla acolo, cu mîna dreaptă încordată lîngă coapsă, pregătit să-i zboare creierii.

— Scapă-mă de el, imploră fata cu ochii ei albaştri plini de spaimă şi furie.

Se uită la Cain, dar ochii ei se loviră de o privire de gheaţă. Era clar că voia să păstreze ceea ce considera a fi proprietatea lui.

Cu toate astea, Kineson se înfurie. Scuipă nervos:

— Ce înseamnă asta, Cain? De ce o aperi pe fetişcana asta? O vrei tu?

— Mda.

Cain îşi încrucişă leneş mîinile pe piept.

— N-ai de gînd s-o împarţi?

— Nu.

Kineson îl fulgeră cu privirea. Cain îi întoarse privirea fără să clipească. Între ei se desfăşură o luptă mută. Nici unul nu ceda. Curînd, mîna lui Kineson păru să caute pistolul. Strînse mînerul în palmă apoi privi spre mîna lui Cain. O mare greşeaiă. Faima de pisto-

lar a lui Cain se datora vitezei şi preciziei sale, şi, aşa cum Christal ştia deja, faptului că putea citi în ochii adversarului şi reuşea să tragă primul. Kineson îl privi din nou şi Christal văzu că şeful bandei îşi dă seama că e în dezavantaj.

Fetei nu-i veni să creadă. Banda purta numele lui Kineson, Cain fiind doar unui dintre oamenii lui. Dar acum nu mai era atît de sigură cine era şeful. Kineson putea fi intimidat de Cain.

Kineson se întoarse şi întinse degetul ameninţător spre ea. Părul său şi mustaţa albă contrastau cu faţa roşie de furie.

— Acum îţi aparţine, dar n-o să fiu atît de fraier să mă uit la tine cum îi acorzi mila ta. E o prizonieră, să nu uiţi asta.

Dădu din cap, roşu de mînie.

— Dă-i drumul! Pune mîna pe ea. Fă-o femeia ta. Dar fă-o acum sau dă-te la o parte.

Cain îşi întoarse ochii de gheaţă spre ea. Kineson îi oferise un test de loialitate. O viola şi cîştiga testul sau o salva şi eşua. Christal simţi un fior rece pe şira spinării. Faţa lui Cain era de nepătruns, nu lăsa nimic să se citească pe ea. Pentru o secundă, fata crezu că vede pe chipul lui regretul pentru ceea ce trebuia să se întîmple, dar emoţia, dacă existase într-adevăr, dispăru imediat.

Încercă să fugă, izbindu-se de strînsoarea lui. Frica îi dădu o putere neobişnuită şi ţîşni ca o săgeată printre bărbaţii care se strînseseră roată în jurul ei. Cain îi spusese să-i dea ascultare întru totul, dovedindu-i că vrea să o apere pentru a nu fi violată de restul bandei. Dar nu îi spusese cine ar putea-o apăra să nu fie violată chiar de el.

Ajunsese aproape de adăpostul pădurii întunecate

înainte ca el să o prindă. Cu o mişcare rapidă şi bruscă o prinse în braţe şi îi strivi buzele sub ale sale. Cu cît încerca să se zbată mai tare, cu atît oamenii îşi înteţeau strigătele şi chiotele sălbatice. Îi împinse pieptul cu pumnii, dar fu ca şi cînd ar fi încercat să clintească o stîncă de granit. Îşi smucea capul în stînga şi în dreapta, încercînd să se apere de sărutările lui, însă nu reuşi. Buzele lui se apropiau cu forţă de ale ei, faţa lui nebărbierită îi zgîria pielea fină.

Îi simţi limba alunecîndu-i în gură. Ar fi muşcat-o, însă şocul fu atît de mare încît rămase pe moment împietrită. Îl privi la lumina slabă a focului. Faţa lui era lipsită de orice milă. Nimic nu l-ar fi oprit. Trebuia s-o violeze şi s-o umilească pentru a-şi dovedi loialitatea faţă de bandă, şi era hotărît s-o facă. Avea de gînd să treacă peste mîndria şi demnitatea ei.

O sărută din nou, dar de data aceasta avu prezenţa de spirit de a-l muşca. Îşi înfipse dinţii în limba lui. Cain îşi smuci capul îndărăt, cu buza însîngerată.

— Isuse! scrîşni el privind dîra de un roşu aprins ce se scurgea pe mînă. Fu exact pauza de care Christal avu nevoie. Sări. Mîna lui se întinse să o prindă şi îi sfîşie umărul corsajului. Nasturii metalici se împrăştiară în iarbă, lăsînd să i se vadă pielea albă. Din instinct, ridică braţele să-şi acopere sînii. Greşeala îi fu fatală. Cain o prinse din nou în braţe, cu ochii trădînd triumful, dar, ciudat, fără nici o satisfacţie.

— Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău, dacă tu nu vei avea milă de al meu, reuşi ea să şoptească înainte ca el să o reducă la tăcere cu un alt sărut.

O forţă să-şi deschidă iar gura şi-i simţi gustul sărat al sîngelui, izul animalic ce-i amintea de cel al lupilor în perioada de împerechere. Îi scăpă un suspin înăbuşit.

Luptase cu toată forţa ei, însă fără nici un folos. O

dureau mîinile de cît îl lovise. Şi buzele o dureau. Treptat, puterile îi slăbiră şi-şi dădu seama că era cu totul sub controlul lui. Tot ce avea el acum de făcut era s-o aşeze jos, să-i ridice fustele şi s-o violeze în faţa tuturor. Inocenţa pe care şi-o apărase avea să fie distrusă, iar după această seară nu avea să mai fie ce fusese pînă acum. O altă fată, distrusă şi umilită avea să-i ia locul.

Auzea în spatele lor rîsetele şi încurajările oamenilor, aplaudînd isprava lui Cain. Se întreba ce fel de monstru era omul acesta de se purta astfel cu o femeie. Cain o ridicase de subsuori şi o trase din bătaia luminii sub un acoperiş dărăpănat, căzut la pămînt. O împinse în spatele acestuia, ca şi cum i-ar fi fost cumva ruşine şi încerca să-şi protejeze propria identitate.

O împinse la pămînt. Conurile de pin, uscate de arşiţa verii, trosniră sub ea, însă pămîntul era încă rece şi răcoarea lui îi dădu un ultim imbold să încerce să opună rezistenţă. Se agăţă de el, însă el o împinse din nou, sfîşiindu-i mîneca. Banda părea să fie încîntată de zgomotul de pînză sfîşiată, căci îi auzi hohotind aprobator. În cele din urmă, Cain îi prinse mîinile într-ale sale şi le ţintui la pămînt. O acoperi cu greutatea trupului său. Respiraţia ei deveni tot mai grea şi mai rapidă, în aşteptarea inevitabilului. Încerca să se detaşeze de propriul corp, astfel încît durerea să fie doar fizică.

— Ţipă ! îi porunci el încruntat.

Ea îşi închise ochii fără să-l ia în seamă, fericită că nu putea să-l vadă în întuneric.

— Ţi-am spus să ţipi, plîngi, gemi! îi şopti el. Hai odată!

Christal deschise ochii. Nu-i putea vedea faţa, dar acum blestemă întunericul. Îi părea ireal, dar vocea lui trăda totuşi dorinţa de a o ajuta.

Cain se împinse între coapsele ei desfăcute, însă nu făcuse nici un gest să-i ridice rochia.

— Am spus să ţipi, naiba să te ia! se răsti, acoperindu-şi vocea cu trosnetul conurilor de pin.

Fata gemu. Vocea ei se auzi ca o implorare tremurată şi atît de feminină, încît dincolo de adăpost se auziră vocile bărbaţilor incitaţi de cedarea ei.

— Din nou, mîrîi el convingător.

Înţelese dintr-odată ce făcea el. Suspină greu. Acest proscris pusese stăpînire pe viaţa ei, osînda sau salvarea ei erau în mîna lui. Iar acum el alesese salvarea. Era un criminal ce lua asupra lui soarta ei. Fu copleşită de un sentiment puternic de recunoştinţă. Începu să plîngă, neputîndu-şi ascunde emoţia. El scoase un strigăt sălbatic din adîncul pieptului şi se culcă peste ea, tăcut, aşteptînd să vadă dacă cei de dincolo îl crezuseră. Se auzea numai plînsul ei slab. Dincolo de adăpost era tăcere. Apoi bărbaţii începură să vorbească de parcă nimic nu se întîmplase.

Încet, fata îşi venea în fire. Simţea greutatea lui Cain deasupra ei. Spatele îi îngheţase, dar pieptul, acoperit de trupul lui, îi era fierbinte. Respira greu. Erau atît de aproape încît îi simţea inima bătînd.

— De ce...? şopti ea, dar el îi atinse buzele să tacă.

Îi şopti încet şi răguşit:

— Dacă vorbeşti despre asta, mă omori. Mai rău de atît, o să mori şi tu.

Dădu din cap, dar se întrebă în continuare de ce o salvase. Avea toate motivele să o violeze, în schimb el făcuse tot spectacolul ăsta. Şi totuşi, nu-i făcuse nici un rău. Se întrebă dacă nu cumva Cain îi semăna puţin, dacă această faţă rece şi dură nu ascundea un alt om, bun şi corect, care cunoştea mila şi compasiu-

nea, dar pe care nedreptăţile îl forţaseră să se ascundă să-şi arate rar adevărata faţă.

Lacrimile încă îi curgeau. Era atît de confuz totul. Macaulay Cain era diavolul încarnat. O răpise şi o tratase aproape ca pe o sclavă. Însă, cînd soarta ei fu în mîinile lui, o salvă, iar acum mila lui părea de zece ori mai mare decît era de fapt, căci venea din partea unui bandit, un om de la care nu te puteai aştepta la aşa ceva.

Cain se ridică şi degetele lui îi atinseră umărul, dezgolit. Îl mîngîie, ezitînd parcă, cu mîna sa bătătorită. Apoi se ridică, îşi trase cămaşa din pantaloni şi îşi descheie nasturii din faţă. Fata tremura, lipsită de căidura trupului său. Cain o ridică de jos, în timp ce ea îşi ştergea lacrimile.

O împinse brutal în faţa lui, cum făcuse de atîtea ori în acea zi. Ieşiră la lumina focului, ea năucită şi răvăşită, el dominator şi satisfăcut, încheidu-şi fără grabă nasturii pantalonului. Banda era mulţumită. Kineson se uită la faţa ei răvăşită şi spuse cinic:

— Iat-o şi pe văduva veselă.

Toţi rîseră. În afară de Cain. Îi aruncă lui Christal o privire lipsită de orice expresie şi se reîntoarse la arma sa pe care continuă s-o lustruiască.

Christal se aşeză lîngă foc gîndindu-se numai la ceea ce se întîmplase. Oamenii începură să se retragă spre culcuşurile lor, iar unui dintre ei aduse farfuriile pe care călătorii le folosiseră sus, în saloon. Mulţumită că are ceva de lucru, Christal adună toate farfuriile de cositor, îşi scoase mănuşile negre de bumbac, atentă şi-şi ascundă cicatricea din palmă şi spălă vasele. Cînd totul fu gata, îşi puse înapoi mănuşile, apoi se aşeză lîngă foc, sprijinindu-şi capul de un bolovan.

Nu mîncase nimic toată ziua şi era extenuată. Dar

nu avea nevoie nici de mîncare, nici de somn. Frica o făcuse să fie atentă doar la ce era în jurul ei, nu şi în interiorul ei.

Se auzeau sforăiturile oamenilor adormiţi. De unde stătea, simţea privirea lui Kineson, care se întinsese pe salteaua lui de paie. După un timp destul de lung, avu în sfîrşit curajul să-l privească şi ea. Se simţi nespus de uşurată cînd îl văzu adormit. Se gîndi în treacăt la posibilitatea de a aştepta ca toată lumea să adoarmă şi atunci să fugă în pădure. Dar ştia că asta n-avea să se întîmple. Cain n-ar fi lăsat-o.

Văzu că locul de dormit a lui Cain era în spatele şemineului, cel mai bun loc din toată tabăra. Nu fu surprinsă că banda îl lăsase să-şi aleagă un astfel de loc, în care să se poată bucura de căldura focului. Însă inima ei avu o zvîcnire cînd se gîndi ce ar putea să vrea Cain dacă ar fi dormit cu o femeie. Îl urmări cum îşi scoate cureaua cu tocurile pistoalelor din jurul coapselor. Îşi desfăcu catarama cu o mînă, în timp ce cu cealaltă o trase pe Christal aproape.

Banda o considera femeia lui şi lucrul devenea astfel firesc. Totuşi, ea avu din nou reţineri, aşa că el trebui să o tragă cu forţa sub pătură. Cu un cavalerism neaşteptat, o aşeză pe ea lîngă foc şi o înveli, astfel încît el rămase aproape cu spatele gol. Puse tocul pistolului între ei pentru a avea armele la îndemînă. Apoi, fără un cuvînt, îşi trase pătura peste umăr şi închise ochii.

Trecu o oră, iar ea avea ochii încă larg deschişi. Îi era cald, atît de cald încît trebuia să se chinuie să n-o fure somnul. O ţinea trează gîndul la cele două pistoale. Nu-şi putea alunga ideea că, dacă ar fi pus mîna pe arme, ar fi fost liberă.

Mai trecu o ora. Se întoarse uşor pe o parte şi îl

privi. Respiraţia lui era regulată şi adîncă. Centimetru cu centimetru mîna îi alunecă pe sub pătură, pînă cînd atinse tocul neted al unui pistol. Căută piedica trăgaciului cu degetele şi o trase. Apoi apucă arma cu toată palma. Atunci o mînă o prinse de încheietură.

— Uşurel, doamnă Smith, ai putea da peste altceva.

Era prea întuneric să-i poată vedea faţa. Încercă să-şi tragă braţul, dar nu fu lăsată. El îi ţinea mîna strînsă ca într-un cleşte. Gemu din nou şi încercă să se elibereze din strînsoare. El o prinse cu celălalt braţ şi o întoarse, lipindu-i spatele de pieptul lui. În cealaltă mînă îşi luă pistolul pe care îl ridică încet către faţa ei.

Christal îi ascultă multă vreme respiraţia. Se întinse lipită de el, simţindu-i carnea tare. Într-un tîrziu, brusc, îl auzi întrebînd încet, cu o voce neaşteptat de blîndă.

— Acum ai vreun iubit care să-ţi ducă dorul?

— Nu, abia şopti ea.

Respiră adînc, aproape cu uşurare. Apoi adormi la fel de repede cum se trezise.

În întuneric, îşi aminti înscenarea violului, toate gesturile, toate şoaptele lui şi în final urletul acela animalic ce părea a veni din adîncul sufletului. O făcuse să simtă lucruri pe care n-ar fi vrut să le ştie. Îl blestemă în gînd, înţepenită în strînsoarea de piatră a braţului său. Iar somnul veni foarte tîrziu.

Capitolul 4

— Mişcă-te, puicuţo, şi mai adu-mi un biscuit, zise Kineson, privind-o de parcă ar fi vrut s-o lovească.

Christal îi aruncă o privire ucigătoare. Neavînd de ales, se ridică şi-i mai duse un biscuit pe farfurie.

Dimineaţa fusese rece dar Christal aproape că nu băgă de seamă, încă încălzită de focul şemineului. Soarele întîrziase să apară. Ceilalţi călători îşi făcuseră poate şi ei un plan de evadare şi ar fi vrut să reuşească măcar să vorbească cu ei. Trei bărbaţi, inclusiv Kineson, stăteau în jurul focului, mîncînd biscuiţi. Ceilalţi, erau care încotro, nu ştia unde.

— De cînd ai venit, nu ţi-ai scos mănuşile, puicuţo.

Christal îi întinse farfuria lui Kineson, făcîndu-se că nu-i aude remarca. Însă, cînd se întoarse îşi frecă palmele, căci mănuşile ei erau aproape scorţoase de la dulceaţă şi grăsime.

Cain apăru dintr-odată în faţa şemineului. Avea părul dat pe spate, ca şi cînd l-ar fi spălat şi Christal observă că, ud, părul lui părea negru. Nu se bărbierise, dar probabil se spăiase la cascada din spatele pădurii. Ceea ce era mai mult decît făcea restul bandei. Mirosul lor o ţinea pe Christal permanent la distanţă.

— la cîţiva biscuiţi pentru cei din cîrciumă, spuse Cain, şi abia aşteptă ca fata să îi pună pe o farfurie, că o şi apucă de braţ, conducînd-o spre potecă.

Christal mergea cu paşi şovăitori, poticnindu-se. Încercările ei de evadare se dovediseră zadarnice, aşa că singura speranţă rămăsese ziua de marţi — dacă marţi avea să mai vină vreodată. Deşi o parte din ea, o părticică, avea încredere în Cain, după tot ce făcuse seara trecută, el rămînea încă un tîlhar, iar ea, prizoniera lui.

În zori o trezise adierea unui vînt rece. Îl văzu pe Cain încheindu-şi cataramele. Faţa lui se vedea clar în lumina zorilor. Îi văzu ochii coborîndu-i spre părul ei. Îşi trecu degetele prin el şi-l simţi încîlcit şi plin de ace de pin. Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Cain se aplecă şi-şi mai rupse un franjure de la pantaloni, ca să-şi poată strînge părul. I-l întinse, iar ea îl acceptă, supărată pe ea însăşi pentru recunoştinţa pe care o simţea pentru el. Acum, amintirea acelui episod aproape că o amuza. Fusta i se agăţa de ghete şi o împiedica la mers. Farfuria cu biscuiţi îi zbură din mînă şi se grăbi să se apuce de o cracă pentru a nu se rostogoli în drum. Însă îşi agăţă mănuşa şi îşi zgîrie destul de rău palma. Gemu de durere.

Cain o prinse şi îi eliberă mîna.

—Scoate-ţi odată blestematele astea de mănuşi, zise el aspru.

— Biscuiţii! scînci ea, fără să bage în seamă mîna care îi sîngera.

Gîndul că trebuia să se întoarcă din nou în tabără îi făcea rău. Cain se uită spre biscuiţii arşi, risipiţi prin praful drumului. Ca şi cum şi-ar fi amintit micul dejun, scutură capul şi zise:

— Puţin praf n-o să le strice.

Într-o altă situaţie, s-ar fi simţit jignită, dar acum aceasta era adevărul, gătise deplorabil şi era încîntată de asta. Banda lui Kineson ar fi meritat să fie otrăvită.

Se aplecă să culeagă biscuiţii şi să-i şteargă de praf, dar el o opri.

— Am spus să-ţi scoţi mănuşile alea.

— Nu, abia apucă să spună şi el îşi şi trase mănuşa din mîna strîngă.

Privirea i se opri asupra mîinii, lipsite de verighetă.

— Am avut nevoie de bani după moartea soţului. Am fost nevoită să-mi vînd verigheta.

Cain o privi intens, stîrnindu-i şi mai mult agitaţia.

— Cît timp ai fost măritată?

— Doi ani, minţi ea repede.

— Şi a murit acum şase săptămîni?

— Da.

Îi privi din nou degetul, frecînd uşor acolo unde ar fi trebuit să fie inelul. Schiţă un zîmbet, ca şi cum ar fi simţit-o căzînd în cursă.

— Nu se cunoaşte urma.

Ea nu comentă nimic. Să fi spus mai mult, îi putea fi fatal.

Cain îi apucă şi cealaltă mînă şi îi trase mănuşa.

O trecu un fior de frică. Nu putea să-l lase să-i vadă cicatricea. Afişele acelea care anunţau că e urmărită ar fi putut să se răspîndească şi prin vest, iar dacă, din întîmplare le văzuse şi el, însemna că ar fi ştiut că se oferea o recompensă enormă pentru ea. Îşi trase mîna înapoi, dispusă mai curînd să se lupte decît să arate ce se ascunde sub mănuşă. Dar n-avea nici o şansă. El îi prinse din nou mîna şi o privi.

Cicatricea îi ocupa aproape toata palma. Avea o frumuseţe stranie, ca un contur perfect de trandafir care îi înflorea în palmă. Îi urmări reacţia dar văzu pe faţa lui curiozitatea şi, poate, uimirea. Îi eliberă mîna. Privirile li se întîlniră. Fără să spună un cuvînt, ea se aplecă şi începu să culeagă biscuiţii dintre pietrele drumului.

Ochii lui îi urmăreau fiecare mişcare, de parcă acestea i-ar fi dezvăluit gîndurile, trecutul. Dar ea îşi petrecuse patru ani păstrîndu-şi secretele şi le păstra şi acum. Aduna fiecare biscuit cu amintirea tragediei

sale încuiată adînc şi dureros în inima ei.

Avea treisprezece ani cînd izbucnise incendiul. Familia Von Alen era una dintre cele mai ilustre familii de aritocraţi din Manhattan, trăind în bunăstare, însă destul de retraşi, în vechea lor reşedinţă din Piaţa Washington. Viaţa ei de atunci îi părea acum ireală, desprinsă dintr-o carte de poveşti. Părinţii ei se iubeau foarte mult şi la rîndul lor erau iubiţi de fiicele lor Christal şi Alena. Deseori venea la ei în vizită, soţul unei mătuşi care murise, Baldwin Didier. Deşi erau rude doar prin alianţă, acesta le intra în casă ca un vechi membru al familiei. Copil fiind, omul acesta îi trezea o teamă ciudată. Christal îşi amintea că nu-l plăcuse niciodată. Avea o barbă gri, stufoasă şi ochii de un albastru pătrunzător. Însă era un om de societate şi-şi amintea că părinţii ei rîdeau la comentariile lui seci. Erau bucuroşi să-l aibă drept companie, numai pentru că îi amuza.

Dar în timp ce Clarisse şi John Van Alen se amuzau cu cumnatul lor, Baldwin Didier mocnea de invidie. Zvonurile spuneau că moştenirea familiei Van Alen era mai mult decît substanţială: stocuri de marfă într-o companie olandeză, conturi în banca din New York, parcele de pămînt care se întindeau de la Wall Street pînă la Harlem River. Şi foarte puţine rude. Mai ales de cînd şi sora Clarissei, soţia lui Didier, murise bolnavă de stomac.

Într-o noapte, curînd după ce împlinise treisprezece ani, Christal se trezi într-un miros înecăcios de fum. Sări din pat şi alergă spre camerele părinţilor, de unde se răspîndea fumul. Camerele erau în flăcări. Baldwin Didier stătea liniştit, privind spre părinţii ei care zăceau nemişcaţi sub baldachinul care ardea. Scoase un ţipăt. Didier o luă la fugă. Se rugă ca unchiul ei să fi plecat după diligenţa pompierilor, dar îşi dădu seama că nu era aşa cînd se repezi spre părinţii ei în dormi-

torul înecat de fum şi văzu sîngele, apoi sfeşnicul de aur frînt de loviturile care le sfărîmase capul.

Christal era acum convinsă că în acel moment mintea i-a luat-o razna. Cu memoria pierdută, nu putea oferi nici un argument care s-o absolve de uciderea părinţilor ei. Iar faptul că se aflase în cameră cînd izbucnise focul, era sigur. Era suficient să îi priveşti cicatricea din palmă.

Memoria îi revenise înainte de a fugi din ospiciu. Acum, Christal îşi amintea fiecare minut de groază trăit în acea cameră. Îşi dăduse seama instinctiv că părinţii ei nu mai puteau fi salvaţi şi, înconjurată de flăcări, fugi spre uşă să scape. Însă Didier o încuiase înăuntru. Ca un animal prins în capcană, Christal trase de mînerul uşii încins de foc, pînă cînd o lăsară puterile, rămînînd stigmatizată pentru totdeauna. Îşi amintea că se lăsase în genunchi, în cămaşa ei albă de noapte, care se înnegrise de fum. Nici pînă în ziua de azi nu ştia dacă o ajutaseră rugăciunile spuse sau altceva, însă îşi adună toate puterile şi se tîrî pînă spre ferestrele care dădeau în Piaţa Waslington şi deschise una. Orbită de fum, ieşi pe pervazul de piatră. Erau doar cîţiva metri pînă la fereastra dormitorului ei şi se tîrî pe pervaz, fără să se teamă că ar putea să cadă de la înălţimea aceea, plîngînd şi trăgînd aer proaspăt în piept, cu tot trupul şi sufletul zguduit de ceea ce trăise. Şi ciudat, nu-şi aminteşte că o durea mîna, deşi trebuie să o fi durut. A purtat bandaje aproape şase luni.

Pompierii o găsiră ghemuită în şifonier, neagră din cap pînă în picioare, cu mîna dreaptă atîrnîndu-i inertă. Nu-şi mai amintea cum a ajuns acolo şi nu reuşi să răspundă aproape nimic la întrebările poliţiei. Corpurile părinţilor ei arseseră atît de tare încît nu mai puteau fi recunoscuţi. Rămăsese doar urma mînerului uşii care-i arsese palma, trădînd că fusese în dormitor

în momentul morţii părinţilor şi amnezia ei, fapt pentru care o consideră nebună.

Didier aranjă cu poliţia să o interneze într-un ospiciu de nebuni din Brooklin. Şi nu-i de mirare că a fost atît de milostiv. Cu averea surorii ei, Alana, rămasă sub supravegherea lui, cu memoria lui Christal pierdută şi trandafirul acela ca un stigmat în palma ei.

Christal se cutremura de groază şi de furie de cîte ori îşi amintea că autorul unei crime atît de odioase scăpase nepedepsit. Trăia numai pentru a-l demasca, dar asta depindea numai de ea, iar misiunea ei era dificilă. Refuză să ceară ajutorul Alanei pentru a nu pune în pericol şi singura fiinţă din lume pe care o mai iubea. Îşi amintea şi acum chipul surorii sale, cînd venea s-o viziteze în ospiciu. Faţa palidă şi frumoasă a Alanei semăna cu a mamei sale, dar avea acum trăsăturile înăsprite de grijă şi de hotărîre. Alana nu crezuse nici o clipă teribilele acuzaţii aduse surorii ei. Luptase cît îi stătuse în puteri să o scoată pe Christal din ospiciu. Şi, deşi încercările Alanei nu avură nici un succes, încrederea ei o ajutase pe Christal în clipele de disperare. Şi pentru asta, îşi iubea sora mai mult decît se iubea pe ea însăşi.

Cain îi întrerupse gîndurile, îndemnînd-o să-şi continuie urcuşul. Christal apucă farfuria cu biscuiţi într-o mînă, iar cu cealaltă îşi strînse fusta. Urcă, asaltată din nou de amintiri.

Se întoarse cu gîndul la vremea cînd avea şaisprezece ani. Cei din ospicii crezură că-şi ieşise cu totul din minţi, cînd o auziră începînd să vorbească despre crima unchiului ei. Îi injectară morfină pînă cînd şi ea începu să creadă că se înşeală. Într-o noapte se repezi asupra unei infirmiere, pe care o năuci cu pumnii ei, îi fură uniforma şi părăsi ospiciul pentru totdeauna. Devenise o fugară.

Privi în urma ei spre Cain. Întîlnindu-i privirea, îşi

dădu seama că nu o recunoscuse. Strînse palma lipsită de mănuşă pentru a-şi ascunde cicatricea. De ani de zile îşi dorea să scape de ea, dar era pentru totdeauna acolo, ca un stigmat, gata s-o acuze oricînd de crime pe care nu le înfăptuise. Odată se gîndise chiar să-şi ardă cicatricea, dar cînd îşi apropie vătraiul încins de mînă, îşi dădu seama că nu are curajul să rabde acea durere. Aruncă vătraiul în foc, condamnîndu-se ea însăşi la o viaţă de fugară.

Dintr-o dată, un gînd o făcu să tresară. Se întrebă de ce era atît de temătoare. În vest, aproape toţi erau fugari. Fiecare în felul său.

În oraş, un tîlhar patrula prin faţa cîrciumei. Cain îl salută, apoi intrară pe uşile batante.

Cîrciuma era cu greu de recunoscut. Praful fusese dat la o parte din multe locuri, aşa că se putea vedea mobila. Urmele de paşi de pe scări arătau de parcă o armată întreagă trecuse pe acolo.

Urcară treptele şi bătură la uşă. Le răspunse Zake, care îşi înlocuise biciul cu o puşcă Winchester. Christal îi întinse farfuria cu biscuiţi. Trase cu ochiul peste umărul lui şi numără călătorii. Erau toţi, însă arătau epuizaţi. Dl. Glassie era asudat, deşi dimineaţa era încă rece. Mîna preotului tremură cînd se întinse după un biscuit, dorindu-şi evident să fi fost un pahar cu whisky. Mecanicul şi tatăl lui Pete dormeau cu capetele sprijinite de peretele scorojit. De cîte ori se răsuceau, zgomotul lanţurilor îi trezea din somn. Întîlni privirea lui Pete. Băiatul stătea ghemuit într-un colţ, speriat, dar sfidător. Se îmbujoră de mînie cînd îi văzu mînecile rupte.

— De ce n-o lăsaţi să stea aici cu noi! întrebă el, refuzînd să mănînce.

Încercă să se ridice dar Boone, celălalt tîlhar din cameră îl trînti la podea.

— Pentru că acum e femeia lui Cain, de asta, spu-

se Boone.

După privirea pe care i-o aruncă, Christal ştiu că acesta fusese în tabără seara trecută.

— N-ai nici un drept...l se răsti Pete către Cain, dar Boone îl opri cu o lovitură puternică în stomac.

Christal sări spre el, dar Cain o prinse de talie şi o trase înapoi.

— Nu-l poţi ajuta pe băiat, îi spuse el aspru.

Boone vru să lovească din nou.

— Lasă-l în pace, spuse Cain şi Boone se supuse.

Era clar că nu-i plăcea că ordinul lui părea să fie urmarea rugăminţii ei.

— Le-ai dat apă azi? întrebă Cain.

Boone scuturâ din cap că nu.

— Atunci, adu-le!

Boone dădu din nou din cap că aşa va face.

Cain mai aruncă o privire cercetătoare peste călători, apoi, satisfăcut de starea lor, o apucă pe Christal de mînă şi plecară. În timp ce coborau scările, ea nu se putu abţine să întrebe:

— Avem şanse să ajungem cu toţii teferi pînă marţi?

Cain avu un surîs amar.

— De ce nu-ţi porţi numai ţie de grijă?

Se priviră fix. Se gîndi cum o salvase seara trecută.

— N-o să ne laşi să murim, şopti ea cu convingere.

El privi în jur cu ochii săi reci şi neliniştiţi.

— Nu promit nimic.

Cain călărea pe calul său, Appaloosa, de-a lungul căii ferate. Cobora spre cîmpie, spre un turn de apă dărăpănat. Din instinct, Christal ştia că acela era locul în care Overland Express-ul trebuia să arunce banii.

— Eşti singurul care o să vină marţi, cînd trece trenul?

întrebă ea, călărind în braţele lui, pe cal.

— Kineson o să vină cu mine. Ceilalţi vor fi o parte aici, risipiţi în iarbă; o altă parte va aştepta în saloon.

O luă la stînga şi traversă liniile. Christal se ţinea de coama albă a calului. Călăritul în braţele lui Cain îi dădea o stare de nervozitate. Îi simţea fiecare muşchi al pieptului, fiecare încordare a coapselor. Forţa trupului lui o copleşea. Singura cale să-i scape era prin forţa minţii.

— Ce o să se întîmple după ce tu şi Kineson o să aveţi banii.

Se temea de răspunsul pe care îl putea primi, pentru că răpirea şi tîlhăria erau atît de aspru pedepsite, încît Kineson nu ar fi riscat să păstreze vreun martor. Cain tăcea. Faţa i se înăspri.

Cu o voce fermă, ea întrebă:

— Au de gînd să ne ucidă?

Cain nu răspunse, aşa că ea continuă:

— Am spus *ei* pentru că...

— Ştiu de ce ai spus aşa.

— Nu sîntem decît nişte călători. Nu avem nici un amestec în afacerile voastre.

— Cu toţii sînteţi amestecaţi. Eu şi Kineson am luptat în regimentul Georgia care a scăpat din iadul de la Sharpsburg. Terenee Scot, proprietarul Overland Express-ului, a fost comandantul regimentului unioniştilor care a luptat împotriva noastră.

Deci Cain era din Georgia. Reţinu acest amănunt.

— Aşadar vreţi să vă răzbunaţi astfel pe dl. Scot? Jefuindu-l? Sînteţi nişte laşi.

Se aştepta să-i stîrnească mînia, dar Cain spuse numai:

— Terence Scott este un blestemat de nordist, iar Kineson este secesionist. Şi nu e nimic de făcut în povestea asta.

De data asta, Christal îi remarcă accentul tărăgă-

nat de sudist.

— Tu poţi face ceva, insistă ea.

În sfîrşit, se enervă. Vocea îi deveni tăioasă.

—Fac ceea ce îmi spune Kineson să fac. Aminteşte-ţi de asta, atîta vreme cît viaţa ta depinde de el, doamnă Smith, *depinde de el.*

— Nu faci întotdeauna ceea ce spune el, observă ea, amintindu-şi de seara trecută.

Cain fu cît pe ce s-o contrazică, dar ea continuă:

— Am putea scăpa, Cain. Noi doi. Am putea merge la Camp Broron să spunem autorităţilor unde sînt oamenii. Asta te va disculpa. Domnul Glassie, Pete, cu toţii vor fi atît de recunoscători dacă vor fi eliberaţi, încît vor avea grijă să nu ai probleme.

Christal nu-şi putea înăbuşi disperarea din glas.

— Tu ai putea face asta. Omul care ai fost seara trecută nu poate să vrea răul nimănui. Războiul s-a sfîrşit, Cain, iar tu şi Kineson n-o să-l porniţi din nou.

— Ce ştii tu despre război? Erai doar o yankee micuţă, care probabil nu-şi mai aminteşte nimic de atunci.

— De unde ştii că sînt din nord? bîigui ea.

El zîmbi cu superioritate.

— Se vede de la o poştă că eşti yankee. Nu te îmbraci prea scump, dar se vede că eşti învăţată cu banii şi lucrurile drăguţe. Se vede din felul în care îţi porţi de grijă. Îţi ţii nasul pe sus tot timpul. Nu cunosc nici o sudistă care să se poarte aşa.

Era şocată să vadă că ştie atît de multe despre ea fără să-i fi spus ceva. Ştia că nu este una de-a lor şi asta îi îngreuna situaţia. Însă ştiuse că e yankee şi seara trecută, cînd o salvase. Era un om bun. Dacă ar fi reuşit să-l descopere, ar fi putut să-i salveze pe toţi.

—Dacă fugim, Cain, dacă scăpăm, poate te-am putea ajuta. Compania domnului Glassie ţi-ar fi recunoscătoare şi poate şi ceilalţi călători. Am putea strînge ceva bani împreună şi ţi-am oferi o recompensă. Al

putea să mergi acasă în Georgia. Ţi-ai reface viaţa.

— Nu mai am nici o casă, zise sec.

Fata păli. Omul acesta nu avea nimic de cîştigat şi nimic de pierdut. Nimic nu-l putea atinge. Spuse în cele din urmă:

—Trebuie să fie ceva ce vrei şi noi ţi-am putea oferi.

El o privi, coborîndu-şi privirea spre corsajul strîns pe piept. Privirea lui aproape că îi ardea pielea, însă nu spuse nimic. Tăcu şi Christal. Nu ar fi plătit niciodată cu propriul ei trup. Onoarea şi mîndria ei erau mai presus de orice. Cain ridică ochii şi văzu fermitatea din privirea ei.

—N-am de gînd să vă las liberi, indiferent ce aţi face şi indiferent ce mi-aţi da.

Privi preeria verde şi întinsă ce-i înconjura.

— Dacă aş intra în oraş cu voi, m-ar spînzura imediat.

Îşi scoase basmaua din jurul gîtului. Cicatricea aceea adîncă încă o şoca.

— N-am de gînd să mă mai las spînzurat.

Christal îşi jucă cu disperare ultima carte.

— Dacă mă duci la Camp Brown nu voi spune nici un cuvînt despre tine. Le voi spune doar de ceilalţi călători, iar tu ai putea părăsi tabăra. Ai putea scăpa.

— Nu pot.

— Dar tu nu vezi că Kineson te urăşte. Tu îţi vrei aurul, dar dacă Kineson nu are de gînd să-l împartă? N-o să te denunţ niciodată dacă mă duci la Camp Brown. Salvează-te singur. Omul din seara trecută are o inimă bună...

—Uită seara trecută! zise el scurt. Dacă te gîndeşti că eu pot schimba planurile, află că nu pot. Dacă ai de gînd să cooperezi, atunci poate vom ieşi cu toţii în viaţă din treaba asta.

Speranţele ei se risipiră ca suflate de vînt. Nu mai era nimic de spus. Furios, Cain trase de hăţuri şi opri

calul.

— Ce treabă are salvarea mea cu a voastră? Aţi face orice doar ca să vă salvaţi pielea.

Ea nu răspunse. Cain o scutură de umeri:

— De ce îţi pasă atît de mult?

Ea îl pironi cu privirea. Era la fel de furioasă ca şi el.

— Tu şi cu mine sîntem la fel, Cain, asta-i tot. Eu te înţeleg. Amîndoi sîntem hăituiţi ca animalele. Nu merit asta. Şi poate nici tu. Aşa că o poţi dovedi. Du-mă la Camp Brown.

Braţul lui se strînse involuntar.

— Soţul ăla al tău... te urmăreşte, sau...

Cuvintele lui erau tărăgănate, ca şi cum s-ar fi gîndit la toate posibilităţile.

— Altcineva. Gîndeşte-te la tot ce poate fi mai rău.

Cain o privi în ochi, ochi care scînteiau în soare ca două briliante albastre. Spuse încet.

— Nu... nu l-ai ucis. N-ai fi purtat doliu dacă l-ai fi ucis. Nu jeleşti un soţ pe care l-ai omorît.

— Nu, nu-l jeleşti, şopti ea, simţind din nou sentimentul acela cald şi ciudat.

Fugea de trei ani. Macaulay Cain era prima persoană care o considera nevinovată înainte de a şti ceva *despre ea*.

— Cum era el? întrebă Cain.

O întrebare simplă, la care era imposibil de răspuns. O întreba despre soţul ei, vrînd să afle totul. Voia să ştie de ce era în acel tren, unde se ducea, de ce nu avea verighetă, de ce nu avea vreun iubit. Voia să afle cît de fericită i-a fost căsnicia, să-i judece trecutul.

Christal privi spre întinderea mută. Nu putea să renunţe la tăcere tocmai acum. Poate voia să-i spună totul despre ea în speranţa că el va vedea că seamănă *cu ea, că meritau să se salveze împreună cu cei-*

lalţi călători.

Dar se temea că nu l-ar putea convinge şi atunci s-ar fi deconspirat în zadar. Oftă adînc şi îmbrăţişă preeria cu privirea. În New York petrecuse trei ani de coşmar, închisă în ospiciu, confuză şi chinuită, temîndu-se că toate minciunile unchiului ei ar fi putut fi adevărate. Apoi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis urît, îşi recăpătă memoria şi descoperi adevărul. Credea că într-o zi se va face dreptate. Dar ziua aceea nu sosise. Pînă atunci, cel mai bine era să-şi ţină gura.

— Ce ţi-a făcut ticălosul acela? îi întoarse faţa spre el şi o privi atent.

— Ce importanţă are? şopti ea. Trecutul meu mă priveşte. Am vrut doar să ştii că înţeleg de ce trăieşti aşa. Şi eu am o viaţă asemănătoare.

— Eu sînt un proscris. O femeie ca tine n-ar trebui să aibă nimic în comun cu mine.

Ea îi simţi reproşul din voce.

— Şi ce ştii tu despre o femeie ca mine?

— Credeam că ştiu destule.

Îl privi cu intensitate.

— Fugi, Cain. Amîndoi putem reuşi.

Vîntul preeriei îi răsfira părul, soarele strălucea în ochii ei albaştri ca cerul iernii. Pentru o clipă, crezu că între ei doi se naşte o legătură care-i uneşte şi care îi face să se înţeleagă, în ciuda răului care-i înconjoară. Clipa se spulberă însă. Cain dădu pinteni calului şi porniră într-un galop săibatic spre Falling Water. Christal se întoarse în tabără dezamăgită că Macaulay Cain nu era omul de la care putea aştepta ceva.

Capitolul 5

Se întoarseră în tabără. Totul din ea se revolta că era tratată ca o sclavă, dar dorea să supravieţuiască. Acceptă că nu are altă cale şi se apucă să pregătească din nou masa pentru cei ce o ţineau captivă.

Arşita focului şi mirosul de mîncare îi stîrniră greaţa. Îşi simţea capul greu şi fu nevoită să se aşeze de cîteva ori ca să nu ameţească. Nu mîncase aproape nimic de cînd fusese răpită.Trebuia să-şi păstreze forţele; dar dacă şi seara aceasta avea să fie ca seara trecută, nu prea vedea cum o s-o scoată la capăt. Avea de pregătit masa pentru cei din tabără, apoi pentru cei din cîrciumă şi, în cele din urmă, să încălzească apă cu care să spele vasele. Seara trecută, în timp ce pregătea totul, oamenli terminaseră mîncarea. Îi rămăseseră numai resturile de la masa lor. Şi ar fi preferat să moară de foame decît să se hrănească cu resturile bandei lui Kineson.

Servi masa apoi îşi sprijini capul de o piatră, lîngă şemineu şi închise ochii. Cain de-abia reuşi să-şi umple o farfurie cu mîncare de pe fundul oalei. Din nou, nu mai rămăsese nimic pentru ea.

Se aşeză pe pămînt, încercînd să nu se gîndească la foamea care o chinuia. Fiecare muşchi îi era ţeapăn de oboseală. Călăritul şi toată treaba pe care o făcuse

prin tabără, fără nici un pic de hrană, o epuizaseră.

Cain o scutură de umăr şi ea deschise ochii. Terminase de mîncat şi în loc să-şi arunce farfuria lîngă foc, i-o aduse ei, pe jumătate plină.

Îi purta de grijă. Christal văzu că îi adusese aceeaşi furculiţă cu care mîncase el. Involuntar îşi aduse aminte de săruturile din seara trecută, de gustul limbii lui.

Ar fi vrut să-l refuze, dar instinctul de supravieţuire trecu peste raţiune. Luă farfuria şi mîncă ce-i lăsase Cain. Şi, din nou împotriva voinţei sale, simţi recunoştinţa aceea ciudată pentru felul în care Cain îşi împărţise mîncarea cu ea.

O aşteptă apoi să termine de spălat vasele, după care porni cu ea spre pădure. Noaptea venea devreme. Bărbaţii o priveau acum, la căderea nopţii, ca nişte coioţi, gata să pornească la vînătoare, unii dintre ei lingîndu-şi buzele ca şi cum fata ar fi fost o delicatesă pe care ar fi poftit s-o guste. Fu aproape recunoscătoare cînd Cain o luă de mînă şi o trase de la lumina focului. Intrară adînc în pădure, hohotul de rîs al oamenilor răsunînd în spatele lor.

Hoinăriră spre cascadă, unde apa cădea cu zgomot într-un iaz. Cain o conduse spre o lespede mare de piatră, înaintînd uşor prin întuneric.

O trase lîngă el şi stătură astfel multă vreme, ascultînd zgomotul apei şi privind stelele ce se zăreau printre ramurile pinilor.

Era o comuniune stranie. Se aflau acolo pentru că el ar fi trebuit s-o violeze şi dintr-un sentiment de neînţeles, de milă, preferase s-o cruţe.

O cuprinse uşor, braţul lui înconjurîndu-i talia ca un lanţ cald. Era august şi zilele erau fierbinţi iar nopţile cumplit de friguroase. Christal începu să tremure şi se lipi de pieptul lui, înfrigurată. În jurul ei pădurea părea

amenințătoare și o cuprinse frica.

— Mai stăm mult aici? întrebă ea încet. Erau destul de aproape unul de altul încît, deși apa cădea cu zgomot, el s-o poată auzi. N-ar putea fi urși pe aici?

— Sîngerezi?

— Să sîngerez?

— Ai probleme femeiești?

Pentru o clipă Christal rămase ca trăsnită, gîndindu-se că o întrebase un lucru atît de intim pentru că voia s-o violeze.

—Da... de ce întrebi asta? se bîlbîi ea.

Cain răspunse scurt:

— Pentru că urșii simt mirosul de sînge de la o milă. Ar fi foarte periculos să stăm aici dacă unui din noi ar sîngera. Tu sîngerezi?

—Nu.

Era fericită că întunericul îi ascundea fața. Miss Bulfinsh, guvernanta ei dragă, s-ar fi răsucit în mormînt dacă ar fi știut că fusese nevoită să discute problemele ei intime cu un tîlhar.

Cain deveni tăcut, ca și cum s-ar fi gîndit la ceva. Toată seara îl măcinase un gînd. În cele din urmă spuse:

—M-am întrebat... de ce o femeie ca tine a fost nevoită să călătorească singură în vagonul acelui Overland Express? Nu mă așteptam să găsesc o femeie acolo. Asta ieșea din plan. Unde sînt ai tăi? Unde ți-e familia? Christal...

Auzindu-și numele rostit de Cain, se simți o clipă descumpănită. Se pregătise să-i răspundă cu minciunile atît de folosite în ultimii trei ani. Dar cînd îl auzi spunîndu-i pe nume, cu vocea aceea profundă și aspră, simți că nu poate să-l mintă.

—N-aud nimic, fetițo.

—Nu vreau să vorbesc despre mine. Ți-am mai

spus asta.

— N-ai de ales. Trebuie să-mi spui. Spune-mi unde te duceai în acea zi. Şi spune-mi de ce trebuia să mergi acolo.

— Nu, şopti ea, strîngîndu-şi braţele în jurul ei.

Cain o apucă de umeri. Vocea îi deveni acuzatoare.

— Fugea-i, nu-i aşa?

Ea nu răspunse. Cain deveni furios.

— Vreau să ştiu de ce fugeai şi de cine?

Ea se încordă şi ştia că el simţise asta, pentru că o ţinea cu spatele lipit de pieptul lui.

— Spune-mi, zise Cain.

Îi simţi respiraţia fierbinte la ureche şi avu din nou dorinţa aceea stranie să aibă încredere în el. Aveau atîtea lucruri în comun. Casa lui fusese distrusă, ca şi a ei; era un fugar, ca şi ea; simţise ştreangul în jurul gîtului, iar fiecare coşmar pe care-l avea de la moartea părinţilor se termina cu execuţia ei. Dar era oare de ajuns să aibă încredere în el?

— Ce contează de ce eram în tren? şopti ea. De marţi încolo n-o să ne mai vedem niciodată. Povestea mea nu ţi-ar folosi la nimic.

Şi cînd îţi vei lua banii îţi vei continua viaţa de fugar. De fapt, nu voi fi surprinsă dacă te vor împuşca înainte să ajungi la Falling Water — gîndi ea. Gîndul că el ar fi putut să moară nu îi dădea pace. Era o anumită înţelegere mută între ei, care, în alte circumstanţe, ar fi dus la ceva mai mult. Credea că înăuntrul lui era un alt om. Îi luase libertatea, însă o proteja cu riscul propriei lui vieţi.

În spatele ei, Christal îi simţi inima bătînd în ritmul cascadei. Corpul lui o încălzea ocrotitor. Încercă să-şi şteargă din minte imaginea aceea care ar fi putut deveni reală - Cain, plin de sînge, zăcînd la picioarele ei,

împuşcat mortal de şeriful venit să-i salveze - dar nu reuşi şi un sentiment straniu şi neplăcut, de regret, o copleşi.

—Să mergem, spuse el, ridicîndu-se de pe lespede.

Ea îl urmă, neputînd să se gîndească decît la momentul în care mîna caldă care o ocrotea, ar fi putut să devină rece.

— Dă-mi oglinda aia! se răsti Boone la Jake.

Cain şi Christal abia se întoarseră de la cascadă şi nimeriră într-o scenă care anunţa o încăierare. Pe Christal o încîta perspectiva aceasta. Îi ura pe amîndoi: pe Boone pentru privirea lui de brută şi pe Jake pentru zîmbetul lui lasciv. În plus, încăierarea care avea să se înceapă capta atenţia taberei, scoţînd-o pe ea din centrul atenţiei. Iar ea se săturase de privirile bărbaţilor, mai ales după ce fusese în pădure cu Cain.

Tensiunea crescuse, iar Boone şi Jake se roteau în lumina focului ca doi cocoşi în arenă. Jake ţinea sub braţ o oglindă pe care Boone încerca să o înhaţe. Boone întinse mîna o dată, şi încă o dată, apoi dintr-odată, fără să-l prevină, îi trimise lui Jake un pumn direct în stomac. Încăierarea începu, iar Jake se repezi spre Boone cu pumnii strînşi. Zeke încercă să-i despartă, dar se trezi cu un pumn în falcă şi intră şi el între cei doi, uitînd repede că avusese intenţia să-i oprească. Bătaia risca să ia proporţii cînd Cain înaintă în lumina focului.

Toţi se opriră, vădit speriaţi să nu-l supere. Cain îi privi cu un vag dispreţ înainte de a se aşeza lîngă foc. Doar acea ameninţare nerostită îi făcuse pe oameni să se potolească. Priveau războinic spre Cain, ca nişte copii care tocmai au fost prinşi de profesorul lor.

Tîlharii se împrăştiară. Jake mormăia mulţumit, în-

velindu-şi oglinda într-un vraf de haine. Christal privi spre hainele, părîndu-i-se cunoscute. Îşi dădu dintr-odată seama că oamenii aceia se bătuseră pentru lucrurile ei. Alergă şi începu să-şi culeagă înnebunită hainele, dezgustată de gîndul că banditii aceia îi atinseră lucrurile cu mîinile lor murdare. Dar înainte să poată să le strîngă pe toate, Kineson apăru pe poteca dinspre saloon.

—Taie-o de-acolo. Lucrurile astea sînt ale noastre acum, zise cu un rînjet cinic.

—Dar sînt ale mele! Mi le-aţi luat din cufăr! spuse ea cu vocea întretăiată, cu obrajii roşii de furie.

Mai culese o rochie din stambă albastră şi ripostă din nou:

—O să luaţi destui bani de la Overland Express. Nu-i nevoie să faceţi comerţ cu hainele mele sărăcăcioase.

—Dacă putem lua un singur bănuţ pe ele, îl vom lua.

Kineson înaintă spre ea să-i înhaţe rochia din braţe. Ea apucă s-o tragă înapoi. El îi dădu drumul brusc şi fata căzu în braţele lui Cain.

—Ceilalţi au fost dezbrăcaţi? întrebă Cain, aproape fără să o ia în seamă.

Kineston zîmbi. Privi în urma lui spre cei doi tîlhari coborînd pe poteca dinspre saloon. Amîndoi aveau braţele încărcate cu haine. În vîrful unui vraf era costumul ruginiu al domnului Glassie.

— I-am lăsat doar cu costumele lor de unionişti, rîse Kineson. Era o grămadă de aur în vesta ăluia bătrîn. Da, băiete, am crezut că înebuneşte cînd a văzut că i-l luăm.

Christal păli. Îi luseră deci banii tatălui lui Pete. Toate visurile lor de viitor se duseseră de rîpă.

—Scoate-ţi fustele, puicuţo, spuse Kineson întorcîndu-se din nou spre ea. Avem nevoie de ele. Pe aici hainele femeieşti se vînd de două ori mai bine, decît alea bărbăteşti.

—Nu! spuse ea hotărît.

Dacă le dădea nu-i mai rămînea aproape nimic.

—Am spus să le scoţi.

—Nu! spuse din nou, ferindu-se de atingerea lui.

—Scoate-le, zise Cain din spatele ei.

Se întoarse şi îl privi, rănită de trădarea lui. Fără şi-şi dea seama de ce, se aşteptase s-o apere. Dar aşteptase prea mult de la un tîlhar. Blestemat să fie! Îl înfruntă din nou pe Kineson:

— Lucrurile astea îmi aparţin şi le voi păstra. Stai departe de mine!

Kineson rîse. În următoarea secundă mîinile lui îi ridicaseră deja rochia, apucîndu-i jupele. Încercă să se smulgă din mîinile lui, dar înainte de a apuca să facă vreo mişcare, acesta îi şi scoase cele trei jupe, din care se rostogoliră cîteva monezi de aur în praf.

—Ce avem noi aici? întrebă Kineson culegînd o monedă.

Şapte era cu siguranţă un număr care aducea ghinion. Trei ani de zile muncise să adune şapte monezi de aur de cîte zece dolari fiecare. Răbdase de atîtea ori de foame ca să strîngă fiecare bănuţ. Voia să se reabiliteze şi să dovedească vinovăţia unchiului ei, iar pentru asta avea nevoie de bani. Iar după atîta trudă, privea neputincioasă cum banii strînşi treceau cu atîta uşurinţă în mîinile tîlharilor. Se dezmetici şi alergă spre Kineson disperată, însă Cain se grăbi s-o tragă înapoi. Furioasă că o opreşte, ridică mîna să îl lovească dar Cain o privi în aşa fel încît se simţi ca şi cînd un vînt rece i-ar fi suflat în faţă.

Dacă l-ar fi lovit, el ar fi fost nevoit să-şi arate dominaţia în faţa lui Kineson. Ar fi fost forţat s-o lovească şi el cu mai multă forţă. Înghiţindu-şi cu greu lacrimile, îşi coborî mîna.

—Era toată averea mea. Şapte monezi de aur. Nu-l iăsa să mi-o ia, şopti ea, mîndră că se stăpînise să nu-i tremure vocea.

—Ştiu, fu tot ce spuse Cain.

Kineson rîse şi aruncă o monedă în aer, s-o necăjească. Cain îi făcu fetei semn cu capul să se întoarcă lîngă foc. Fata îl privi o clipă, ca o rugăminte mută. Apoi îşi ridică bărbia şi se îndepărtă, refuzînd să-l lase să-i vadă disperarea şi lacrimile pe care nu şi le mai putu reţine.

Oamenii se culcaseră. Kineson sforăia lîngă foc. Christal îl privea, închipuindu-şi haite imense de lupi încolţindu-l şi rupîndu-l în bucăţi. Ar fi trebuit să doarmă şi ea, dar întîmplările de peste zi nu o lăsau să se liniştească. Nu mai avea nici un ban acum. Trebuia s-o ia de la capăt. Gîndul acesta o deprima cel mai mult. Ar fi trebuit să se mulţumească să supravieţuiască pentru a o lua de la capăt, dar după tot ce trăise, nu mai putea fi optimistă. Protecţia lui Cain era destul de firavă. Ar fi putut să salveze banii. Ştia că el ar fi putut asta. Toţi tîlharii se dădeau la o parte cînd apărea el. Dovedise că îl putea domina şi pe Kineson; că putea să-l facă să se teamă de el. Şi totuşi, Cain se supunea ordinelor şefului bandei. De ce? Poate pentru că era înglodat în banda asta la fel ca toţi ceilalţi, poate chiar mai mult.

Îşi îndreptă privirea spre Cain şi fu surprinsă să vadă că şi el o privea. Privirea lui nu mai părea atît de rece în lumina slabă a focului care sta să se stingă, faţa sa nu mai părea atît de aspră. Avea o expresie ciu-

dată şi uşor încordată, ca şi cînd ar fi încercat să nu o privească, dar nu se putea abţine. Îl fascina. Trecutul ei, care ar fi fost lipsit de importanţă pentru un tîlhar, părea să-l intrige. Ea ar fi putut răspunde întrebărilor lui, privirii lui.

Cain începu din nou să-şi lustruiască pistoalele. În privinţa asta părea neobosit. Era ca şi cînd s-ar fi pregătit permanent pentru o luptă. Se întrebă dacă asta nu-i demoraliza pe ceilalţi.

Se apropie de el şi încercă să-l atragă într-o conversaţie.

—Trebuie să fie nişte pistoale grozave dacă le acorzi atîta atenţie.

—N-o să mai vezi pistoale dintr-astea la multă lume.

Ca de obicei, răspunsul său fu concis. Îşi reluă treaba, părînd absorbit de ceea ce făcea.

O privi, cu un zîmbet dezgustat:

—Pe aici oamenii nu-şi păstrează armele cu sfinţenie, doamnă Smith, devin sclavii lor. Eu sînt doar un sclav ceva mai înţelept, asta-i tot.

Christal tăcu, incapabilă să mai spună ceva. După o pauză lungă o întrebă:

—Pentru ce strîngeai banii aceia?

Nu o privea. Îşi lustruia în continuare arma de parcă ea nici nu s-ar fi aflat acolo, dar ştia că dacă nu i-ar fi răspuns, într-un final ochii aceia s-ar fi întors spre ea. Ameninţarea acelei priviri îi era de ajuns.

—Am fost profesoară şi aş fi vrut să-mi cumpăr o casă.

—Înţeleg, spuse el, fiind clar că nu o crezuse.

—Îi aveam de la soţul meu.

—Nu, zise Cain ridicînd privirea. Aveai tot aurul acela şi totuşi ţi-ai vîndut verigheta?

Zîmbi. O prinsese cu minciuna şi nu mai avea cum

s-o dreagă. Christal nu mai spuse nimic. Făcea mai bine să tacă decît să se bîlbîie căutînd vreun răspuns.

—L-ai urît, nu-i aşa? o întrebă el cu o voce ciudată.

Fu rîndul ei să nu-l privească.

— Nu mai pune întrebări despre trecutul meu dacă nu ai de gînd să mă ajuţi.

Cain o privi pe Christal, apoi spre oameni. Christal se întrebă dacă se temea că ceilalţi nu adormiseră şi puteau asculta. Vru să-l întrebe, dar el o împinse jos, de celaltă parte a şemineului.

Tremurînd, fata aştepta să vadă ce se va întîmpla, uimită de această neaşteptată furie a lui. N-o atinse. Se duse şi-şi scoase din sac o armonică. Începu să cînte *Tom Dooley* şi unui din oamenii lui Kineson strigă la el:

—Cain, eşti cineva, băiatule! Gîdilă armonica aia! Dacă femeia aia era a mea, pe ea aş fi gîdilat-o!

Rîsetele oamenilor răsunară de jur împrejurul şemineului. Christal se cutremură. Cain începu să cînte.

Capitolul 6

Ziua de duminică aduse şi o schimbare de vreme. Peste noapte începu să bată un vînt rece ca de iarnă şi o chiciură subţire acoperi totul.

Christal simţi căidura trupului lui Cain. Deşi era la spatele ei, ştia că se trezise. Ezita încă să se ridice din căidura culcuşului. Mai erau doar două zile pînă cînd răscumpărarea urma să fie plătită. Două zile de iad în captivitatea lui Kineson, două zile de emoţii şi reacţii contradictorii din partea omului care o ţinea sub pătura acoperită cu chiciură. Oare cum avea să se termine totul? Se gîndise la atîtea variante, dar era sigură de un singur lucru: Cain nu-i va lăsa să-i facă vreun rău. Îşi asumase prea multe riscuri, apărînd-o de atîtea ori, ca să îl lase pe Kineson să o sacrifice ca pe un miel după ce îşi vor fi luat răscumpărarea. Îşi dorea numai să poată fi la fel de încrezătoare şi în ceea ce îi privea pe dl. Glassie, Pete şi toţi ceilalţi. Destinul ei nu depindea de Cain. Nu ei conducea totul. În unele privinţe şi el era un prizonier, un prizonier al crimelor pe care le făcuse.

Cain se mişcă iar ea se pregătea acum să simtă rafala de aer rece cînd el va trage pătura. Dar nu simţi nimic. Se întoarse şi îi întîlni ochii, privind-o, foarte de aproape. Stătea pe o parte, cu o mînă ţinîndu-şi puş-

ca lîngă piept, iar cu cealaltă sub cap.

O privea atît de aproape încît îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Christal îşi plecă ochii, cu obrajii arzînd. Erau atît de aproape. Dacă ar fi respirat mai profund s-ar fi lipit de ea. Îi văzu buzele aproape de ale ei. Iar el voia să o sărute, instinctul ei de femeie îi spunea asta. Ştia că gîndul la o sărutare era şi în mintea lui, cum era şi în a ei.

Privi spre gîtul lui unde cicatricea aceea adîncă se vedea de sub legătură. Ar fi vrut să nu simtă nimic, dar o descumpăni ritmul erotic al pulsului lui. Îşi coborî mai mult privirea, de data aceasta refuzînd să se gîndească la neliniştea pe care i-o dădea vederea pieptului lui puternic, care se ridica şi se cobora într-o respiraţie adîncă.

Îi distingea mirosul specific. Natural, animalic, fierbinte. Era primejdios, ocrotitor şi nemilos în acelaşi timp. Circumstanţele erau atît de cumplite, încît păreau că reduc existenţa ei la simplul fapt că erau doar fiinţe umane, primordialul bărbat şi femeia lui. Şi ceea ce o înspăimînta cel mai mult era... că asta i se părea suficient.

O atinse cu fineţe, făcînd-o să suspine uşor. Avea de gînd să o sărute şi culmea e că şi ea voia. Îi ridică bărbia şi ochii li se întîlniră din nou. Christal simţi că tînjeşte după buzele lui. Respiraţia caldă o înnebunea. Era o nebunie din partea ei, dar îşi dorea asta cumplit de mult.

— La ce te gîndeşti cînd te uiţi la mine... cum te uiţi acum? murmură el.

Suspină adînc. Ar fi vrut să-i spună adevărul.

— Aş fi vrut ca totul să fie altfel.

El o apucă de bărbie. Christal îl privea, aşteptîndu-i atingerile, speriată de propriile reacţii şi emoţii, aproa-

pe împietrită. Cain o sărută abia atingîndu-i buzele, uşor, ca un tremur. Ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceea ce simţea ea, pur şi simplu o lăsă în pace, cu o expresie gravă şi preocupată. Se ridică în picioare şi trase brusc pătura de pe ea. Christal aproape ţipă cînd aerul îngheţat al dimineţii o izbi, trezind-o la realitate.

Christal urmă acelaşi ritual ca în celelalte zile. Pregăti masa pentru oameni; Cain îşi înjumătăţi din nou porţia cu ea, apoi îşi făcu de lucru toată ziua în jurul şemineului şi, deci, în jurul ei. De două ori în acea zi o apucă de mînă şi o duse în pădure, şi de fiecare dată oamenii îi urmăriră cu privirea, iar ea simţi că îi displetuieşte din ce în ce mai mult.. Să îi fi numit pe Kineson şi oamenii lui *animale*, însemna să aduci o insultă *creaturilor Domnului*. Să îi fi numit *diavoli*, însemna să le acorzi o forţă pe care ei niciodată n-ar fi avut-o. De fapt, descoperi că tîlharii aceştia erau o specie de oameni din care mai întîlnise o singură dată, în persoana unchiului ei Baldwin Didier.

Dar acum exista Cain. Enigma ei, salvarea ei, condamnarea ei, un mare semn de întrebare care îi întuneca conştiinţa. Se temea de el şi pe bună dreptate. Era ceva straniu şi periculos care răzbătea din întreaga lui fiinţă. Pe teritoriul Wyoming văzuse mii de arme şi mii de oameni violenţi. Dar nu văzuse niciodată o combinaţie atît de complexă ca cea a lui Macaulay Cain.

Dar cu cît se temea mai mult, cu atît avea mai multă nevoie de el. Şi asta făcea parte din frica ei. Cain era ca o ruletă rusească. Oricînd se putea întoarce împotriva ei. Era copleşită de cele mai ciudate emoţii,

care o copleşeau de fiecare dată, mai ales cînd o lua de mînă şi ieşeau din tabără, cînd plecau împreună, tăcuţi, ascultînd vîntul care foşnea printre copaci.

Dumincă seara trebuia să pregătească cina nu numai pentru tîlhari, ci şi pentru prizonieri. Era extenuată. Îi venea greu să ducă oala cu mîncare prin rîpele care urcau spre Falling Water. Alunecase de atîtea ori, încît în cele din urmă Cain luă el ceaunul greu şi-l duse mai departe. Chiar şi aşa, era încîntată că merge la saloon. Voia să-i vadă pe ceilalţi călători. Dacă erau bine, atunci poate grozăvia situaţiei era numai în imaginaţia ei.

La saloon, văzu o singură lumină gălbuie. Cain ţinea lampa, evitînd să-i ofere prilejul de a o folosi ca pe o armă. Se îndreptă spre cîrciuma părăsită, aşteptînd să treacă ea prima.

Urcară scările şi Christal bătu la uşă. Nu răspunse nimeni. Cain îi făcu semn să deschidă. Intrară şi găsiră prizonierii stînd de-a lungul peretelui, îmbrăcaţi doar în lenjeria de corp. Pete era în colţul lui, lîngă un tîlhar beat cu un Winchester în braţe.

— La naiba, fac pe mine. Unde dracu' ai fost?

Marmet ridică ochii şi sări în picioare cînd îl văzu pe Cain, bîlbîind:

— N-a...n-am ştiut că eşti tu, Cain...

— O să-i hrănească ea în seara asta, spuse Cain fără nici o dojană, dar cu o privire ucigătoare.

Tîlharul dădu din cap aprobator, apoi privi spre ea:

—Hai, mişcă-te, puicuţo, spuse el, imitîndu-l pe Kineson.

Începu să rîdă, dar se opri văzînd privirea serioasă a lui Cain. Christal se aplecă să umple farfuria domnului Glassie şi mîinile începură să-i tremure. Dacă modul în care fuseseră trataţi prizonierii era o reflectare a ceea ce le era hărăzit, atunci aceştia erau con-

damnaţi. Încătuşat, trîntit la podea, îmbrăcat în hainele acelea de corp care se murdăriseră de atîta purtat, domnul Glassie o privea ca un cîine bătut. Nu avusese cum să se bărbierească sau să se pieptene şi era acum la fel de neîngrijit ca toţi ceilalţi, tîlhari sau nu. De fapt, şi ea era la fel de murdară, cu părul încîlcit şi rochia ruptă, dar nu avea nici o oglindă să se privească. Ochii i se umplură de lacrimi. Se aplecă să-i întindă farfuria. Mîinile îi tremurau atît de tare încît domnul Glassie fu nevoit s-o ajute.

Cu tristeţe în ochi, îi spuse politicos:

— Ah, doamnă Smith... mulţumesc lui Dumnezeu că sînteţi bine, dar cît de mult mă mîhneşte că trebuie să mă vedeţi în această stare.

Îi luaseră costumul elegant, îl făcuseră să arate murdar şi neîngrijit. Cu toate acestea, rămăsese acelaşi gentleman. Spiritul său triumfase.

Surprinzător chiar şi pentru ea însăşi, îi cuprinse gîtul cu braţele şi îl strînse cu duioşie. Îşi îngropă capul la pieptul său enorm şi începu să plîngă. Ar fi plătit oricît — şi cele şapte monezi de aur — să-l mai vadă odată în costumul său ruginiu.

— Buna mea doamnă..., suspină el, cu o greutate în voce, surprins de reacţia ei neaşteptată. Vom scăpa de aici, nu vă temeţi; *Compania de mobilă Paterson* nu va vrea să mă piardă. Vor face totul ca să ne întoarcem teferi.

Ea îl asculta cu ochii închişi, ca şi cînd n-ar mai fi vrut să vadă ceea ce nu putea accepta. Încercă să o prindă în braţe, dar avea mîinile încătuşate. N-ar fi vrut să se mai ridice, ar fi stat la pieptul lui, dar simţi mîna lui Cain pe umăr. O strîngea uşor, făcînd-o să înţeleagă că trebuie să se potolească. Se adună cu greu, continuînd să umple farfuriile prizonierilor, cu fa-

ţa trasă şi palidă, cu lacrimile şiroind pe obraji. Privi spre Cain încercînd să vadă măcar o umbră de vinovăţie pe faţa lui pentru ceea ce li se făcuse călătorilor din Overland Express, dar nici vorbă de aşa ceva. El o privea în schimb cu acea expresie pe care i-o surprinsese şi în tabără. O privire posesivă.

Pe rînd, dădu fiecăruia să mănînce. Pete era ultimul. Băiatul o privea, mişcat de scena pe care o văzuse. Dintr-odată, Christal se temu că, din dorinţa de a o ajuta, ar putea să facă vreo prostie. Fără nici un cuvînt, el îi întinse farfuria să i-o umple. Apoi o prinse de încheietura mîinii.

Dură doar o secundă. Privi în jos, arătîndu-i din ochi să îi urmărească privirea. Sub piciorul îndoit sub el, avea un pistol cu şase gloanţe. Înspăimîntată, Christal privi spre tîlharul beat de alături. Marmet îi spunea ceva lui Cain, legănîndu-se în scaun. Pentru prima oară, observă că tocul pistolului din stînga lui Marmet era gol.

Se opri, năucită şi speriată. Puteau scăpa. Sau puteau fi ucişi.

— Unde e mîncarea mea? întrebă Marmet cu limba potlcnită de beţie.

Era atît de şocată încît nici nu observă că acesta îşi întinsese mîinile şi îi atinse coapsele prin pliurile rochiei.

— Ia-ţi-o singur, spuse Cain, cu un început de mînie în voce.

Trînti oala cu mîncare spre Marmet şi o apucă pe fată. Pete se folosi de acest moment ca să ridice revolverul. Strîngîndu-l cu amîndouă mîinile ţinti spre matahala beată de pe scaun.

— Dă-i drumul, Cain sau îl găuresc pe ăsta.

Cain puse mîna pe armă, dar era prea tîrziu. Pete

avea deja un ostatec. Marmet rămăse nemişcat în scaun. Întinse mîna spre tocul pistolului şi groaza lui crescu şi mai mult cînd îl descoperi gol.

— Am spus să-i dai drumul, Cain. O să-l împuşc pe ăsta şi apoi te împuşc şi pe tine dacă nu-i dai drumul, ameninţă Pete cu vocea schimbată.

În cameră era o tăcere mormîntală. Christal îşi auzea inima bătînd. Nimeni nu mişca. Fiecare îşi ţinea respiraţia aşteptînd să vadă ce va face Cain.

—Lasă pistolul jos, băiatule. Nu ştii ce faci, răspunse Cain cu vocea la fel de inflexibilă ca şi arma din mîna sa.

Marmet înşfăcă puşca, încercînd să ţintească spre Pete. Într-o clipă acesta apăsă pe trăgaci şi Marmet se prăbuşi mort cu o gaură în frunte.

Christal îşi muşcă buza pînă la sînge ca să nu ţipe. Împuşcătura îi răsună în urechi. Fumul albastru ce ieşea pe ţeava armei îi înţepa nările. Ceilalţi prizonieri stăteau ca nişte manechine.

Pete întoarse revolverul spre Cain. Mîna îi tremura sălbatic.

— Dă-i drumul! scrîşni el, cu faţa marcată de groaza unei crime, gata s-o înfăptuiască şi pe a doua.

Cain ezită o secundă, probabil cîntărind tinereţea lui Pete. Secunda fu fatală. Băiatul trase din nou. Glonţul trecu prin braţul lui Cain şi ricoşă în perete.

Cain o împinse brusc pe Christal şi sări în faţă. Pete încercă cu curaj să-şi păstreze arma, dar nu avu nici o şansă în faţa bărbatului îndîrjit. Pistolul lui Marmet fu în posesia lui Cain, înainte ca fata să scoată vreun sunet.

— Nu-i face nimic fiului meu! Nu-i face nimic! strigă tatăl lui Pete spre Cain, care-şi îndreptase pistolul spre băiat.

Lanţurile scrîşneau în timp ce bătrînul încerca în zadar să se elibereze. Băiatul se ghemuise la podea.

— Nu face una ca asta! ţipă Christal, apucîndu-l pe

Cain de braţ.

Apoi fugi spre băiat şi îl luă în braţe ca să-l protejeze de furia lui Cain.

Cain îi privi pe amîndoi cu faţa ca o stîncă rece. Trase trăgaciul şi Christal îşi dădu seama că instinctul de a ucide crescuse în el, mai ales acum, cînd propriul braţ îi şiroia de sînge.

Christal îl privi îngrozită.

— Macaulay, şopti ea, ca o rugăminte, apoi întoarse capul, ca să nu vadă ce-o să se întîmple.

Cain o privi fix. Coborî încet arma. Furia i se îmblînzi. Puse pistolul lui Marmet în curea, apoi ridică puşca de lîngă cadavru. O apucă pe Christal şi o ridică aşa cum făcuse cu puşca. Christal întinse mîna spre el şi atinse braţul cald şi umed de sînge.

Îl privi. Sîngele i se scurgea spre degete. În timp ce o trăgea după el spre uşă, în urma lui rămînea pe podea o dîră de sînge. Expresia feţei, spunea că nu admite nesupunere. O ţinea atît de strîns de mînă, încît începu s-o doară. Cu toate acestea, privi în urmă spre prizonieri.

Toţi şase erau şocaţi de rezultatul încercării de evadare. Marmet era mort, iar cadavrul lui stătea întins aproape în poalele lor. Afară, prin fereastra spartă, se auzeau strigăte şi luminile lămpilor veneau dinspre tabără.

—Hai, scrîşni Cain.

O strînse de braţ şi o împinse spre uşă.

—Lasă-mă să stau cu ei, imploră ea, împiedicîndu-se de scările de lemn în întuneric.

— Nu.

— O să-i ucidă.

— Nu.

— Vreau să stau cu ei.

Îl apucă de piept.

— Ştiam că Pete are arma, continuă ea. Mi-a arătat-o cînd îi dădeam cina. Sînt la fel de vinovată. Dacă

ei vor plăti pentru asta, trebuie să plătesc şi eu. Nu pot să-l las pe Kineson să-i ucidă pentru că...

— Nu, repetă el, şi o împinse înainte.

— Oh, Doamne. Te rog, Macanlay, te rog..., ultimele ei cuvinte fură rostite ca o rugăciune.

Cain şe clătina pe picioare. Balustrada veche de lemn se clătina sub apăsarea lui. Se sprijini în ea şi lemnul putred cedă. Fata îl înhăţă înainte ca balustrada să se prăbuşească cu zgomot la pămînt. Căzu peste ea şi reuşi totuşi să îl ridice, deşi era de două ori mai greu. Începu să vorbească aproape desluşit:

— Nu înţelegi, Christal... nu înţelegi... trebuie să joci pînă la capăt. Trebuie doar să joci pînă la capăt...

Nu înţelegea ce spune. Era o enigmă. Întotdeauna fusese o enigmă pentru ea. Era oare un păcătos sau un sfînt?

— Tu... ascultă-mă... Christal? şopti el.

— Kineson...

— O să pun mîna pe Kineson... trebuie doar să joci pînă la capăt. La naiba... o să fim cu toţii ucişi... promite-mi că joci jocul ăsta pînă la capăt.

— Oh, Doamne, sîngerezi atît de mult..., şopti ea simţind valul de sînge cald pe mînă.

Fără să-i promită nimic, coborî treptele sprijinindu-l să nu cadă. Îl aşeză pe un scaun şi aprinse o lampă uitată de unul din tîlhari. Îşi rupse o fîşie din rochie, nemaigîndindu-se că era ultima pe care o avea. Îl legă şi, în timp ce braţul său rănit se sprijinea de masă, încercă să-i apuce pistolul de la brîu, sperînd că astfel va putea apăra prizonierii de sus de mînia lui Kineson. Însă Cain îi prinse mîna, cu expresia feţei golită de durere.

— Cain, am auzit împuşcături! lătră Kineson din pragul cîrciumei.

Ridică lampa să lumineze mai bine încăperea plină de praf.

— Marmet e mort, scrîşni Cain în timp ce ea strîn-

gea bandajul ca să oprească sîngele.

— Ce dracu' s-a întîmplat? întrebă Kineson, aţintindu-şi ochii săi de Doberman asupra lui Christal.

— Marmet a băut iar whisky. Era aşa de beat, că nu m-a recunoscut. A tras în mine... a crezut că sînt vreunul dintre prizonieri. L-am ucis.

Mîinile i se opriră din tremurat. Privi spre Cain, care refuză să-i întîlnească ochii.

— Prostul! şopti Kineson.

Trimise apoi cîţiva oameni sus să coboare cadavrul şi să păzească prizonierii.

Încet, Cain îşi ridică privirea spre Christal. Fata se întreba dacă faţa ei trădează sentimentele. Cain nu era un escroc. Aparent, era înspăimîntătorul pistolar Macaulay Cain, dar, de fapt, era drept şi milos. Cineva, poate, care îi semăna foarte mult.

Christal ridică mîna, atingîndu-i faţa aspră. Aproape rugător, şopti:

— Macaulay...

El îşi smuci capul înapoi, ferindu-se de mîngîiere. Se ridică şi-i făcu semn cu capul s-o ia spre uşă.

De data aceasta se supuse. Nu putea să lupte împotriva unui om care îi salvase viaţa, iar acum, şi viaţa lui Pete. Porni spre uşă, aşteptîndu-l pe Cain să ia o lampă.

Kineson o privi cu ochii scînteind de mînie. Christal ştia că întotdeauna acestuia îi plăcuse faptul că Macaulay se purta grosolan cu ea. Acum ceva se schimbase între ei şi Kineson ştia asta.

Cain o luă de braţ şi ieşiră împreună din saloon. În urma lor se auziră cuvintele lui Kineson dînd ordine oamenilor care aduseseră cadavrul, să-l arunce în defileu, cît mai departe.

Capitolul 7

A doua zi sosea răscumpărarea. Marţi avea să fie începutul vieţii ei. Sau sfîrşitul.

Christal fierbea cafeaua, servind oamenii care se tot învîrteau în jurul ei. Cina se terminase şi unii dintre ei se culcaseră deja, prea neliniştiţi ca să se mai gîndească la ce le-ar fi putut aduce ziua de mîine. Se făcuse şi mai frig. Cu degetele îngheţate nu mai apăsai atît de bine pe trăgaci. Kineson era în cea mai proastă stare dintre toţi. Îşi lăsase cafeaua, şi cînd Christal se întoarse, îi puse piedică, cu răutate. Fata căzu la pămînt şi oala de cafea se vărsă în foc.

— Poate o să te luăm cu noi cînd o să plecăm de aici. Ce zici de asta, puicuţo? Cain n-o să te folosească totdeauna. Cînd o să te încerc şi eu?

Christal se sculă din praf, cu ochii arzîndu-i de ură. Îl ura pe Kineson la fel de mult ca pe Didier. Nu îşi putu stăpîni ura:

— Mai bine mă omori acum, pentru că, oricum, n-o să te las să mă atingi vreodată.

Deodată simţi mîinile lui Cain trăgînd-o înapoi. Kineson se ridică cu faţa roşie de furie. Cain îşi puse o pătură pe umăr şi, fără un cuvînt, o luă cu el spre pădure. Kineson strigă în urma lor.

—O să vină cu noi, Cain. O s-o am. Îmi datorezi atîtea!

Cain nu spuse nimic.

Era prea frig să meargă ia cascadă. Se adăpostiră de vînt în pădurea de plopi. Cain se aşează, forţînd-o şi pe ea să stea lîngă el. Ar fi vrut să aibă curajul să se tragă din braţele lui, dar îi era prea frig. Nu-i mai rămăsese nici măcar un şal. Cedă şi se strînse la pieptul lui, lăsîndu-l să o acopere cu pătura.

Cain se mişcă, trecîndu-şi braţul peste pieptul ei, ca s-o ţină mai aproape. Nu vorbiră toată ziua, nici despre braţul său aproape înţepenit, nici despre ceea ce făcuse el ca să-i salveze în seara trecută. Aşa vrusese. Dar ea nu voia aşa. Ea voia să ştie totul despre el. Mai ales voia să ştie ce îl transformase într-un tîlhar înrăit.

— Kineson are de gînd să se folosească de faptul că te dezavantajează braţul rănit.

Cain nu răspunse. Ea continuă:

— Mă tem că...

— Nu te teme. Pot să-mi port de grijă.

Tăcu. Încerca din greu să nu se vadă că îi pasă. Totuşi întrebă din nou:

— Şi dacă te împuşcă?

— Are nevoie de mine.

— Dar nu şi de mîine încolo. Cred că de asta vrea să stau cu el, pentru că... pentru că nu vei mai fi tu în preajma mea.

Braţul lui o strînse mai aproape.

Christal coborî privirea şi îl atinse uşor.

— N-aş vrea să te văd ucis. Ar trebui să scapi. Chiar acum dacă poţi. Toţi îţi sîntem datori, Cain. Nimeni n-ar putea contesta asta. Mai ales după ce ai făcut seara trecută...

— Ascultă, spuse el, întrerupînd-o, seara trecută nu are nimic de-a face cu tine sau cu ceilalţi prizonieri. Am făcut ceea ce am făcut ca să-mi salvez pielea. Asta-i tot.

—Nu te cred!

Vocea ei fu la fel de fermă ca şi convingerea ei. Era

ceva bun în Cain şi avea să creadă asta pînă în ultima clipă.

— Dacă îţi spun eu ceva, trebuie să crezi.

— Cum poţi să-i fii loial lui Kineson? El n-ar vrea decît să te vadă mort.

Christal nu-şi mai putea ascunde emoţia din voce.

El sesiză asta, pentru că răspunsul său fu rostit cu oarecare greutate.

—Ascultă, fetiţo, nu-ţi face griji pentru mine. Kineson a fost în regimentul meu. Am luptat împreună, umăr la umăr. Ne-am înţeles unul pe celălalt. De asta m-a primit în banda lui.

—Dar asta a fost cu ani în urmă. Războiul s-a terminat. Kineson încă mai luptă, dar Statele Unite au învins.

— Mda. Nu era nevoie să-mi aminteşti asta.

Amărăciunea lui o surprinse.

—Vorbeşte-mi despre război, spuse ea, căutînd cu disperare o cale spre el. Eram prea mică să-mi mai amintesc mare lucru. Vorbeşte-mi. Vreau să înţeleg... *omul care ai devenit.*

Ultimele cuvinte le rosti în gînd. Se simţea ca şi cînd ar fi stat de vorbă cu iubitul ei, şoptind în întuneric şi ştiind că mîine vor fi în sfîrşit împreună, în eternitate. Dar ei nu erau iubiţi. El era tîlharul, iar ea era victima.

Totuşi emoţiile o sîcîiau.

—Tu n-o să mori. N-o să te las eu.

—Dar o să mori tu.

Cuvintele ei nu erau la fel de calde ca ale lui.

— Dacă nu te omoară Kineson, o vor face oamenii şerifului. Terence Scott n-o să aibă de gînd să vă acopere cu aur şi să vă lase să cheltuiţi liniştiţi.

Christal se opri o clipă.

— Şi dacă mori, Cain, atunci ştiu ce o să se întîmple cu mine.

Se opri din nou şi şopti cu sălbăticie:

— N-o să merg cu Kineson.

Ochii lor se întîlniră, înţelegîndu-se fără cuvinte. Ştia că el ar fi vrut s-o sărute. Se vedea asta pe buzele lui fremătînd de dorinţă.

— Vreau să te cunosc, şopti ea. Vorbeşte-mi despre război, vorbeşte-mi despre Georgia.

— Nu e nimic de spus.

— Vreau să ştiu.

Cain o privi de parcă i-ar fi apreciat sinceritatea. Îi luă mult timp să înceapă să vorbească. Se hotărî greu.

— Pînă la şaptesprezece ani l-am ajutat pe tata să cultive mazăre la fermă...

Privi înapoi, ca şi cînd ar fi căutat un alt timp şi un alt loc.

— ... Familia mea nu era prea săracă, dar nu aveam sclavi, aşa că ne făceam treburile singuri. Cînd a început războiul am intrat în regiment şi am urmat cauza. Acum ei spun că am făcut altceva. Noi eram săraci. Nu aveam de gînd să mor pentru nişte sclavi care nici măcar nu-mi aparţineau.

— Şi atunci pentru ce ai luptat?

Cain respiră adînc.

— Înainte de toate, am luptat pentru casa mea. Trebuie să faci ceva să-i opreşti. Şi atunci te înrolezi.

Vocea îi deveni aspră, aducerile-aminte umplîndu-l de mînie şi frustrare:

— Apoi... frig. Tu purtai zdrenţe în timp ce luptai cu oameni îmbrăcaţi în uniforme albastre, uscate şi călduţoase. Şi-ţi era foame, cînd aveai numai pesmeţi roşi de viermi şi de cealaltă parte burţile lor albastre erau pline de fasolea albă, pentru care ţi-ai fi dat atunci şi mîna dreaptă. Apoi vezi un băiat de-acasă, căruia cineva îi zboară creierii - vocea lui Cain coborî - şi atunci totul devine o problemă personală. Lupta

devine modul tău de viaţă. Am intrat în război cînd eram un băiat de şaptesprezece ani şi într-o zi m-am trezit că eram un bărbat de douzeci şi unu. Toată viaţa mi-am petrecut-o luptînd pentru Confederaţie. Mi-am purtat propriul război şi nu am plătit vreun irlandez să lupte pentru mine, cum au făcut yankeii. Dar în patru ani, chiar şi Cauza s-a transformat în ceva ce nu mai puteam înţelege. Mi-am pierdut tatăl şi doi fraţi, şi la sfîrşit, tot ce voiam era să mă întorc acasă şi să uit tot ce mi se întîmplase.

—Dar nu mai aveai nici casă, răspunse ea, amintindu-şi ce îi spusese.

Gîtul i se strînse de emoţie. Războiul nu avusese asupra ei nici un efect. Tot ce ştia cu adevărat, aflase acum.

Cain continuă, ca şi cînd asta îl liniştea.

— După ce mama şi-a pierdut băiatul cel mai mic, Walker, a venit şi rîndul celui de-al doilea să moară pentru drapel. Dar n-a mai putut îndura. A luat un pahar de laudanum şi nu s-a mai trezit. N-a ştiut niciodată că era deja văduvă.

Tăcu şi Christal ştia că amintirile îl dureau. Îi sprijini obrazul de capul ei. Stătură mult timp, fiecare adîncit în gîndurile lui, pînă cînd îi simţi obrazul alunecînd uşor peste păr, ca şi cum ar fi vrut să-i simtă mîngîierea mătăsoasă. Ridică privirea spre el. Lumina lunii era de ajuns ca să i vadă faţa gravă. Îşi aplecă încet capul spre ea.

— În faţa ta ai un tîlhar, şopti el, care îţi vorbeşte, care ar vrea să te sărute. Şi tu ştii că n-ar trebui să-l laşi. N-ar trebui...

Apoi buzele lor se atinseră. Sărutul o făcu să nu-şi mai dorească nimic altceva în afară de el. Gura lui puternică o poseda cu totul. Mintea, trupul, sufletul îi spuneau să nu se lase sedusă, să nu meargă spre distrugere. Însă sfaturile inimii erau altele, şi se lăsă

sărutată în timp ce braţul lui o strînse pe sub pătură.

Gura fierbinte îi acoperise buzele. Dinţii lui puternici muşcară uşor, ca şi cum ar fi vrut s-o guste, apoi limba i se strecură, mîngîindu-i buzele şi alunecînd uşor, dincolo de bariera dinţilor ei albi. Tremura toată, o dorinţă fierbinte răspîndindu-i-se în corp. Îi simţea limba, buzele ferme, umede, muşchii de pe pieptul încordat... Un milion de gînduri îi spuneau să fugă şi nici unui înţelept să rămînă. Nu avea nici un viitor cu omul acesta şi ziua de mîine urma probabil să pună punct la ceea ce începuseră acum. Dacă scăpa ea, el cu siguranţă avea să fie ucis în încăierarea de mîine.

Limba lui îi invadă gura şi Christal suspină în adîncul ei. Pierdută gemu uşor.

— M-am culcat cu o mulţime de femei, Christal, îi şopti el la ureche, fierbinte şi sacadat. Dar acum e ceva mai mult. E o dorinţă cum n-am mai simţit niciodată. De cînd te-am văzut, te-am dorit.

Christal tremură, amintindu-şi ce speriată era în vagon, cînd îi ridicase voaleta cu puşca. Se temea şi acum, dar dorinţa ei era mai mare decît frica.

— Dumnezeule, cît aş vrea să am un pat. Aş vrea să te iau cum o făcea soţul tău, civilizat, fără grabă, nu aici, pe pămîntul rece... să fiu în tine mult timp.

Îşi înăbuşi un ţipăt. Totul mergea prea repede. Nu reuşise nici măcar să-i spună că nu avusese niciodată un soţ.

— Macaulay, şopti ea, dar sărutul lui o opri.

O întinse pe pătură, acoperind-o cu trupul lui greu, şi gîndurile îi deveniră confuze. Cain îi ţinea faţa între palmele lui puternice, sărutînd-o de parcă nu se mai putea sătura de gustul buzelor ei. Aproape că n-o mai lăsa să respire, dar nici ea nu mai voia asta. Vru dintr-odată ca el să îi ia nevoia de aer şi de orice altceva şi să-i lase doar nevoia de el, pe care promitea s-o împlinească prin fiecare sărutare sălbatică şi fiecare atin-

gere a degetelor lui în josul gîtului.

— O să am grijă de tine. Nu-ţi face griji pentru mîine, îi şopti el la ureche.

Apoi mîna îi lunecă uşor peste piept, cuprinzîndu-i sînii în palmă, strîngîndu-i uşor prin corset.

Gestul ar fi trebuit s-o şocheze; nu mai lăsase nici un bărbat s-o atingă astfel pînă atunci, dar o făcuse atît de firesc, mîngîierea lui era atît de blîndă şi fierbinte, şi o surprindea, gîndindu-se la forţa mîinilor lui.

Condusă de instinct, Christal îi mîngîie faţa, vrînd să ştie totul despre el, de parcă atunci îl descoperea. Îi atinse linia dreaptă a nasului, obrazul neras. Apoi degetele îi coborîră spre gît. Îşi trecu uşor degetul peste cicatrice şi un fior o trecu pe şira spinării. Se întrebă de ce era acolo, dar cicatricea era fierbinte şi pulsul lui zvîcnea dincolo de vîrfurile degetelor ei.

—Nu mă mai doare, spuse el încet.

—Orice ai fi făcut, şopti ea, cu un suspin care îi înlăcrima vocea, n-o să te întreb.

—Poţi să întrebi. N-am făcut-o.

Christal nu-l crezu, dar îşi sprijini faţa de pieptul lui, ascunzîndu-şi îndoiala. Nu voia să-i ceară explicaţii. Ştia că avea secrete faţă de ea, cum şi ea avea faţă de el. Degetele lui Cain îi îndepărtară uşor şuviţele blonde care îi căzuseră în ochi. Fără s-o prevină îi luă mîna dreaptă şi îi sărută palma, arzîndu-i cu buzele cicatricea ca un trandafir.

— Vorbeşte-mi despre asta, Christal, şopti el şi fiecare cuvînt îi dădu fiori de gheaţă.

Îşi trase mîna din strînsoare. Sărutul lui o făcuse să se simtă vulnerabilă. Parcă o stigmatizase a doua oară.

— Spune-mi despre asta, Christal.

— Te rog, tresări ea, speriată dintr-odată de faptul că el pătrundea în secretele sale intime.

— Nu mi-ai spus niciodată despre soţul tău. Vreau să ştiu ce era cu el...

Christal încercă să se tragă înapoi dar el o prinse încă o dată în braţe. O scutură ca şi cum ar fi scos astfel adevărul de la ea.

— Spune-mi ce era cu el, Christal. Ţi-a făcut vreun rău? De la el ai cicatricea aceea?

—Soţul meu n-are nimic de-a face cu această... această cicatrice.

Se scutură furioasă că n-o lasă să piece, şi mai furioasă pentru că simţea că inima ei tînjeşte să aibă încredere în el.

— L-ai iubit, Christal? întrebă cu vocea aspră şi poruncitoare.

— Nu, mărturisi ea fără nici o reţinere.

— Spune-mi despre cicatrice.

— Nu.

Se trase înapoi şi refuză să-l privească.

— De ce nu-mi spui?

Christal îi simţi furia. Trecutul ei devenise o ţintă. Nu avu altă armă, decît adevărul:

—Poate că eşti un tîlhar. Un criminal. Cum ţi-aş putea spune secretele mele cînd ştiu toate astea?

Cain tăcu, ca şi cînd încerca să-şi calmeze furia.

— Mda, zise el în cele din urmă, sînt un tîlhar. De asta nu-ţi pot împărtăşi secretele unuia ca mine. Dar aproape că îţi desfăcuseşi picioarele aici, pe pămîntul rece. Nu-ţi păsa că te culci cu un ucigaş, fetiţo? Nu, pentru că nici măcar nu ai vrut să-ţi dovedesc că nu sînt. Ce fel de doamnă eşti tu?

Christal se înăbuşi. Furia îi ardea obrajii. N-avea nici un drept să-i spună aşa ceva. Se înşela asupra caracterului ei, asupra adevărului.

—M-ai sărutat, iar acum mă certi pentru că mi-a plăcut...

Cain o luă de bărbie şi o forţă să-l privească în ochi.

—Nu-mi place că nu vorbeşti cu mine, mîrîi el.

—O să te obişnuieşti, răspunse rece; apoi se ridică

de pe pătură, refuzînd să-i mai simtă trupul fierbinte şi înnebunitor pentru ea în aerul îngheţat al nopţii.

Se întoarseră în tabără fără să spună un cuvînt. Ceilalţi erau deja adormiţi. Epuizată şi deprimată, abia simţi braţele lui Cain cuprinzînd-o la culcare. Totul era confuz, emoţiile, dorinţele, viitorul ei. Adormi, vrînd să nu se mai trezească a doua zi dimineaţă, vrînd să nu vadă momentul în care tîlharul de lîngă ea avea să fie împuşcat ca un lup hăituit.

Liniştea ei nu dură mult. Fu trezită în mai puţin de o oră de o mînă care îi acoperi gura. Vru să ţipe, dar vocea lui Macaulay o linişti:

—Nu scoate nici un zgomot!

Ea ascultă, iar Cain îşi ridică mîna, ca apoi să-i apuce braţele şi să-i treacă o sfoară în jurul încheieturilor.

—De ce faci asta? şopti ea.

— Am ceva aur ascuns sus, în munţi. Nu vreau ca tu sau Kineson sau altcineva să aflaţi unde am ascunzătoarea. Strîmbîndu-se de durere, pentru că îşi forţase braţul rănit, Cain strînse frînghia într-un nod pe care îl prinse apoi cu cleştele de lîngă şemineu.

—Dar de ce pleci acum? Nu poate aştepta pînă mîine?

I se făcuse deodată frică. Era pentru prima dată cînd o lăsa singură.

—Trebuie să plec în noaptea asta.

—Dar..., şi trase de frînghie să se elibereze.

Spre dezamăgirea ei, frînghia era bine strînsă.

Cain ridică din umeri în întuneric:

—Ca să nu fugi cît sînt eu plecat.

—Deci pleci?

Pentru totdeauna, îşi termină fraza în gînd.

Se aplecă spre ea. Privirile li se întîlniră. Îi mîngîie obrazul.

—O să mă întorc.

—Macaulay, şopti ea, înspăimîntată deodată de

gîndul că ar putea să nu-l mai revadă niciodată.

Era evident că avea de gînd să folosească şansa asta şi să fugă, iar pe ea s-o abandoneze lui Kineson şi oamenilor lui. Frica o copleşi, dar nu putu să-l învinovăţească. Era un tîlhar. Cunoştea felul ăsta de oameni. Întotdeauna îşi salvau propria piele.

— Îţi promit că o să mă întorc, şopti el grăbit şi ciudat.

Apoi, ca şi cînd ar fi vrut s-o liniştească, o sărută scurt, încurajator.

— Nici un cuvînt acum, bine?

Ea dădu din cap, întorcînd faţa să nu i se vadă lacrimile. Cain se ridică uşor şi se îndreptă spre calul care îl aştepta în umbră. Îl auzi scuturîndu-şi coama. Apoi se duse.

Călăreţul urca sub lumina albastră a lunii. Siluetele unui grup de călăreţi se conturară pe vîrful unei stînci şi se grăbi spre ei.

Conducătorul lor, un bărbat îndesat, cu o mustaţă cărunţă enormă, rupse rîndurile.

— Ce-ai păţit?

— Am păţit pe dracu'!

— Eşti încă furios de la spînzurătoarea aia, aşa-i Cain? chicoti omul.

— Mi s-ar cuveni un avocat yankeu să dau în judecată burţile voastre albastre de ticăioşi. Vreau să ştiu, telegrama aceea a mai ajuns vreodată?

— Reb, înţeleg că eşti încă supărat că aţi pierdut războiul. Dar e oare vina noastră că funcţionarul de la telegraful din Washington D.C. a trebuit să piece la o cină fastuoasă, chiar în acea oră crucială?

— Federaţia voastră..., scuipă Cain dezgustat. Du-

mă numai la omul acela de la telegraf şi o să-ţi arăt care e justiţia Confederaţiei.

Îşi scutură capul şi murmură:

— Trebuie să ies din afacerea asta... mă ucide.

— Termină şi această ultimă sarcină şi pe urmă nu va mai trebui să faci nimic. Overland Express îţi va oferi o casă frumoasă şi vei putea avea orice slujbă în Washington. Este ordinul preşedintelui însuşi.

Macaulay mîrîi din nou.

—Sigur. E uşor pentru ei să fie atît de generoşi. Care sînt pariurile că voi supravieţui de data asta — unu la o sută?

Rollins izbucni într-un hohot de rîs.

—Hai, fiule, nu poate să fie atît de rău. Cînd Kineson îşi va lua banii mîine de la Overland, vom fi acolo să-l încercuim. Atunci tu îţi vei îndeplini ultima şi cea mai spectaculoasă misiune. Terence Scott va fi recunoscător, Cain. Overland va cîştiga un milion de dolari din asta. Iar tu vei fi un erou.

— Un erou mort. Scott n-a putut pune mîna pe mine la Sharpsburg, aşa că o va face acum.

— Ce se întîmplă cu tine?

Cei doi se priviră, cu feţele ca de piatră, cu puştile sub braţe. Cain trase hăţurile din nou.

— E o femeie jos, în tabără, venită cu ceilalţi călători. Îmi spusesei că nu va fi nici o femeie amestecată în povestea asta.

Faţa i se înăspri.

— Am fost împuşcat ieri de un băiat care a avut nebunia să apere onoarea femeii. Aproape nu pot să îmi mai mişc braţul şi aşa va fi şi mîine.

— Kineson plănuise să răpească cîţiva călători din Overland Express. Am avut toate listele cu călători. N-am crezut că va fi şi o femeie călătorind singură... se încruntă Rollins.

—Aici e problema. Tot ce pot să fac este să ţin sub control oamenii cît timp este ea în preajmă.

Ca şi cum şi-ar fi amintit de noaptea din pădure, Cain îşi scutură capul.

— Am fost nevoit să fac lucruri pe care nu le-ai crede.

Rollins ar fi putut simţi, dar ei erau nişte profesionişti care aveau de îndeplinit o misiune. Prezenţa unei femei era ceva peste care nu se putea trece. Era un pericol în plus. Îşi roase capătul mustăţii, dintr-un tic nervos.

—Vom fi acolo mîine, Cain. Pînă atunci, va trebui să-i ţii în mînă.

—Mda, grozav. Ce misiune. Rahat... zise Macaulay aproape pentru sine.

Rollins îşi întoarse calul şi strigă spre oamenii lui să o ia înainte.

— O să ne vedem mîine, la înfruntare, mai spuse el, aproape îngrijorat.

Cain dădu din cap, cu un zîmbet sarcastic.

Rollins izbucni într-un hohot de rîs.

—Cain, îţi place treaba asta. Eşti cel mai bun pentru asta şi chiar Preşedintele o ştie. Cine ar crede vreodată că cel mai cunoscut tîlhar al vestului, Johny Reb însuşi, este unul de-ai noştri.

Macaulay îşi scutură capul, plin de dezgust. Ecoul hohotului lui Rollins umplea valea. Cei trei bărbaţi se îndepărtară, lumina galbenă a lămpilor lor făcîndu-le să le strălucească insignele de argint în formă de stea. Pe fiecare era gravat: *Şerif al Statelor Unite.*

Capitolul 8

Christal asculta sforăitul tîlharilor, în timp ce se chinuia şi-şi dezlege mîinile. Avea să se facă în curînd zi şi Kineson ar fi descoperit fuga lui Cain. Şi dacă nu reuşea să se elibereze, ajungea la bunul său plac. Încercă din nou şi-şi deznoade legăturile, înjurînd întunericul care n-o lăsa să vadă nimic.

Încerca din răsputeri să nu se gîndească la Cain. El reuşise să scape. Merita să supravieţuiască. Dar oricum privea problema, îi venea greu să accepte că o abandonase. I se făcu frică. Şi oricît era de furioasă, îşi dădu seama că începuse să fie îngrijorată şi de soarta lui. Ştia că dacă supravieţuia pînă mîine, frica i-ar fi trecut. Dar nu putea uita emoţia aceea ciudată care îi strînse inima, cînd îl văzuse pe Macaulay Cain dispărut în noapte.

— La naiba! spuse ea abia auzit, nereuşind să vadă nodul.

În cele din urmă trase cu dinţii, dar nodul era de neclintit. Se întinse, obosită şi disperată.

Atunci simţi o mînă astupîndu-i gura. O cuprinse groaza. Trebuia să fie Kineson. Venise s-o violeze în timp ce ea era legată. Întoarse capul, gata şi-şi înfrunte inamicul. Cain. Îl recunoscuse chiar şi în întuneric. Îi ştia respiraţia, mirosul, atingerea.

Fără să scoată un sunet, Cain se aplecă şi o dezle-

gă. O trase spre el, dar ea se zbătu revoltată. O culcă cu forţa. Cain cîştigă şi curînd cei doi stăteau întinşi unul lîngă celălalt, amîndoi prefăcîndu-se că dorm.

Mintea ei era chinuită de întrebări care nu-şi găseau răspunsul. Poate că scuza aceea despre aurul care trebuia ascuns era adevărată. Cu toate acestea era furioasă că plecase. Ar fi vrut să nu mai aibă nici un sentiment pentru el, dar era greu, mai ales cînd se afla în îmbrăţişarea lui. Şi era pentru prima dată în viaţa ei cînd nu-şi dorea să fie în altă parte.

Zorii se revărsaseră peste munţi şi ziua de marţi sosi.

Banda se trezi devreme, păstrînd o tăcere plină de prevestiri rele. Kineson părea cel mai nervos. Tot timpul o privi pe Christal, de parcă ea ar fi fost răscumpărarea, nu aurul de la Overland Express.

În cele din urmă oamenii încălecară şi tabăra se ridică. Kineson dădea ordine de pe cal.

— Zake o să-i păzească pe călători, sus, în saloon pînă vom ridica prada.

Se uită apoi la Cain, care încălecase cu Christal ţinîndu-se de mijlocul lui. Cain privi în urmă cu faţa sa dură şi lipsită de orice expresie.

— Cain, noi doi vom lua recompensa. Băieţii ne vor acoperi de aici.

Cain dădu din cap. Lui Christal îi zvîcni inima. Odată luaţi banii, era sigură că Kineson avea să se întoarcă în tabără singur. Punea sigur la cale masacrarea lui Cain. Privi spre Macaulay dorind cu disperare ca şi el să înţeleagă asta, dar acesta mormăi doar o aprobare.

— Femeia merge cu Zeke în saloon.

— Ba rămîne cu mine.

Degetele lui Cain se apropiară de tocul pistolului. Lui Christal i se opri respiraţia. Sub ei, Appaloosa se cabra nervos, aşteptînd să pornească.

Privirea lui Kineson coborî spre degetele lui Cain.

— O să te încurce. Nu poţi să te mişti cu calul ăla, dac-o ţii şi pe ea în spate.

— Ea o să mă acopere. N-or să tragă asupra noastră, dacă o văd cu noi.

Kineson privi pe rînd la cei doi. Zîmbi şi spuse:

— Sigur, Cain, sigur.

Zîmbetul i se lăţi pe toată faţa şi-şi întoarse calul spre răsărit. Oamenii îl urmară. Cain trecu în faţă.

Ajunseră în curînd la poalele dealului, în faţă aşternîndu-li-se valea Popo Agie. Inevitabilul se apropia. Toate speranţele ei erau în Cain care ar fi trebuit să vadă nebunia de a merge alături de Kineson. Dar el nu vedea nimic. Părea că acceptase întru totul planurile lui Kineson. Şi, deşi gîndul acesta îi frîngea inima, omul care o sărutase şi o ţinuse în braţe noaptea trecută era cel care o răpise. Cain era implicat în povestea asta ca orice alt tîlhar din banda lui Kineson. Era tîlhar, aşa cum fusese Marmet, aşa cum era Boone. Nu avea cum să nege asta.

La marginea cîmpiei, începu să-şi amintească locul unde trebuia să fie aruncată răscumpărarea.

Parcă trecuseră ani de zile de cînd fusese acolo. Se aşternu tăcerea, o tăcere stranie. Incapabilă să accepte ceea ce avea să urmeze, Christal îl îmbrăţişă pe Cain mai strîns, lipindu-şi obrazul de cămaşa lui moale, simţindu-i căldura şi forţa muşchilor. Era ca şi cînd, pentru o clipă, văzuse ceva frumos şi bun şi, abia cînd recunoscuse că acel ceva era al ei, uşa se trîntise şi fusese lăsată afară, în frig, fără nimic, ştiind că nu-l va mai avea niciodată.

Simţindu-i starea, Cain îi şopti blînd:

— O să fie bine, micuţo.

Ea nu-i răspunse. Faţa îi era scăldată în lacrimi.

Banda ajunse la castelul de apă aproape la amiază. Caii fură ascunşi în spatele acestuia. Kineson şi Cain stăteau în umbră, fără să fi descălecat, gata să pornească. Christal, călare pe Appaloosa, prinsă de talia lui Cain, simţea frica ce creştea în ea, pe măsură ce soarele cobora la zenit. Ceilalţi tîlhari, cu puştile în mîini, se răspîndiră prin iarba înaltă, aşezîndu-se strategic lîngă lacul unde urmau să fie aruncaţi banii.

Văzură locomotiva cu cinci mile înainte de a ajunge. De la distanţă părea o jucărie, un fleac pentru o bandă de tîlhari, dar pe măsură ce se apropia devenea tot mai ameninţătoare.

—Am discutat despre ce avem de făcut. Alte întrebări? se adresă Kineson lui Cain, privind însă spre Christal.

—Nici una, răspunse Cain scurt, aprobînd din cap.

Ochii lui erau din nou reci.

Priviră spre locomotiva care se oprise cu un scrîşnet lung, sub castelul de apă. Aşa cum spusese Kineson, locomotiva era urmată de un singur vagon. Cain şi Kineson porniră încet, călare spre trenul care aştepta. Cain se apropie de vagon în timp ce Christal se agăţase de el, speriată. Bătu cu patul puştii în uşă. Uşa se deschise încet cît să scoţi mîna.

Un sac mic de pînză zbură prin aer, căzînd cu o bufnitură surdă la pămînt. Apoi altul, apoi altul, pînă cînd se făcu un morman. Kineson scăpă un chiot satisfăcut la vederea sclipirii plăcute a aurului care se revărsase dintr-un sac.

Ultimul sac fu aruncat, uşa se trînti la loc şi trenul

se puse în mişcare. Christal privi cum se depărtează, fără să-şi dea seama că avea unghiile înfipte în cămaşa lui Cain. Cînd trenul aproape dispăru, Tîlharii se ridicară, chiuind şi strigînd ca indienii, în timp ce Kineson îşi umpluse cămaşa cu cîţi saci putea să care.

— Aduceţi-vă caii încoa' să încărcăm şi restul, strigă Kineson peste hărmălaia lor.

Boone fu primul care se repezi, lacom să se căptuşească cu bani.

— Dă-mi fata, Cain.

În freamătul acela general nici Cain, nici Christal nu fură atenţi la Kineson. Acesta încălecase şi stătea acum cu cămaşa burduşită de sacii cu bani.

Cain îşi trase revolverul din toc şi îl aţinti asupra lui Kineson înainte ca fata să clipească.

— N-o să meargă cu tine, Kineson. Scoate-ţi asta din cap.

— Singurul lucru care o să-ţi treacă ţie prin cap o să fie un glonţ. Uită-te în spate, Cain.

Christal întoarse capul. Unui dintre tîlhari avea puşca aţintită asupra lor. Plănuiseră execuţia lui Cain aşa cum bănuia ea. I se opri inima de panică şi groază. Se strînse lîngă Cain. Mintea ei nu putea să accepte aşa ceva.

— Ce este, Kineson? Crezi că te voi trăda?

Fiecare cuvînt a lui Cain era rostit rar şi apăsat.

— Nu, la dracu. Numai că eşti prea băgăreţ, Cain. Acum avem banii, nu mai avem nevoie de tine.

Mînia înăspri trăsăturile lui Kineson. Făcu semn cu capul spre Christal.

— Şi nu apreciez faptul că n-ai vrut s-o împarţi, băiete. Aşa că, dă-mi fata sau zburaţi amîndoi spre împărăţia ceruriior.

Cain tăcu o clipă. Apoi, dintr-odată îi făcu semn cu capul să se ducă la Kineson.

— Nu, Macaulay, şopţi ea repede. O să te împuşte

în clipa cînd voi coborî de pe cal. Nu-i lăsa s-o facă!

— Ia-o, Kineson! E a ta! spuse Cain, fără să întoarcă privirea spre ea.

Christal se agăţă de el cu disperare.

— O să te împuşte!

— Sau o să ne împuşte pe amîndoi.

Ochii lui scăpărau de mînie.

— Du-te! Du-te la ei!

Un braţ o apucă pe după talie. Se prinse de Cain dar Kineson era prea puternic. O trase pe şaua lui într-o clipă.

—Dă-mi drumul! strigă ea, zbătîndu-se să descalece şi să-l împiedice pe tîlharul care ţinea puşca îndreptată spre Cain.

Dar dintr-odată strigătul sălbatic al unui bărbat răsună peste preerie. Întoarse ochii şi tresări. Ca nişte stafii într-un cimitir, bărbaţi îmbrăcaţi în negru, înarmaţi, pe armăsari puternici, apăruseră din spatele copacilor, încercuind caii priponiţi ai tîlharilor. Christal amuţise, într-o stare de exaltare amestecată cu frică. Tîlharii rămaseră o clipă nemişcaţi, cît să-şi dea seama de situaţie, după care o rupseră la fugă, împiedicîndu-se prin iarba înaltă, ca dihorii.

Kineson înjură. Omul care ţinea puşca spre Cain fugise şi el. Cain era acum singurul înarmat.

—Dă-i drumul fetei, spuse Cain ameninţător.

Kineson o ţinea pe Christal pe genunchi cu un braţ de oţel.

— Acum ea e asigurarea mea, zise cu răutate şi dădu apoi pinteni calului, pornind într-un galop sălbatic.

Christal se lupta să scape, dar Kineson era aproape la fel de puternic ca şi Cain. Privi în urmă cu ochii măriţi de spaimă. Cain îi urma, cu faţa ca o mască a furiei însăşi.

Trecură în goană peste linia ferată.

— O să te fac bucăţi, Cain! uriă Kineson.

Scoase pistolul. Christal ţipă. Încercă să i-l smulgă din mînă, dar el o împinse cu cotul. Fata lupta, lovind cu pumnii în cămaşa lui căptuşiţă cu aur, pînă cînd Kineson o prinse sub braţul cu care ţinea arma. Kineson ţinti spre Cain din nou, dar fata reuşi să se agaţe de hăţuri şi trase o lovitură puternică peste botul calului. Animalul încetini. De asta avusese nevoie Cain. Scoase un strigăt sălbatic şi se aruncă asupra lui Kineson. Toţi trei se prăbuşiră la pămînt.

— O să te laşi spînzurat, pentru femeia asta? Eşti un prost, Cain! Să ne luăm caii şi să fugim de aici! bolborosea Kineson, încercînd să se ridice, cu arma sub braţ, dar dădu nas în nas cu arma lui Cain.

— Dumnezeule! şopti Christal din spatele lui. Are dreptate. Ia-ţi calul şi fugi. Kineson oricum nu mai contează, Macaulay. Orice aş spune în apărarea ta, ei oricum te vor spînzura. Aşa că du-te. Du-te!, aproape că ţipă.

Cei doi stăteau în aşteptare, cu puştile îndreptate spre soarele strălucitor al preeriei. Kineson părea disperat. Privea spre şerifi. Cain îşi ţinea privirea aţintită doar asupra lui.

— Lasă femeia, imploră Kineson. Să ne unim puterile. Nu ne putem da acum pe mîna yankeilor!

— Îmi pare rău, şopti Cain cu faţa răvăşită. Nu mai luptăm pentru Georgia. Luptăm pentru noi, Kineson. Doar noi...

Furia schimonosise faţa lui Kineson.

Christal scoase un ţipăt şi încercă să iasă de după Cain, dar acesta o ţinea la spatele lui cu un braţ ca o cătuşă. Îi strigă că Kineson are de gînd să fugă, dar Cain nu se clinti. Îl privea fix în ochi pe Kineson.

Odată îi spusese că un pistolar ştie cînd să tragă privind ochii, nu mîna adversarului. Dar Christal nu era pistolar. Privirea ei era fixată asupra degetelor lui

Kineson. Mai tîrziu nu-şi dădu seama dacă în urechi îi răsunase împuşcătura sau propriul ei ţipăt.

Detunătura răsunase peste preeria întinsă. Îl înşfăcă pe Cain, aşteptîndu-se să-l vadă căzînd la pămînt, rănit de moarte, aşa cum văzuse scena de o mie de ori în mintea ei. Dar el nu căzu. Puse pistolul în tocul de pe coapsă şi privi la Kineson.

Tîlharul se prăbuşise cu o gaură în piept din care curgea aurul. Dar nu era numai aur. Ochii lui Kineson se căscaseră încă o dată, de groază, privind monezile care se risipeau mînjite de sînge. Încercă să spună ceva, dar se înecă într-un horcăit şi căzu pe spate, mort.

— Bine, am scăpat şi de ăsta, se auzi o voce necunoscută.

Christal se răsuci şi văzu un bărbat bondoc apropiindu-se agale pe calul său. Winchesterul său încă mai fumega. Avea o mustaţă bogată şi purta o cămaşă roşie, ca a minerilor. Dar văzîndu-i haina de la uniforma neagră împăturită la spate şi steaua de argint agăţată de ea, începu să tremure.

— Cum vă simţiţi, doamnă? Eu sînt domnul Rollins, zis *Necunoscutul*, continuă ducînd mîna la pălărie în semn de salut.

Christal se trase înapoi privind neajutorată spre ceilalţi şerifi care se apropiau la trap pe caii lor.

— Îmi cer scuze pentru încercarea grea prin care a trebuit să treceţi, doamnă. Cînd am aflat că trenul va fi jefuit, nu ne-am gîndit că ar putea fi şi o femeie printre călători.

Rollins simţi stînjeneala ei. Privi în iarbă la trupul lui Kineson.

— De ce nu l-ai împuşcat tu, Cain? Dumnezeu ştie că te-ai născut cu o mînă drăcesc de bună pentru aşa ceva.

Vocea lui Cain se auzi clară şi răspicată.

— Ai făcut-o tu. Şi m-ai scutit pe mine să împuşc unui de-al meu.

Rollins dădu din cap, ca şi cum respecta motivele lui Cain.

Ceilalţi şerifi descălecară. Erau însoţiţi de o unitate de cavalerie, în uniforme albastre. Înăbuşindu-şi un oftat, Christal aştepta ca aceştia să-i pună cătuşele lui Cain. Îşi formulase în minte tot ce trebuia să spună în apărarea lui, dar cînd Rollins păşi spre ei, toate motivaţiile ei dispărură. Reuşi doar să se aşeze în faţa lui Cain ca şi cînd ea ar fi vrut să-l acopere, incapabilă să se mai gîndească la altceva decît la imaginea aceea terifiantă, cu el atîrnînd în streang, cu gîtul lui puternic frînt în două.

— Nu trebuie să mă aperi, Christal.

Vocea lui Cain îi întrerupse gîndurile. Se întoarse şi se aruncă în braţele lui. Se crezuşe tot timpul o femeie tare.

— Ce-i cu tine? întrebă Cain blînd, vădit surprins de emoţia ei.

Îi mîngîie uşor fruntea, dîndu-i la o parte părul din ochi.

— Eşti în siguranţă, acum, Christal. Totul va fi bine.

— Nu, se sufocă ea fără să-şi dezlipească privirea de la el. Nu e nimic bine. Tu nu vezi? Te vor lua şi te vor spînzura.

Căuta cu disperare o cale să-l salveze în timp ce vedea cum se apropiau şerifii. Ar fi vrut să poată opri timpul. O cuprinse un regret amar. Ei nu avuseseră nici o şansă. De la început, totul, şi trecutul şi viitorul, luseseră împotriva lor.

Secundele treceau repede. Rollins se apropie. Christal îşi încleştă degetele de braţele lui Cain pentru a-l ţine mai strîns.

— Micuţo, totul o să fie bine, îi şopti Cain blînd.

— Nu pot să te ia. Nu pot..., se agăţă ea cu toată

hotărîrea de cămaşa lui.

Cain o strînse lîngă el, liniştind-o, apoi spuse:

— Dar sînt încă înarmat, Christal. Gîndeşte-te la asta. M-ar fi lăsat oamenii ăştia să te ţin lîngă mine şi să-mi lase şi arma?

Fata îşi ridică ochii spre el. Nu părea că s-ar teme, nu părea nici măcar îngrijorat. Lîngă ei, şerifii vegheau cadavrul lui Kineson. În depărtare, cavaleriştii puneau cătuşe celorlalţi tîlhari. Erau cinci. Fuseseră prinşi toţi. În afară de Cain. Îl privi din nou. Cain aproape că zîmbea.

— Nu... nu înţeleg..., murmură ea, nesigură.

— El e cu noi, doamnă, începu Rollins, cu un rînjet larg pe toată faţa. Tot timpul a fost cu noi.

—Dar e un tîlhar..., privi ea spre Rollins cu ochii măriţi de nedumerire. Chiar a fost spînzurat o dată. În Londra.

—Vrei să-i explici tu asta sau s-o fac eu? îi spuse Cain sec lui Rollins.

Rollins se dădu înapoi.

—Ei bine, a fost o greşeală.

Nu se putu abţine să nu rîdă.

— Dar greşeli sînt la tot pasul, nu-i aşa? Pentru interesul Guvernului Statelor Unite, sîntem bucuroşi că de data aceasta totul a mers fără nici o piedică.

Privi spre Kineson, apoi spre Christal, care nu intrase în planurile lui şi conchise:

— Sau, aproape fără nici o piedică...

Christal privi spre Cain. Aşadar nu aveau de gînd să-l spînzure. Era în siguranţă. El putea trăi pentru că... şi genunchii o lăsară. Cain o prinse la timp, aproape leşinată.

— Uşurel, şopti el. Chiar ţi-e atît de frică de mine?

Christal îl privi cu ochii măriţi. Nu-i răspunse. Cain o prinse de bărbie, ferm, dar tandru.

— Avem o mulţime de lucruri de discutat, Christal.

Ea tăcea în continuare. Aşadar, el era şerif al Statelor Unite. Inconştient, strînse palma ascunzîndu-şi cicatricea. Dacă înainte voise să scape, acum avea şi mai multe motive s-o facă. Îi veni s-o ia la fugă. Privi spre toţi oamenii care-i înconjurau. Era în mijlocul preeriei cu mai mulţi oameni ai legii decît văzuse ea vreodată în viaţă. Îşi aţinti ochii asupra lui Cain. Nu, putea accepta ideea. ***El era şerif al Statelor Unite.***

— Am găsit şi ceilalţi prizonieri şi omul care îi păzea, spuse Rollins, întrerupîndu-i gîndurile. Banda va fi dusă la Fort Laramie pentru judecată. Dar mai întîi vom duce călătorii la Camp Brown ca să se refacă. E mai aproape. Apoi Overland Express-ul le-a promis vagoane care să-i ducă unde vrea fiecare.

Salută din nou, ducîndu-şi mîna la pălărie în faţa lui Christal.

— Asta şi în ceea ce vă priveşte, doamnă. Sper că nu vă va deranja să mai călătoriţi încă o dată cu Cain pînă la fort.

Cain se ridică în şa şi porniră călare spre Camp Brown. Din nou în braţele lui, năucită de atîtea întîmplări neaşteptate, Christal privea întinderea preeriei, chinuită de gîndul de a fugi. N-ar fi vrut să plece şi să-l părăsească. Văzuseră împreună moartea cu ochii, îşi dădea acum seama mai bine de sentimentele ei faţă de el şi gîndul despărţirii îi sfîşia sufletul.

Dar dacă pînă acum fusese periculos, de-acum era sinucidere curată. Tot timpul ştiuse că nu se cuvine ca o lady să se îndrăgostească de un tîlhar.

Iar o femeie urmărită în New York n-ar fi trebuit nici în vise să se îndrăgostească de un om al legii.

Capitolul 9

Christal nu ştia cum să scape. Cu tîlharii fusese mai simplu. Dar cu cavalerişti era altceva. Cînd salvau o femeie albă din mîinile unei bande de tîlhari, se aşteptau să o vadă odihnindu-se pentru a-şi reveni, nu dornică să dispară cît mai repede. Şi dacă o întîmplare atît de stranie ar fi avut loc şi fata ar fi fugit, atunci ei ar fi simţit o profundă obligaţie morală de a porni în salvarea ei.

Deşi stătuse numai cîteva ore, oftă din adîncul sufletului cînd părăsi Camp Brown. Vechiul fort părăsit era la cîteva mile de orice aşezare. Cea mai apropiată era rezervaţia de indieni Wind River. Iar printre indienii Shodhone simţea că nu are nici o treabă, cu părul ei blond

Îşi ridică mîinile, lăsînd femeile din jurul ei să o ajute să se îmbrace cu o rochie mult prea largă, de mătase roz, care avea o înfăţişare jalnică. Nevestele indiene aveau grijă de ei. Femeile Mandan aveau cale liberă printre albi. Christal văzuse multe dintre ele în oraşele de la cîmpie. Triburile lor fuseseră decimate de variolă, aşa că trăiau cu toţii de azi pe mîine, umblînd prin forturi sau aşezări de mineri, adunînd lucrurile vechi de la fetele din cîrciumi.

Negricioase, cu trăsături grosolane şi uscate, rare-

ori erau tratate bine. Acum Christal simţea chiar mai multă compasiune pentru ele ca de obicei. Aveau împreună cam aceeaşi soartă.

Femeile Mandan plecară, iar Christal se îndreptă spre fereastră. Era epuizată, dar nu se putea gîndi la somn; era prea periculos. În plus, ar fi trebuit să vină un vagon al Overland Express-ului în acea după-amiază ca să ia călătorii. Şi nu trebuia să îl piardă, chiar dacă asta însemna să renunţe la cele şapte monezi ale sale.

Deschise fereastra şi privi în fort, întrebîndu-se dacă ar fi reuşit să treacă de cei doi ofiţeri de cavalerie care erau postaţi acolo. De fapt, ei nu aveau nici un drept să n-o lase să treacă. Ar fi putut să-şi ceară aurul de la Rollins, să treacă de gărzi şi să-şi ţină calea. Dar şerifilor nu le-ar fi plăcut gestul ei. Cu toată cavaleria la dispoziţie, ar fi adus-o înapoi, la *adăpost*, în cîteva minute. Apoi ar fi vrut să afle de ce a fugit. Ar fi avut două posibilităţi: ar fi putut refuza să răspundă la întrebări, trezindu-le suspiciunea pînă într-acolo încît să o întrebe de cicatrice, sau ar fi putut să-i mintă că răpitorii ei abuzaseră de ea atît de cumplit încît tot ce dorea acum era să părăsească fortul pentru a fi cît mai departe de oamenii aceia. Şerifii poate i-ar fi crezut povestea, dar Cain ar fi ştiut că minte. Şi gîndul că i-ar fi trezit lui suspinciuni o sperie mai tare decît toată cavaleria aceea, care acum executa manevre în mijlocul fortului.

Respiră adînc şi-şi trecu mîinile prin păr. Să fie înconjurată de atîţia oameni ai legii era cel mai cumplit coşmar al ei devenit realitate, căci putea duce la întîlnirea ei faţă în faţă cu Baldwin Didier.

Macaulay Cain. Macaulay Cain. Numele acesta îi răsuna în minte. Ar fi vrut să nu se mai gîndească la

el. Nu avea nici un rost înainte. Iar acum era chiar mai rău.

Auzi un ciocănit în uşă. Îşi aranjă umerii rochiei roz, stînjenită că i se zărea sînul de sub corsaj, ori de cîte ori rochia prea largă aluneca într-o parte.

Ciocănitul se auzi din nou, de data asta mai hotărît, făcînd-o să tresară. O obseda gîndul că o vor descoperi, dar îşi veni în fire. Îşi răsuci părul, pe care ar fi vrut să şi-l prindă, şi-l dădu peste umăr, apoi deschise.

Rămase uimită. Cain stătea în faţa ei, cu totul altul de cum îl ştia. În locul bărbii aspre şi negre apăruse acum obrazul său ferm şi proaspăt. Arăta chiar mai bine decît îşi imaginase. Dar era tot Macaulay Cain. Linia severă a gurii şi ochii de gheaţă erau aceeaşi, dîndu-i o înfăţişare care te atrăgea hipnotic.

Îl privi din cap pînă în picioare. Se spălase şi se îmbrăcase ca un om civilizat: pantaloni negri, cămaşă albă şi o vestă de mătase de Burgundia. Avea părul dat pe spate şi mirosea a mosc. Dacă fusese atrasă de el ca tîlhar, trebuia să admită că acum abia îi rezista. Arăta foarte bine. Iar faptul că era un tip periculos era mult mai subtil, tot aşa cum un geamăt este mai incitant decît un strigăt.

— Cît pe ce să nu te recunosc, spuse ea încet.

Cain zîmbi din colţul gurii. Aşa cum arăta semăna cu acei jucători care intrau prin saloon-uri, veniţi să-şi cheltuiască banii sau să facă avere. Se dădu din uşă, neştiind ce să spună, fără să se uite la el şi fără să-i spună să intre. Ştia că ar fi intrat fie că îl poftea, fie că nu.

—Rochia asta e prea mare, spuse el, închizînd uşa în urma lui.

Ea o strînse.

—Trebuie s-o strîmtez.

—Se vede.

Văzu în ochii lui că era totuşi de acord cu rochia.

Christal se întoarse deodată, stînjenită. Se sărutaseră, dormiseră împreună, se bătuseră; dar acum era un străin pentru ea. Tîlharul de care-i păsa atît de mult dispăruse, iar ei nu aveau nimic şi-şi spună. Şi totuşi aveau atîtea de vorbit.

Îşi făcu curaj şi, cu ochii în altă parte, spuse:

— Ar fi trebuit să-mi spui că eşti şerif. Ar fi simplificat lucrurile.

— Nu ştiam cum o să reacţionezi. Nu voiam să ai de suferit. Sau să fiu eu ucis, adăugă el.

— Înţeleg.

Privi spre rochie. Un umăr îi alunecase dezvelindu-i pielea netedă spre sîni. Îşi trase rochia la loc, sperînd că el nu văzuse prea mult. Dar el văzuse tot, dacă era să se ia după scînteia care i se aprinse în ochii reci.

Urmă o pauză lungă, dificilă, în care se priviră unul pe celălalt. Christal rupse tăcerea.

— Lucrurile s-au schimbat acum, nu-i aşa? Tu eşti cu totul altul.

—Lucrurile s-au schimbat în bine. Şi eu la fel, o contrazise el, trecîndu-şi degetele aspre de-a lungul gîtului ei. Acum pot vorbi cu tine. Îţi pot spune totul, tu îmi poţi spune mie totul. Nu mai sînt cel care te-a răpit. Sînt un bărbat, pur şi simplu. Un bărbat în care poţi avea încredere.

— Oricum începusem să am încredere în tine, răspunse ea.

Trecu pe lîngă el spre oglinda de deasupra biroului de stejar şi începu să-şi împletească părul. De fapt, se temea de el mai mult ca bărbat, decît ca om al legii. Îi răvăşise toate simţurile pînă cînd nici ea nu mai ştia ce simte. Nu putea să-l mai lase să continuie. Dacă s-ar fi îndrăgostit de el acum, semăna a sinucidere.

Îşi lăsă părul în pace. Mîinile îi tremurau. De afară se auzi o împuşcătură —cavalerişti îşi executau manevrele în fort — dar zgomotul îi zdruncină şi mai mult nervii obosiţi. Ajunsă la limită, izbucni.

— Pur şi simplu nu înţeleg. Spui că eşti rebel, ai luptat pentru Confederaţie, atunci cum poţi lucra pentru Federalişti? Nu m-am aşteptat niciodată...

Îşi scutură capul. Cuvintele îi scăpaseră fără voie. Se temu că vorbise deja prea multe.

Umbra unui zîmbet trecu pe buzele lui Cain.

—Vorbeşti tu însăţi ca o secesionistă. De fapt eşti doar o ocrotită floare a Nordului care a auzit despre război în poveştile spuse seara, la culcare.

Simţi că se înfurie. O fi fost ea o floare ocrotită a Nordului în prima parte a vieţii, dar după aceea avusese parte de propriul ei război. Îi răspunse răspicat:

—Te-am întrebat despre război pentru că voiam să aflu cît mai multe despre tine. Dar tot ce mi-ai spus a fost o minciună. Şi toată viata ta de rebel, trebuie să fi fost o minciună, pentru că nu înţeleg cum poţi fi rebel pentru un minut, ca să devii Federalist în următorul minut. Un rebel n-ar face una ca asta. Cel puţin, unul adevărat.

—Tocmai pentru că am fost rebel, am făcut asta.

Christal se aşteptase să-l vadă furios, nu copleşit de amărăciune. Emoţia trădată de vocea lui o duru.

—Ce crezi că am cîştigat în războiul ăsta? Crezi că am găsit onoare şi mîndrie?

Oftă adînc. Părea dureros pentru el să vorbească.

—N-am găsit nimic altceva decît moarte, sînge şi pierderi. Au trecut zece ani şi încă nu pot găsi un rost în viaţă pentru care să trăiesc. De asta lucrez pentru federalişti, Christal, pentru că blestematul ăsta de război s-a terminat. Nu mai sînt un om din Georgia, sînt

un cetăţean al Statelor Unite. Vreau să disting albul de negru, binele de rău. Kineson a făcut o crimă. Trebuia să se facă dreptate. Pot să mă apuc de o altă treabă acum.

— Dar lucrurile nu sînt întotdeauna atît de clare.

Nu-şi putea stăpîni tremurul vocii, continuă totuşi:

— Cîteodată o crimă nu e ceea ce pare. Poţi avea fapte, dar faptele mint uneori...

— Despre ce vorbeşti?

Îl privi reflectat în oglindă. Se încruntase. Dar nu îi putea spune nimic. Ar fi judecat-o şi ar fi trimis-o la spînzurătoare înainte ca unchiul ei să apuce s-o facă el însuşi.

— Christal ce se întîmplă? spuse prinzînd-o în braţe.

Christal lupta ca şi-şi înfrîngă dorinţa de a-l îmbrăţişa. Îi simţea pieptul lipit de spatele ei şi tînjea după atingerea şi sărutările lui fierbinţi. Voia să-l facă să înţeleagă lucruri pe care tîlharul Macaulay Cain deja le ştia: uneori crimele erau judecate greşit.

Dar acum era un alt Macaulay Cain în faţa ei. Un om care nu mai gîndea ca înainte, de care se putea apăra doar cu un zid de tăcere.

— Nu mă trata ca pe un străin, Christal, spuse cu o voce care venea parcă din adînc. Ştiu că ai trecut prin multe, dar...

— Dar sîntem doi străini! exclamă ea.

Încercă cu disperare să se desprindă de el.

— Am trecut prin cîteva zile foarte grele, dar zilele acestea s-au dus. Ne putem vedea mai departe de vieţile noastre. Sînt nerăbdătoare să văd venind odată trenul acela şi să plec.

Se întoars spre el, simţind nevoia să fie onestă pentru ultima oară:

— Dar n-o să ştii niciodată cît mă simt de liniştită că nu te-au ucis. Sînt... Sînt fericită că eşti şerif. N-aş fi suportat să te văd spînzurat.

Cain trase adînc aer în piept.

— Îţi pasă de mine, aşa că lasă-mă să-mi pese şi mie de tine. Nu pleca.

— Mie nu...

— Ba da.

O privi, mîngîindu-i obrazul.

— Vreau să ştiu totul despre tine, Christal: de unde eşti, cine a fost soţul tău, unde mergeai în acea zi cu trenul.

— Viaţa mea este neinteresantă. Trecutul meu te-ar plictisi.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Nu e nimic de spus.

Cain o prinse de bărbie şi o forţă să-l privească în ochi.

— Povesteşte-mi despre acest *nimic*. Am crezut că nu mi-ai vorbit despre tine pentru că m-ai crezut un tîlhar, un om care te-a răpit. Acum mă întreb dacă nu e altceva, mai mult decît atît.

— Sîntem doi străini care au împărţit o experienţă tristă, spuse ea, închizînd ochii şi dorind să fie tare.

Nu voia să-l lase să-i pătrundă secretele. Era hotărîtă să se folosească de prima ocazie ca să plece.

— O vom lua fiecare pe drumul nostru, continuă ea. Eu am drumul meu, tu îl ai pe ai tău.

— Nu.

Christal făcu ochii mari. Îndoiala şi teama se amestecau în mintea ei:

— Ce vrei să spui?

— Ce ai auzit Am spus *nu*. Nu o vom lua fiecare pe drumul lui. Nu încă.

— Nu ai nici un drept să mă opreşti atîta vreme cît...

—Am toate drepturile.

— De ce? întrebă Christal cu sîngele zvîcnindu-i în tîmplă.

— Ştii foarte bine de ce.

Îi întoarse faţa către el şi îi mîngîie uşor buzele.

— Ştii foarte bine de ce..., şopti el din nou.

Cuvintele îngheţară pe buzele lui. Stăteau amîndoi, unul lîngă celălalt, fără să învingă, fără să cedeze. În cele din urmă, Cain arătă cu capul spre fereastră, la cavaleriştii din port şi manevrele lor.

—Te-ai întors în lumea civilizată. Poate nu e o asemănare prea mare, dar regulile civilizaţiei se aplică aici ca şi în Fort Laramie sau Denver sau San Francisco. Eşti o femeie singură şi la noapte vei dormi în această cameră, apărată de oricine ar vrea să te deranjeze... ca mine.

Christal simţi o strîngere de inimă. Nu voia să-l lase să continuie. Ar fi continuat cu ceea ce se întîmplase între ei la Falling Water şi nu voia. Dacă o făcea i-ar fi venit greu să se mai despartă de el. Chiar mai greu decît îi era deja.

Cain coborî vocea, ochii i se umbriră. Ea nu spusese nimic ca să-l oprească.

—Nu voi veni la tine la noapte, şopti el. Nu-ţi voi simţi mîngîierea şi nu-ţi voi auzi respiraţia adîncă în somn. Nu-ţi pot distruge reputaţia faţă de aceste reguli ale civilizaţiei. Eşti cunoscută ca o lady, doamnă Smith. Te voi trata ca pe o doamnă. Dar aş vrea să ştii că blestem toate aceste reguli. Tot ce s-a întîmplat între noi la Falling Water ar fi putut să nu se întîmple, dar cuvintele nu schimbă faptele deja făcute. La noapte ar trebui să fii în braţele mele. Şi tu ştii asta, la fel

de bine cum ştii că-ţi bate inima... aici.

Şi îşi coborî palma de pe gîtul ei pe sînul stîng, unde amîndoi simţiră bătăile puternice ale inimii ei.

Christal întoarse capul cu ochii în lacrimi. Cuvintele lui o sfîşiau cu cruzime. Spusese tot ce se rugase ea să nu spună, atingîndu-i din plin sufletul.

Pentru prima dată după atîţia ani, simţi o lacrimă fierbinte brăzdîndu-i obrazul. În aceşti şase ani plînsese după copilăria ei fierbinte, după anii ei cei fericiţi, care se duseseră pentru totdeauna. Dar cel mai mult plînsese pentru singurătatea ei, care crescuse de cînd devenise femeie, căci acum îşi dorea o fiinţă vie, nu doar închipuiri şi vise, care să stea cu ea în nopţile însingurate. La Falling Water trăise cu speranţa că poate a găsit pe cel cu care ar putea fi. Fuseseră momente cînd îl privea pe Cain şi se vedea rămînînd alături de el. Iar tîlharul cu care dormise, vorbise, se sărutase, era o fiinţă în carne şi oase, nu doar un vis, şi se afla la fel de hăituit de lege ca şi ea, ca să o poată înţelege.

Acum fiinţa aceea dispăruse. Era la fel de mort cum ar fi fost dacă era împuşcat de Kineson. Macaulay o întrebase de atîtea ori despre soţul ei. Acum descoperi pentru ce purtase ea doliu. Pentru Cain.

— De ce ai spus toate lucrurile acestea? întrebă ea într-un tîrziu, furioasă că el împinsese lucrurile atît de departe.

— Pentru că te vreau, fu tot ce spuse Cain.

Christal închise ochii. Îi replică în şoaptă:

— Dacă voi fi tîrfa ta la noapte, crezi că te va ajuta să te saturi de mine?

— Nu aşa te vreau. Dacă aş fi vrut, te-aş fi avut deja. Te-aş fi putut avea de atîtea ori în zilele petre-

cute împreună.

— Ar fi trebuit să mă violezi.

— Cu toate acestea, te-aş fi avut.

Christal începu să tremure. Cain o luă în braţe.

— Aş vrea să-mi vorbeşti despre tine.

Îi ridică mîna stîngă şi începu să-i mîngîie fiecare petală roză a trandafirului ars în palma ei. Atingerea lui o trecea ca un curent.

—Ce ascunzi tu, fetiţă?

Christal suspină, refuzînd să vorbească.

Cain o prinse uşor de bărbie şi îi întoarse faţa spre privirea lui de oţel:

—Răspunde-mi.

Ea întoarse capul.

—De ce te temi? insistă el.

—De nimic, şopti ea.

Cain o privi din nou în ochi, ţinîndu-i capul în palme cîteva minute, ca şi cînd ar fi căutat răspunsul. Apoi, cu o neaşteptată pornire, o împinse în spate.

—Minţi!

—Nu, strigă ea disperată.

— Ţi se citeşte în ochi. Au culoarea cerului, atît de frumoşi, atît de albaştri... Vocea lui se înăspri. Atît de întunecaţi. Minţi!

Înspăimîntată, Christal se întoarse spre fereastră. Simţea că se sufocă de indignare.

—Mă acuzi că mint, dar tu eşti cel care minte. Cine eşti de fapt? Eşti soldat sau eşti şerif? Eşti yankeu sau eşti rebel? Eşti tîlhar sau eşti un om onest?

Faţa lui Cain căpătă duritatea rocii.

— Dacă te-am minţit vreodată, am făcut-o ca să-ţi salvez viaţa. Dar tot ce ţi-am spus despre mine, a fost purul adevăr.

— Trebuie să fie foarte simplu să posezi o loialitate

atît de uşor de divizat.

Ştia că alunecase pe un teren periculos, dar teama şi furia o făceau să nu-i mai pese.

— Dacă te referi la faptul că am participat la acea răpire, fusese misiunea mea. Dar dacă te referi la ce am făcut în război, doamnă, atunci află că sînt rebel şi voi fi întotdeauna rebel.

Christal începu să plîngă. De ce voise să-l rănească? Tot ce voise era să se poată despărţi, nu să fie crudă cu el. Îşi continuase viaţa în ciuda dezamăgirilor care îi umbreau inima şi luptase pentru principiile sale chiar şi în cetele de rebeli din preeria singuratică şi din dealurile Vestului.

— Nu plînge, îl auzi pe Cain şoptind cu o voce neaşteptat de blîndă.

Christal îşi lăsă capul pe pieptul lui. Cain îi mîngîie obrajii uzi de lacrimi. Tremurînd, îşi îngropă faţa în cămaşa lui. Mirosea acum altfel, a proaspăt spălat. Dar dincolo de toate acestea îi simţi mirosul propriu, care o învălui şi o făcu să se strîngă lîngă el, ca şi cum ar fi vrut să nu îi mai dea drumul niciodată.

Cîţiva călăreţi trecură pe lîngă fereastră, tulburîndu-i. Fără şi-şi ridice capul de la pieptul lui, îl întrebă, ceea ce trebuia să afle, totuşi, cu o voce gîtuită de emoţie.

— Cînd va sosi Express-ul?

— Overland va putea trimite unui peste două zile, răspunse el, stăpînindu-şi sentimentele.

Umerii ei se strînseră. Nu ştia dacă putea să rămînă atît.

—Christal, spuse el strîngînd-o în braţe, nu te gîndi chiar acum la plecare. Mai avem două zile. Să le trăim aşa cum ar trebui.

—Două zile înseamnă un timp foarte scurt... sau

foarte lung, depinde cum privești lucrurile, răspunse ea.

Christal își șterse lacrimile cu dosul palmei. Tăcerea ei îi întărea cuvintele.

Cain spuse:

—Am venit să te invit la masă. Ceilalți călători au întrebat de tine.

Christal se desprinse din brațele lui și se îndreptă spre birou, aproape dîndu-l afară prin faptul că îi întorsese spatele, dar cînd se uită în oglindă, întîlni privirea lui, nelăsînd-o să-și piece ochii. O clipă ochii lui vorbiră mai mult decît ar fi reușit prin cuvinte. Apoi, ca să scape din această situație, Christal se întoarse ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

—Mi-ar place să merg la cină. Lasă-mă să-mi prind părul mai întîi.

—Ai un păr frumos. Nu ți-am mai spus-o pînă acum.

Christal închise ochii, încercînd parcă să scape de amintirea lui, mîngîindu-i părul, la Falling Water. Îi întîlni din nou privirea și în ochii lui adînci și reci văzu dorința, poate chiar durerea. Cain trecuse peste greutăți și dezonoare. Pentru ea, de abia acum începeau.

—Voi fi gata într-un minut..., mai șopti ea.

Capitolul 10

Popota vechiului fort era o construcţie din buşteni necioplţi, cu o podea murdară. Christal cunoscu un nou sentiment de teamă cînd intră şi privi în jur. Încăperea era plină cu bărbaţi: căiători, cavalerişti. Şi şerifi. Stelele de argint din pieptul lor o orbeau ori de cîte ori fiăcările lămpilor se reflectau în ele.

Intră zîmbitoare, tremurînd totuşi, la braţul lui Cain. Trebuia neapărat să îndepărteze orice suspiciune pînă cînd reuşea să plece de acolo. Totuşi, din instinct, îşi strînse palma, ascunzîndu-şi cicatricea ca un trandafir.

Fără nici o ceremonie, dl. Glassie se desprinse dintr-o mare de uniforme albastre şi se grăbi să o îmbrăţişeze, înduioşînd-o din nou, pînă la lacrimi. Henry Glassie avea un suflet deosebit şi şi-ar fi dorit să-i poată fi prieten. Îşi recăpătase costumul său ruginiu, şi arăta aproape la fel de dichisit ca în ziua cînd îl văzuse prima dată, în trenul ce se îndrepta spre Noble.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că sînteţi teafără, doamnă Smith. Nici nu vă pot spune cît de îngrijoraţi am fost de soarta dumneavoastră, exclamă el, privindo ca pe fiica lui.

Christal îi zîmbi, trecîndu-şi apoi privirea spre *preot*. Domnul Glassie arătă spre Macaulay, care se în-

dreptase spre un grup de ofiţeri de cavalerie să-i salute.

—Îţi vine să crezi că tîlharul era de fapt şerif?

Christal îl privi. Cain rîdea printre oamenii aceia de una din glumele lor. Dinţii lui puternici erau de un alb sclipitor. Era chiar puţină căldură în ochii aceia de gheaţă. Părea destins, chiar fericit. Pînă cînd privirea lui se opri asupra ei. Zîmbetul îi dispăru ca un abur. Se vedea că ea îl preocupa. Tot aşa cum el o preocupase la Falling Water.

— E un om plin de surprize, comentă ea, bucuroasă că atenţia domnului Glassie era îndreptată asupra ei, nu asupra schimbului lor de priviri. Nu voia ca el să-şi dea seama că Macaulay o preocupa.

—Unde sînt Pete şi tatăl lui? întrebă ea, privind în jur.

—Pete se uită la manevrele cavaleriştilor. Iar bătrînul Elias probabil discută cu Rollins să afle cînd îi vor fi înapoiaţi banii, chicoti dl. Glassie. Se pare că e supărat că îi ţin banii ceva mai mult decît credea.

Christal ar fi putut rîde, imaginîndu-şi cearta dintre bătrînul domn şi Rollins dar se întrebă cînd se putea să-şi recupereze proprii ei bani.

O mînă o atinse pe umăr şi se întoarse dînd cu ochii de Cain, care îi întinse de băut.

— Ţine. Asta o să te ajute să dormi la noapte.

—Mulţumesc..., se opri, neştiind cum să-i spună.

Numele Cain nu mai era potrivit nici pentru el, nici pentru relaţia lor.

— Macaulay, spuse el, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

—Macanlay, şopti ea, acceptînd să bea.

Apoi se întoarse, temîndu-se să-l lase să îi citească îngrijorarea pe faţă. Luă o înghiţitură din ceaşcă şi descoperi că era cafea fierbinte amestecată cu destul

de mult whisky. Tensiunea dintre ei creştea cu cît încerca să îi evite privirea. De data aceasta Henry Glassie nu pierduse o secundă din conversaţia lor.

Macaulay se întoarse din nou spre ofiţeri, ajutîndu-i să taie vînatul. Dl. Glassie îi oferi braţul lui Christal şi spuse:

— Sînt fericit că am ocazie să vă vorbesc, doamnă Smith.

— Te rog, spune-mi Christal.

Deşi îi era greu, luînd în consideraţie situaţia, Christal încercă să-i zîmbească.

— Sînt onorat să mă număr printre prietenii tăi, Christal, dar..., privirea preocupată a lui Glassie se întoarse spre Macaulay, nu mă pot opri să nu mă gîndesc cum arătai atunci cînd ai urcat în saloon. Vocea lui blîndă începu în şoaptă:

— Hainele îţi erau rupte. Cain te-a atins în faţa noastră. Te-a împins, te-a bruscat.

— Nu mi-a făcut nici un rău. Nu mi-a făcut nimic, şopti ea, întrebîndu-se de ce oare începuse să-i tremure vocea.

— Au fost zile cumplite. Dar aş vrea să înţelegi că orice ai fi păţit, poate fi îndreptat. Dacă domnul Cain a abuzat de tine în timpul captivităţii, voi avea grijă ca lucrurile să se îndrepte. Îl voi face să te ia în căsătorie...

— Nu! răspunse ea, întrerupîndu-l cu mai mult zel decît ar fi dorit să arate.

— Liniştiţi-vă, doamnă Smith. Nu am vrut să vă supăr.

— Te rog să mă scuzi, zîmbi ea politicos. Nu sînt supărată. Domnul Cain nu a făcut nimic regretabil, totul va fi bine cînd va veni trenul. Îmi dau seama că trebuie să plec.

—Nu ai de ce pleca atît de repede! zise el. Terence Scott însuşi va veni să ne dea o sumă frumuşică prin care să ne recompenseze pentru problemele create de compania lui. Am înţeles că va sosi aici mîine.

Christal nu-şi putu ascunde surprinderea. Nici nu visase că ar fi putut fi oferită o scuză atît de profitabilă din partea *Companiei Overland.* Poate că banii i-ar fi putut fi suficienţi pentru a-l da în vileag pe Didier.

— Ştiţi cumva la cît s-ar putea ridica suma? întrebă ea, neputîndu-se stăpîni, deşi îşi dăduse seama că nu fusese prea delicată.

— Nu, nu! Dar e sigur că va fi o sumă frumoasă. Mai ales pentru tine, Christal. Am înţeles că nu crezuseră că o femeie ar fi putut călători cu acel vagon. Le-a părut foarte rău pentru situaţia la care te-au expus.

—Înţeleg.

— În ceea ce mă priveşte, cred că voi pierde această ocazie, dar Compania mea de mobilă mă va recompensa, cu o sumă frumuşică. Sînt un slujbaş foarte valoros, înţelegi. Deja mi-au trimis un vagon, aşa că mîine în zori voi putea porni să-mi rezolv conturile. Nu-mi pot permite să pierd vremea aici şi să-mi ratez vînzările.

Christal profită de pauza domnului Glassie:

—Plecaţi mîine dimineaţă? Nu aşteptaţi trenul Overland-ului?

—Nu pot pierde încă o zi. Nu-mi permit afacerile.

Christal bătu cu degetele în masă. Avea nevoie de banii de la Overland. Dar era înţelept să vadă dacă nu ar putea pleca dimineaţă. Era oare mai bine să piece? Sau astfel ar fi aruncat în vînt nişte bani care îi puteau rezolva problemele?

—Aproape vă invidiez pentru plecarea atît de devreme, zise ea. Macaulay... ăă... domnul Cain mi-a

spus că Overland Express-ul vine abia peste două zile.

— Aşadar, sînteţi atît de grăbită?

Christal îşi muşcă buza, gîndindu-se la Cain. Ar fi putut petrece două zile plăcute cu el, fără ca acesta să descopere cine este. Sau Cain ar fi atras-o în patul lui, i-ar fi smuls adevărul despre trecutul ei şi apoi ar fi aruncat-o şerifilor. Ochii ei se umbriră:

— Aş... aş avea nevoie să plec mai devreme.

— Ei bine, dacă e nevoie, te-aş putea lua dimineaţă. Paterson m-a anunţat printr-o telegramă că vagonul va fi trimis aici în zori. Dar unde vrei să mergi?

Tăcu o clipă, abţinîndu-se să spună că nu-i pasă unde. Ar fi trezit prea multe suspiciuni.

— Unde e prima ta oprire..?

— South Pass, spuse dl. Glassie.

Christal zîmbi calm. South Pass era la o aruncătură de băţ de Noble, destinaţia ei originară.

—Perfect. Dacă mă voi hotărî să plec, ne vom întîlni la tren mîine în zori.

—Fără nici o escortă?

—Totul va fi în ordine, zîmbi ea din nou. Dar nu spune asta nimănui. Promiţi?

Dl. Glassie dădu din cap, vizibil încîntat.

—Bineînţeles că nu. Rămîne între noi.

Femeile indiene începură să servească masa. Macaulay se aşeză lîngă ea, iar ea începu repede să comenteze cît e de dificil de găsit mobilă de calitate în vest, ceea ce îi oferi domnului Glassie prilejul unui comentariu de jumătate de oră. Christal mîncă în tăcere, lăsîndu-l pe dl. Glassie să vorbească singur, cu atenţia încordată la fiecare respiraţie a lui Cain, fiecare înghiţitură de whisky, fiecare răsucire a lui pe banca de lemn. Se întreba dacă şi el era la fel de atent la ea, dar cert este că, de cîte ori încerca să îl privească, îi

întîlnea ochii îndreptaţi asupra ei. Ca într-o înţelegere tăcută între îndrăgostiţi.

După cină, Judd, mecanicul locomotivei Overland, scoase o vioară şi începu un vals lent. Cafeaua cu whisky se duse uşor, deşi Christal nu era obişnuită să bea.

Macaulay îşi aplecă scaunul pe spate şi îşi puse ireverenţios, picioarele pe banca pe care stătea ea. Christal îl privea încercînd să găsească prilejul să-l întrebe despre banii oferiţi de Overland. Dacă recompensa nu era prea mare, s-ar fi hotărît mai uşor să plece cu dl. Glassie. Dacă era o răsplată frumoasă, atunci ar fi stat, asumîndu-şi toate riscurile.

— Cînd crezi că ne vor fi înapoiate lucrurile? întrebă ea, privind nepăsătoare în jur, ca şi cum nu ar fi fost foarte interesată de răspunsul lui. Aveam şapte monezi de aur, cred că ştii.

—Nu-ţi face griji. Oricum, aici nu ai pe ce să-ţi cheltuieşti banii.

—Da, dar...

—În plus, vei avea mai mult decît cele şapte monezi, cînd va sosi Terence Scott. Am auzit că o să vă plătească binişor pentru problemele voastre.

—Cît de *binişor*?

Christal se încruntă. Vocea ei trădase oare o curiozitate prea mare?

—Sîntem lacomi? întrebă Cain cu interes, zîmbindu-i strengăreşte.

—Nu... Ei, bine... da. Nu prea am bani. N-am crezut niciodată că vom fi recompensaţi pentru neca-

zurile create.

— Am auzit că vor să aducă cinci sute.

— Dolari? se minună ea, făcînd ochii mari.

— Doar nu viţeii

Christal mai luă o înghiţitură. Cinci sute de dolari împărţiţi la cei şapte pasageri, însemna aproape şapte zeci de dolari pentru fiecare — o sumă bună. Se gîndi cît de greu strînsese cele şapte monezi. Şi simţea deja că doreşte mai mult.

— Ce planuri faci în căpşorul acela, draga mea?

Îl privi. Macaulay o enerva, cînd bea. Ochii lui păreau să vadă prin ea. Aproape că îi citea gîndurile. Iar accentul lui de sudist devenea mult mai pronunţat. Nu era prea sigură că-i plăcea asta. Cuvintele lui rostite leneş erau... seducătoare.

Zise cu indiferenţă:

— Mă gîndeam doar la o rochie nouă. Cu şaptezeci de dolari îţi poţi cumpăra o mulţime de rochii noi.

— Şaptezeci? Am spus cinci sute. De fiecare. Iar tu probabil vei primi mai mult, avînd în vedere că eşti o doamnă. S-au simţit destul de prost că te-au amestecat şi pe tine în mizeria asta.

Whisky-ul îi arse gîtul, aproape sufocînd-o. Rămăsese şocată. Visele ei deveneau realitate. Putea să-l înfunde pe Didier cu cinci sute de dolari. Putea angaja un avocat care să formuleze o acuzaţie împotriva lui şi s-o susţină cu succes.

Cain zîmbi, ca şi cum el ştia ceva ce ea nu ştia.

— Ce păcat că nu ai acum rochia aceea nouă. Asta roz a cam luat-o la vale, zise el privind undeva printre gîtul şi talia ei.

Christal roşi şi privi în jos. Tot umărul şi o parte din sîni erau dezgoliţi. Îşi trase discret mătasea roz la loc.

— Mai bine ai pune femeile Mandan să-ţi strîmteze

rochia în noaptea asta. O să vrei să arăţi bine în poză, cînd Scott îţi va înmîna banii.

—În poză?

—Exact. Începu să rîdă cinic. Doar nu crezi că yankeul ăsta o să bată atîta cale să vă ofere bani fără să tragă nici un folos de pe urma voastră. Nu aşa lucrează yankeii, draga mea. Mîine vor fi atîţia reporteri de ziar aici să te fotografieze, încît vei fi faimoasă. După ce Scott îşi va încheia afacerea cu tine, vei semna poate şi un contract cu Barnum însuşi, pentru a ajunge atracţia spectacolului său.

Rîse plin de dezgust.

—Parcă şi văd: *Văduva din Vestul Sălbatic.*

Mai luă o gură de whisky şi spuse aspru:

—Nu-i lăsa să-ţi facă asta, Christal.

Dar Christal de-abia îl mai auzea. Groaza îi luase auzul după ce Cain spusese cuvintul *reporter.* Îşi strînse palma, ascunzînd cicatricea. Mîinile începură să-i tremure.

—Ce-i, micuţo, nu arăţi prea bine.

—Cred că... nu prea sînt obişnuită să beau whisky, murmură ea.

Încercînd din răsputeri să pară calmă în faţa catastrofei, spuse:

—Te deranjează dacă mă retrag în camera mea? Dacă ziua de mîine va fi după cum spui, atunci am nevoie de odihnă.

Christal se ridică şi, nu se ştie dacă din cauza băuturii, a fricii sau a oboselii, dar dintr-odată camera începu să se învîrtă. Se agăţă de marginea mesei ca să nu se prăbuşească.

Braţul lui Macaulay o prinse blînd de talie.

—Cred că ar trebui să fii în pat!

Dar o voce ostilă îi opri de la distanţă.

—Nu i-ai făcut destule necazuri pînă acum, Cain?

Christal întoarse capul şi îl zări pe Pete, stînd în uşă, cu o expresie de furie pe chip.

Cain nu-i răspunse. Christal ştia că încă îl mai durea braţul de la rană. După lupta cu Kineson rana se deschisese din nou şi îşi petrecuse toată după-amiaza cu doctorul. Iar acum apăruse Pete, băiatul care îl împuşcase, zgîndărindu-l să-şi scoată pistolul.

—N-ar trebui să-l lăsaţi lîngă dumneavoastră, doamnă, spuse Pete, scoţîndu-şi pălăria de pe cap în semn de respect. Nu-mi pasă ce e acum, s-a purtat rău cu dumneavoastră în saloon. Toţi am văzut asta.

— N-a avut de ales, spuse ea, simţindu-şi tîmplele zvîcnind.

Nu putea să stea acum de vorbă cu Pete. Mai ales acum cînd tocmai pierduse cinci sute de dolari şi aflase că reporterii aveau să apară la Camp Brown mîine în zori.

—Oare, chiar n-a avut de ales?

— Nu-mi stă în obicei să trag în copii, fiule, începu Cain cu o voce suficient de rece ca să te îngheţe, dar ar fi bine să ştii că mă stîrneşti al naibii de mult.

— Mda, mi-ar place o răfuială cu tine, Cain. Ar trebui să înveţi cum să te porţi cu o femeie.

Christal tremură. Bravada băiatului îl putea costa scump.

— Nu, Pete. Nici nu te gîndi la asta. N-a vrut să-mi facă nici un rău. Iar ceea ce a făcut..., trebuia s-o facă. Trebuia să-i convingă pe ceilalţi tîlhari, să nu dea de bănuit. Eu l-am iertat. Şi ar trebui s-o faci şi tu.

—A fost grosolan cu tine, o contrazise Pete. Se vedea că e pornit pe răfuială.

Dacă nu l-ar fi ştiut mai bine, ar fi putut crede că băiatul se îndrăgostise de ea. Îi puse o mînă pe braţ:

— Ce a fost, a fost, Pete. Dacă Macaulay nu s-a purtat ca un gentleman, a fost pentru că aşa trebuia să se poarte. Nu sînt supărată de asta. Nici tu n-ar trebui să fii.

— Nu-i destul de bun pentru dumneavoastră, doamnă. O femeie frumoasă trebuie să fie curtată. Eu... eu aş putea s-o fac dacă eu şi tăticu' ne luăm banii înapoi.

Pasiunea şi sinceritatea băiatului o mişcară. În timpul zilelor de la Falling Water, de-a lungul anilor petrecuţi în vest, el fusese singurul ei cavaler. Mînată de un impuls, îi mîngîie obrazul, gîndindu-se cu tristeţe că avea să nu-l mai vadă niciodată.

— Cît mi-am dorit să aud cuvinte ca acestea, Pete, zise ea, cu blîndeţe. Nu vei ştii niciodată cu cît drag îmi voi aduce aminte de ele în anii ce vor veni, cînd tu vei fi însurat şi mă vei fi uitat de mult.

Băiatul rămăsese ca o stană, copleşit de emoţie, gata să înceapă şi-şi mărturisească dragostea. Fără să se poată stăpîni, începu:

— Doamnă Smith, trebuie să vă spun...

— Altă dată, băiete, îl întrerupse Macaulay, punînd un braţ ocrotitor în jurul ei.

O conduse pe Christal spre ieşire, iar ea plecă, gîndindu-se că n-o să-l mai vadă niciodată pe băiatul cu inimă de leu.

— Ar fi trebuit să fii mai îngăduitor cu el, îl admonestă ea în timp ce traversau fortul.

— Afurisitul de puşti a tras în mine. De ce aş fi fost drăguţ cu el?

— Crezuse că eşti tîlhar.

— E un peţitor prea obraznic pentru o femeie în toată firea.

— Nu e cu mult mai tînăr decît mine.

Cain zîmbi ironic.

— De ce îl aperi, Christal? Ai cumva o predilecţie pentru copii de leagăn?

Ajunseră la uşa camerei ei. Cain se opri, privind-o.

— Bine, acum trebuie să plec. Am... am într-adevăr nevoie de somn, spuse ea încurcată.

Ar fi fost atîtea de spus, dar nu era timpul potrivit. Probabil nu îl va mai vedea niciodată. Dimineaţă, ea va fi plecată deja. Iar Falling Water va deveni doar o amintire.

— Ştii, Pete are dreptate, spuse ea, gîndindu-se la ceea ce voia Cain şi la cît de nepotrivită era situaţia. Nu prea eşti un gentleman. Văd asta doar uitîndu-mă în ochii tăi.

— La naiba cu situaţia asta. Mi se pare o prostie să-ţi culeg floricele şi să-ţi fac curte în salonaş după toate prin care am trecut.

— Da, aşa e.

Christal tăcu, gîndindu-se cît de adevărate erau cuvintele lui. După cîte trăise, nu mai era o femeie pe care s-o înfrunţi cu cîteva cuvinte dulci. Iar el nu era un Romeo. Îl văzuse ucigînd la Falling Water. Ghicise în el acea latură dură şi violentă, neobişnuită cu mila şi blîndeţea. Asprimea lui o atrăsese, făcînd-o să creadă că ar putea s-o apere, dar nu era aşa. Îl făcea mult mai periculos. Pentru că, pentru el, exista doar bine şi rău, fără cale de mijloc. Şi cunoscîndu-l acum mai bine, Christal înţelegea de ce devenise şerif. Lumea lui îşi pierduse ordinea firească. Legea trebuia restabilită. Dacă ar fi aflat că ea este urmărită la New York, ar fi considerat că trebuie îndeplinită justiţia. Şi asta o înspăimînta cel mai mult. Pentru că ea nu mai credea în justiţie.

Resemnată că va pleca în zori, îl privi, gîndindu-se

cum ar putea să-şi ia adio.

Cain şopti.

—O să dormi bine la noapte?

Singură — fu cuvîntul rămas nerostit.

Ea nu răspunse. Dacă ar fi auzit regretul din vocea ei, Cain n-ar fi lăsat-o să plece.

— O să-mi fie dor de tine în noaptea asta, draga mea, zise el blînd.

Christal închise ochii, simţind mirosul de whisky din respiraţia lui. Ar fi vrut să-l guste. Îşi simţi vocea înecată de lacrimi.

—Nu mi-ai spus, Macaulay, ce planuri ai acum? Unde ai de gînd să te duci cînd vei pleca de aici?

—O să plec cu ultima mea bandă. O să mă aşez la casa mea şi o să am o slujbă frumoasă şi liniştită. Zice lumea că mă aşteaptă o slujbă la Washington.

— Orice vei face, vei face bine.

— Vrei să vii cu mine la Washington?

Oferta lui o şocă. Era atît de neaşteptată.

— Eu...

—Am putea merge pentru o vreme, o întrerupse el. Ne-am putea opri şi la New York. Ţi-aş cumpăra cea mai frumoasă rochie de pe coasta Atlanticului.

Inima i se oprise în piept. Mulţumi Cerului că era întuneric, aşa că el nu-i văzuse groaza de pe faţă, cînd auzise de New York.

— Eu... nu pot... să merg cu tine. Trebuie să merg în altă parte.

— Unde? întrebă el hotărît să afle.

— Trebuie să-mi refac viaţa.

— Dar unde? întrebă Cain la capătul răbdării.

— Îţi voi spune mîine dimineaţă.

Nu-l va mai vedea niciodată. N-o să-i mai vadă silueta înaltă în lumina lunii. N-o să-i mai audă ordinele

aspre sau şoaptele blînde. Niciodată.

Fără să se mai poată stăpîni, Christal îi prinse faţa în mîini, îl trase spre ea şi îl sărută ca şi cum nu l-ar mai fi lăsat să plece niciodată. Îl săruta cu o sete ce nu putea fi potolită, încercînd să reţină toate aceste ultime frînturi de viaţă alături de el: pieptul lui puternic, braţele care o strîngeau lîngă el, respiraţia lui, buzele senzuale. Singură, în noapte, avea să se gîndească la toate acestea.

Îi simţi braţul în jurul sînilor. Tremura de dorinţă. Dacă l-ar fi lăsat, ar fi posedat-o chiar acolo unde se aflau. Dar dacă se întîmpla aşa ceva, atunci ea n-ar mai fi plecat a doua zi. Iar dacă nu lua trenul în zori, ar fi fost condamnată.

Se smulse din sărutarea lui aproape cu violenţă, dîndu-se înapoi, tremurînd toată. Cain îi şoptea numele pierdut, ca un muribund în agonie, dar ea îşi scutură capul, fără să-l poată privi, cu lacrimi în ochi. Intră brusc şi închise repede uşa, ştergîndu-şi obrajii uzi cu dosul palmei. Ultimul lucru pe care îl auzi fură tocurile cizmelor lui pe podea, depărtîndu-se.

—La naiba!

Nu plînsese niciodată, iar acum nu se mai putea opri. Avea atîtea lucruri la care să se gîndească, atîtea lucruri cu care să-şi ocupe mintea. Dar nu se putea gîndi decît la sunetul acelor cizme, al cărui ecou răsuna iarăşi şi iarăşi în inima ei.

Capitolul 11

Era aproape dimineaţă cînd Christal auzi alături o uşă trîntindu-se. De cîteva ore aştepta venirea zorilor. Camera ei era încă cufundată în întuneric, dar nu îndrăznea să aprindă lampa, ca să nu atragă atenţia.

Auzi o înjurătură, apoi pe cineva împiedicîndu-se de un scaun. Deşi era împotriva bunelor maniere, se ridică de pe pat şi lipi urechea de perete. Era sigură că e Cain. Mai auzi o bufnitură, apoi o altă înjurătură şi fu sigură că era el. Mai ales cînd îl auzi începînd să cînte. Cain era beat.

Îi auzi mersul poticnit pe podea. Se auzi apoi zgomotul unui pumn de monezi aruncate în perete. Vocea îi deveni morocănoasă. Inexplicabil, schimbă cîntecul. Începu, cu o voce care îi trăda din plin starea de beţie. Îl auzi trîntindu-se în pat. Îi despărţea numai un perete. Cain lovi cu pumnii în perete. Dacă n-ar fi ştiut că e beat, Christal ar fi crezut că voia să o trezească cu cîntecul lui.

Christal se aşeză pe pat. Era năucită. Se gîndea la faptul că avea nevoie de bani. Nu mai fusese niciodată atît de săracă. În ziua aceea avea să ajungă la Noble, avînd doar rochia de pe ea, şi aceea prea largă. Toţi puteau să creadă contrariul. Dacă ar fi avut ceva bani, ar fi putut lua o cameră peste noapte la *South Pass*, şi-ar fi cumpărat ac şi aţă şi ar fi transformat rochia aia de bal, în ceva mai modest. Apoi, măcar ar fi

avut şansa să-şi găsească vreo slujbă decentă, în vreun saloon, turnînd de băut sau dansînd pentru bani.

Afară începea să se lumineze. Nu mai avea mult timp la dispoziţie.

Deschise încet uşa. Porţile fortului erau închise, santinelele se aflau la postul lor. Trenul încă nu sosise. Furişîndu-se uşor pe lîngă uşa camerei alăturate, puse urechea la gaura cheii. Cain dormea.

Deschise uşa, care scîrţîi din balamale, făcînd-o să se oprească, cu respiraţia tăiată, în pragul uşii. Dar Cain nici nu se mişcă. Îşi făcu curaj şi intră în camera micuţă. Cain dormea, lăţit pe tot patul său de campanie. Pieptul acoperit de păr negru se ridica şi se cobora, odată cu respiraţia.

Un braţ şi-l ţinea peste ochi, gura îi era uşor întredeschisă. Duhnea a whisky. Lîngă el, pe o masă micuţă şi pe podea erau risipite cîteva monezi.

Nu putuse să plece fără să-i mai arunce măcar o ultimă privire. Timpul încremenise parcă pentru cîteva momente, cît se apleca asupra lui, să-l privească. Cain nu oferea o imagine prea plăcută.

Fusese proaspăt bărbierit cu o seară înainte, dar acum avea obrazul din nou neras. Christal nu-şi dădea seama că-l făcuse să se îmbete.

O durea să se gîndească la aşa ceva, dar nu reuşea totuşi şi-şi şteargă din minte ideea că, într-o zi, soţia lui se va apleca asupra lui, aşa cum făcea ea acum. Ea se va fi trezit dimineaţă, probabil pentru a-i face cafeaua şi îl va găsi pe el, întins în tot patul, cum era şi acum. Îi va mîngîia tandru fruntea şi va zîmbi discret, aducîndu-şi aminte de noaptea fierbinte ce a trecut. Apoi, cînd ea va fi gata să se îndrepte spre bucătărie, braţul lui Cain o va prinde şi o va trage înapoi în pat...

Se apropie de măsuţă în vîrful picioarelor şi culese

în liniște monezile risipite — o nimica toată în comparație cu banii pe care îi lăsa în urmă. Cain cheltuise probabil o grămadă de bani pe băutură.

Găsi vechea lui basma stacojie, pe care o purtase la gît în zilele de la Falling Water. Legă monezile în ea și le ascunse în corset. Cu puțin noroc banii puteau fi în siguranță acolo.

Cain mormăi ceva în somn, făcînd-o să tresară speriată. Făcu un pas spre ușă, dar era atît de agitată și de nervoasă, încît, din neatenție lovi cu piciorul într-o sticla goală de whisky care se rostogoli cu zgomot, lovindu-se de perete.

Christal rămase nemișcată, gîndindu-se cu groază că s-ar putea trezi. Cain nu se mișcă, dar respirația îi deveni mai ușoară. Se întoarse brusc, cu spatele la ea.

Cu sufletul greu, își șterse lacrimile. Nu mai avea timp. Reporterii puteau să apară la Camp Brown din moment în moment. Îl mai privi pentru o ultimă oară. Fără să se poată stăpîni, se aplecă și-l sărută ușor, pe obraz. Ca și viitoarea lui soție, îi mîngîie tandru fruntea.

Ieși din cameră, cu inima zdrobită.

Cain se răsucea și mormăia în somn. Era un vis, și știa că e doar vis, pentru că simțea cum îi funcționează capul ca atunci cînd este treaz. Nu obișnuia să bea ca noaptea trecută, dar nu era mahmur. Și cu toate acestea o vedea foarte clar. Era reală.

Se ridică, gol, în pat, încă visînd. Ea stătea în pragul ușii, în negru din cap pînă în picioare, cu un voal negru acoperindu-i fața. Un înger umbrit de nori negri.

El o privea fix, fără să-şi mai poată desprinde privirea de la ea. Îl cuprinse o nelinişte stranie. Ar fi vrut s-o apere. Dar nu ştia cum s-o facă.

— Cine eşti tu? întrebă el, cu dinţii încleştaţi, ars de nevoia de a afla.

Ea se apropie de el, unduindu-şi înnebunitor trupul înfăşurat în negru, hainele ei accentuînd tocmai ceea ce trebuiau să ascundă. Inaccesibilă şi totuşi provocatoare. El îşi ţinu respiraţia.

Ajunse lîngă patul lui. Ea îşi întinse, nehotărît, mîna spre voalul ei negru. Moartea. O ura. O cunoscuse încă din război. Îi smulse fără milă voalul de pe faţă. Frumuseţea ei îl izbi. Ochii aceia... Erau albaştri ca cerul preeriei...

— Cine eşti tu? şopti el, neputînd să închidă ochii în faţa tristeţii de pe chipul ei.

Se temea, fugea de ceva care o înspăimînta. Dar, de fapt, el era cel lipsit de ajutor. Ce putea el să facă pentru ea? Nimic. Nu era sigur nici măcar că îi ştia adevăratul nume. Nu era sigur nici măcar că era văduvă...

Îl sărută.

Buzele ei îl atinseră ca o floare, desfăcîndu-şi petalele. Ar fi vrut s-o domine, dar nu reuşea.

Gura ei începu să coboare. Spre gîtul lui. Limba îi aluneca de-a lungul cicatricei. Dinţii se înfigeau uşor în piele. Îi plăcea ce îi făcea. Era diferită de celelalte femei. Iar tristeţea nu-i părăsea niciodată ochii...

— Cine eşti tu? întrebă iar, în timp ce ea îi săruta pieptul. Gura ei cobora. Nu-i răspunse. Îşi înfipse mîinile în părul ei. Mătase de aur. Voia să-i vadă faţa. Orice, în afară de acea limbă umedă, care îi ardea pielea.

— Spune-mi cine eşti? Lasă-mă să te ajut. Eu sînt legea... Eu sînt legea...

Ea cobora mai jos.

— Dumnezeule, cine eşti tu? întrebă el scrîşnind din dinţi.

Căzu pe spate în patul său de campanie, cu un geamăt surd.

— Spune-mi,.., şopti el, cuvintele devenindu-i grele, privirea pierzîndu-şi ţinta.

Se temea pentru ea. Ea era în pericol. Ştia asta. Doar el putea să o ajute. Nu mai era un biet băiat sudist. El reprezenta legea acum. Ar fi putut s-o ajute, doar dacă ar fi avut încredere în el. Să aibă încredere în el.

— Cine eşti tu? şopti, cu respiraţia din ce în ce mai grea.

— Cine eşti tu? întrebă el, încîlcindu-şi mîinile în părul ei.

Pînă cînd nu mai reuşi să vorbească.

Cain deschise ochii dintr-odată. Era transpirat. Privi dezorientat în jur, fără şi-şi dea seama unde se află.

Sări în picioare, cu corpul zvîcnindu-i. Îi tremurau mîinile. Îşi dădu părul peste cap.

Trebuia s-o vadă.

Vru să-şi pună eşarfa, dar aceasta dispăruse din cui. Îi dispăruseră şi banii. Îşi amintea vag de monezile aruncate pe masă.

Scrîşnind din dinţi, îşi turnă apă în lighean să se spele. Nici el nu-şi dădea seama de ce se grăbeşte. Ştia doar că descoperise ceva.

Năvăli în camera alăturată. Ea nu era acolo. Ar fi putut s-o caute, dar nu mai folosea la nimic. Inima îi spunea că plecase. Fugise ca un criminal de o pedeapsă.

— Cine eşti tu? şopti el în camera goală, dorindu-şi ca ea să fi uitat ceva în urma ei, ceva ce el să poată atinge, mirosi.

Îşi aminti ceva şi căută în buzunarul vestei. Şapte monezi de aur. Nu putea să înţeleagă. Luase cîţiva dolari cînd ar fi putut să aibă o avere.

Ochii îi scînteiară de mînie. Ca şi cum ar fi făcut un jurămînt mut, strînse monezile în pumn. Va înţelege într-o zi şi de ce a fugit.

Capitolul 12

— Obsesia are multe simptome. Dar mă tem că el le are pe toate.

Rollins se răsuci pe fotoliul din piele, stînjenit, în faţa domnului de la birou care privea gînditor pe fereastră. O furtună de zăpadă se abătuse peste oraş. Trăsurile îşi înlocuiseră roţile cu tălpici de sanie. Hotelul era neaşteptat de liniştit pentru o astfel de vreme. Viscolul înfăşura clădirea cu rafalele lui albe.

— Credeam că Macaulay Cain are de gînd să se liniştească cu toate călătoriile alea obositoare.

Rollins răspunse cu un chicot înfundat. Domnul de la birou înţelese.

— Aşadar, e vorba de o femeie. Doamne, apără-ne! Asta l-a făcut să refuze oferta?

— Dacă Macaulay Cain supravieţuieşte şi de data aceasta, va fi cît se poate de apt să lucreze pentru dumneavoastră, domnule. Daţi-i un an şi după aceea îl veţi vedea bătînd la uşa Ministerului de Finanţe.

— Ce l-a făcut să ia decizia asta acum? Cînd a venit aici, la Washington, credeam că e hotărît să lucreze pentru noi.

Rollins scutură din cap.

— A încercat s-o uite, domnule, dar n-a reuşit. Vrînd să scapi de o obsesie, nu reuşeşti decît să o

amplifici.

— Avem nevoie de Cain aici. Am fost impresionat încă de cînd l-am văzut la Shilch. Nu se compară cu ceilalţi şerifi. Este cel mai potrivit pentru slujba asta.

—Serviciul Secret va exista şi la anul. Iar cînd Cain se va întoarce, vă asigur, domnule preşedinte, că va fi în măsură să îi acorde întreaga sa atenţie. Nu ca acum, zise Rollins, zîmbind strîmb.

Grant se întoarse de la fereastră.

— Aşadar, încotro a pornit-o rebelul? Cred că am dreptul să ştiu, dacă tot va trebui să îl aştept un an.

Grant ridică o sprînceană.

— Şi nu trebuie să-ţi reamintesc că este cel de-al doilea termen pe care îl ofer.

Rollins oftă exasperat. De cînd femeia aceea dispăruse de la Camp Brown în august, Cain nu reuşea s-o uite. Desigur, încercase... Fusese atît de furios, cum nu-l mai văzuse nimeni, niciodată. Rollins şi alţi cîţiva se oferiră să pornească după ea, dar Cain nici nu se clintise. Se citea pe faţa lui că nici el nu era convins cînd spunea că nu există nici o femeie pe faţa pămîntului care să merite să alergi după ea.

Dar se mai văzuse şi altceva pe faţa lui. O emoţie stranie ce crescuse cu fiecare zi de la plecarea fetei. Rollins nu era sigur că ar putea să-i explice preşedintelui ce se întîmpla cu Cain. Tot ce ştia era că Macaulay părea că nu mai rezistă. Cain porni prin teritoriul Wyoming chiar în acea dimineaţă, atras parcă de o idee fixă, născocită de propria lui imaginaţie.

—Vorbeşte-mi despre ea. Vorbeşte-mi despre această femeie care l-a cucerit.

— Are probleme. Ştiu asta sigur, spuse Rollins coborîndu-şi privirea. L-am auzit pe Cain spunînd că e posibil ca ea să aibă necazuri mai mari decît ar meri-

ta. Să-i fi văzut faţa cînd şi-a dat seama că Macaulay Cain nu e tîlhar, ci şerif! Am crezu că o să leşine în mijlocul preeriei. S-a speriat mai tare de el, decît de banda lui Kineson.

— Crezi că se ascunde în vest pentru că e autoarea vreunei crime?

— Nu cred. E prea tînără. În plus, e nordistă. Îmi pun zăiog viaţa pentru asta. Are un fel anume de a merge. Ca o fată din înalta societate. Mă face să mă gîndesc la femeile din Newport sau Saratoga Springs. Bogate. Cînd te uiţi la ea, te gîndeşti la bogăţie.

— Era bogată?

— Mă îndoiesc. Ar fi mers cu acel tren, dacă era bogată? Şi apoi, purta şi haine de văduvă. Probabil soţul ei o lăsase săracă.

— Atunci poate că era căutată de familia ei.

— Eu şi Cain ne-am gîndit şi la asta. Dar dacă ea ar fi fost vreo văduvă veseiă, care şi-a ucis soţul ca să se descotorosească de el, de ce ar mai fi purtat doliu? Şi, chiar mai important, de ce n-ar fi avut bani?

— Femeia e o enigmă. Te asigur eu de asta. Unde se află acum?

— Cain i-a dat de urmă într-un orăşel aproape al nimănui, în teritoriul Wyoming. I-am spus să se ducă şi să o caute, dar el e convins că nu trebuie să procedeze aşa. Se teme să n-o sperie din nou. Ar putea fugi atît de departe, încît să n-o mai găsească niciodată. Fata lucrează într-un saloon, acolo, în Noble şi ... ştiţi... n-aş vrea să fiu nedelicat...

Grant pricepu despre ce era vorba.

— Vrei să spui că Macaulay Cain crede că fata e o tîrfă?

Rollins tuşi. El n-ar fi folosit niciodată un asemenea cuvînt.

— Mda, aşa cred. Şi asta îl frămîntă cel mai mult. Aşa că i-a scris primarului din Noble şi s-a oferit să se angajeze ca şerif. N-au mai avut un şerif la Noble de cinci ani şi au fost al naibii de încîntaţi. Consiliul tocmai a votat favorabil. Iar Cain este în hotel, împachetîndu-şi chiar acum lucrurile de plecare.

—Toate acestea pentru o femeie... e greu de crezut...

— E o femeie frumoasă, domnule. Chiar foarte frumoasă.

Rollins îşi muşcă vîrful mustăţii, vechiul său obicei cînd devenea gînditor.

—Frumuseţea e trecătoare. Cain nu ştie asta?

— Ştie. Şi dacă a fost vreodată vreun bărbat căruia să nu-i lipsească compania femeilor frumoase, acela e Cain. Dar de data aceasta e altceva, domnule. Mă îngrijorează. Cain ar putea da de necazuri.

— Cum aşa?

— Ştiţi cum e el. A fost învins în război. Asta l-a răvăşit complet. Toate idealurile şi principiile i s-au frînt, cînd a fost nevoit să cedeze armele şi să renunţe la luptă. Şi-a pierdut familia şi toţi cunoscuţii.

Rollins privi serios spre Grant.

—Nu vă mint, domnule. Cînd şi-a oferit serviciile de şerif, n-am crezut că va fi potrivit pentru slujba asta. Era un bărbat puternic, un bun luptător, dar nu eram sigur că va putea lucra împreună cu aceeaşi oameni împotriva cărora luptase la Shiloh şi Gettysburg. Şi nu ne-a făcut surprize. Este loial legii. Am observat asta.

— Atunci care e problema?

— E foarte simplu. Cînd şi-a pierdut patria, legea a devenit patria lui. Pentru el legea e mai presus de orice. Şi mă tem că asta îl face inflexibil în a interpreta legea. Vedeţi, nu mai poate suporta ambiguitatea.

Grant îl privi, înţelegînd unde voia să ajungă.

— Iar trecutul acestei fete este plin de ambiguitate.

— Într-adevăr, aprobă Rollins privind pierdut la peisajul de iarnă al străzii Pennsylvania. Cain se va trezi din nou într-un război. Aerul de mister al acestei fete o face mai atrăgătoare, dar e o primejdie pentru el. Trecutul ei poate să-i fie fatal.

Preşedintele se ridică impunător.

— Aş putea să-i spun să nu plece. Sînt singurul om de care ar putea asculta.

— I-aţi putea spune, dar nu va rămîne.

Rollins oftă cu resemnare.

— Cain va pleca s-o caute. Am văzut fata aceea şi îi înţeleg obsesia. O înconjoară o aură de tragism. Dacă ar fi fost actriţă, ar fi interpretat cu succes rolul Opheliei.

Grant întoarse şi el faţa spre fereastră, orbit de lumina albă a zăpezii:

— Cred că Shakespeare a cunoscut firea omenească mai bine ca noi doi: *pentru că puterea frumuseţii mai degrabă transformă cinstea într-o codoaşă, decît reuşeşte forţa onestităţii să transforme frumuseţea, schimbîndu-i înfăţişarea.*

Grant căzu pe gînduri, apoi şopti:

— *Frumoasă Ophelia... fie-mi toate păcatele ţinute minte!...*

Dacă documentele oraşului erau corecte, atunci fuseseră doar trei evenimente importante în toată existenţa Noble-ului.

Primul eveniment deosebit fu strigătul *argint*, cînd bătrînul Grizzard îl descoperise aici cu zece ani în ur-

mă. Al doilea eveniment avusese loc cu opt ani în urmă, cînd populaţia oraşului începu să construiască biserici lutherane, în partea de apus a oraşului. Era o biserică frumoasă, cu sticlă colorată în ferestre, comandate tocmai de la St. Louis. De atunci, aveau mari speranţe că vor găsi cîndva şi un preot.

Al treilea eveniment - şi ultimul - avusese loc în primăvara trecută.

Oraşul cunoscu vremuri grele după moartea bătrînului Grizzard. Noble devenise cunoscut mai ales pentru lucrurile murdare, decît pentru cele nobile. Oamenii se resemnaseră şi încercară să trăiască mai departe cum se pricepură mai bine.

Dacă cineva ar fi ajuns la Noble ar fi dat din cap dezgustat şi ar fi plecat mai departe. Cineva însă se oprise aici - o femeie tînără ce stătea acum la una din ferestrele îngheţate ale cîrciumei lui *F.A. Welty*. Se vedea clar pe faţa ei că nu dispreţuia acest oraş. Pînă acum o dusese bine aici. Acum privea pe fereastră cu îngrijorare, de parcă s-ar fi temut că un cowboy va apărea pe drumul îngheţat şi totul se va duce de rîpă odată cu venirea lui.

Era greu să-ţi dai seama ce fel de femeie este. Purta un şal negru de lînă peste rochia albastră de pînză, albită la cusături de atîta spălat. Rochia era destul de decentă, dar, evident, că era pentru săiile de dans; ceva mai scurtă decît normal, astfel încît se vedeau jupele, ciorapii roşii şi ghetuţele încheiate cu nasturi.

—Christal! A sosit? Se vede cineva pe afară fetiţo?

Vocea era zgomotoasă şi trăda nerăbdarea. Faulty proprietarul cîrciumei, tocmai urca din spatele barului, aducînd o cană de whisky din pivniţă.

Fata mai aruncă o privire de-a lungul străzii. Noble avea numai vreo zece case din lemn, de o parte şi de

alta a străzii, în afară de cea a doamnei Delaney, care era ceva mai la vale, într-un loc unde orășenii voiau să așeze și cimitirul. Strada era goală. Dinspre preerie nu se zărea nici o mișcare.

Ca într-o rugă, Christal ridică ochii spre cer. Era cenușiu, încărcat de zăpadă. Cîțiva fulgi zburară prin fața ei, făcînd-o să zîmbească. Poate nu va veni. Își trase șalul negru pe umeri și se întorsese la bar să-l ajute pe Faulty.

— De ce ne vine un șerif nou, Faulty? întrebă o fată în rochie galbenă.

Era o mulatră frumoasă, cu o origine incertă.

— Ivy Rose, nu începe acum să te plîngi, o dojeni o altă femeie din colț.

Dixiana purta întotdeauna rochii roșii, pentru că era de părere că se asortează cu ochii ei violeți.

— Mă interesează acest șerif, mai ales dacă are mai puțin de cincizeci de ani și-și poate achita notele de plată. Îl preiau eu.

Dixiana își roti ochii de un albastru intens, plină de dezgust. Fumul din noaptea trecută și mirosul de whisky încă persistau, dar nu era nici un bărbat în saloon, în afara lui Faulty, și nici nu avea să apară vreunul pînă pe la ora șapte, cînd începeau să se adune cowboy-ii.

Faulty privi spre Christal, obișnuit să nu le ia în seamă pe Ivy și Dixiana.

— Azi ai fost tăcută, fetițo. Te gîndești și tu tot la șeriful cel nou?

Un șerif nou! Lui Christal aproape că nu-i venea să creadă că poate avea atîta ghinion.

— Cred... Cred că nu prea înțeleg de ce au considerat că avem nevoie de un șerif aici.

Începu să șteargă paharele încercînd să arate că

nu-i păsa prea mult de noul eveniment. Drumul ei fusese lung şi dificil de cînd părăsise Camp Brown şi pe Macaulay Cain. Îşi folosise toate resursele ca să ajungă la Noble, dar meritase. Era o ascunzătoare bună aici. Cel puţin pînă acum.

Nu-şi mai putu ascunde nervozitatea.

— Pur şi simplu nu-mi pot explica de ce au ales ca şerif un străin pe care nici măcar nu-l cunoştem. Dacă tot s-au decis atît de brusc că e nevoie de un şerif, de ce nu l-au pus pe Jan Peterson? El e proprietarul magazinului şi e şi primar. De ce n-ar fi şi şerif? Ar fi fost o alegere mult mai bună.

— E o surpriză, dragă.

Faulty o cuprinse de după umeri.

— Dar nu-ţi face griji. Şeriful n-o să schimbe nimic în acest saloon. Nici dacă l-aş ajuta eu. Şi apoi, nu reuşesc eu să obţin de la voi ceea ce vreau, cum o să reuşească el?

Dixiana rîse. Christal îi aruncă o privire tăioasă, dar înainte de a-i spune ceva, Faulty se întoarse şi îi mai puse cîteva pahare în braţe.

Începu să le şteargă, privind revoltată spre Faulty. Nu voia să-i facă probleme. Fusese cel mai bun lucru de care avusese parte. Faţa lui nu era drăguţă, era roşu de băutură şi ciupit de vărsat, dar avea o înfăţişare blîndă şi fusese bucuroasă să-l întîlnească atunci cînd ajunsese în acest oraş, în septembrie. Era murdară şi slabă, dar el o angajă pe loc, stabilind o înţelegere: ea trebuia să îşi vîndă dansurile. Dar tot timpul îi dădu de înţeles că ar fi preferat ca ea să facă bani în dormitoarele de sus, nu la sala de dans.

Se concentră asupra paharelor ei, dar gîndurile îi zburau, fără voia ei, departe. Deşi Faulty fusese o întîlnire fericită, ştia că totuşi nu el fusese cel mai bun

lucru din viaţa ei. Acela era departe, în Camp Brown. Era înalt, cu ochi reci şi metalici şi un zîmbet cu care ar fi putut face orice femeie să uite de ea. Chiar şi acum se întreba dacă mai era îndrăgostită de Macaulay. Oricum era lipsită de orice speranţă. Chiar dacă s-ar fi reabilitat la New York cu siguranţă l-ar fi găsit însurat, poate şi cu copii.

Oftă. N-avea nici un rost să se gîndească la lucruri pe care nu le va avea niciodată. Dar tentaţia era mare. Îl iubise pe Macaulay? Dacă l-ar mai fi văzut o dată şi-ar fi dat seama cu adevărat.

Poate era mai bine că lucrurile se petrecuseră aşa.

Puse paharul la locul lui şi luă altul, întorcîndu-se spre Faulty. Spuse încet:

— Nu mă poţi schimba, Faulty. Voi cîştiga bani buni pentru tine, în acelaşi fel. Nu te poţi plînge.

Faulty mormăi ceva în semn de apărare:

— Tu eşti prinţesa noastră. Se pare că trebuie să accept asta. Şi poate că aşa e bine. Tu ţine-ţi numai preţul ridicat.

Era evident că îl zăpăcea complet. Încet, adăugă:

— Dar, dragă, nu crezi că va veni o zi cînd...

— A venit! Ivy lăsă capacul pianului şi alergă la fereastră.

Faulty, Dixiana, apoi Christal o urmară.

Prin ferestrele acoperite de un start subţire de gheaţă, văzură un bărbat, călare pe un frumos cal negru, coborînd de-a lungul drumului îngheţat. Rafalele de vînt spulberînd zăpada se înteţiseră, aşa că nu distingeau prea bine detaliile. Totuşi, Christal văzu că purta o pelerină mare a uniformei federale şi mănuşi de cavalerist. Văzuse mulţi oameni astfel îmbrăcaţi în portul de la Camp Brown.

— Cum arată? Oh, te rog, spune-mi că nu e prea

urît, numai... oh, te rog, spune-mi măcar că arată cît de cît bine... doar un pic.

Dixiana îşi lipise obrazul de fereastra îngheţată, încercînd să vadă mai bine, ţinîndu-şi palmele împreunate, ca şi cum s-ar fi rugat.

— Oricum, e înalt, spuse Faulty, ştergîndu-şi nervos mîinile de şorţ.

— Nu i se vede faţa de sub pălărie, şopti Ivy emoţionată.

Christal îşi ascuţise privirea, încercînd să vadă mai bine, dar zăpada o împiedica. Bărbatul trecu pe lîngă saloon cu faţa ascunsă de perdeaua groasă de zăpadă şi de pălăria neagră cu boruri largi. Se opri la capătul drumului şi descălecă în faţa magazinului general al lui Jan Peterson. Dispăru în clădire, dar chiar şi după ce nu-l mai văzu, îi luă mult timp să-şi vină în fire. Prezenţa lui o speria, fără să ştie prea bine de ce.

— Ei bine... Cred că ar trebui să dau o fugă pînă acolo, să-i urez noului şerif bun venit în oraş. N-are rost să-l facem să creadă că n-am fi prietenoşi.

Faulty îşi scoase şorţul şi se îndreptă să-şi ia cojocul de oaie.

— Dacă arată ceva mai bine, Faulty, invită-l pe-aici. De altfel, preţul e la jumătate, bine, Faulty? spuse Dixiana, alintîndu-şi vocea ca o fetiţă.

— Oh, sper să nu ne închidă cîrciuma, mormăi Faulty în timp ce trîntea uşa, ieşind în gerul muşcător.

Fetele îl priviră mergînd prin zăpada care-i ajungea aproape pînă la genunchi.

—Oare o să-i facă zile fripte lui Faulty? şopti Dixiana.

Ivy oftă, apoi privi în cealaltă direcţie.

— Nu ştiu, dar acum văd că vin ăştia mai devreme. I-o fi adus vremea asta geroasă.

Şase bărbaţi îşi opriră caii în faţa saloon-ului. Ca la

un semn, Ivy se îndreptă spre bar să scoată paharele, Dixiana se aşeză la pian, iar Christal scoase cutia cu cărţi de joc.

Whisky-ul fu turnat în pahare, iar Christal împărţi bărbaţilor cărţile de joc. Trei dintre ei erau din Nevada şi erau plini de aur, pe care păreau a fi nerăbdători să-l piardă. Christal făcu cărţile, pînă cînd simţi că îi înţepenesc degetele. Unul dintre ei, un bărbat blond şi arătos, cu o barbă îngrijită, îi arunca din cînd în cînd cîte o privire, încercînd să-i sugereze că ar fi vrut să primească de la ea şi altceva, în afara cărţilor de joc. Dar, bine antrenată în arta de a evita bărbaţii, Christal îşi ţinea ochii numai la cărţi, numărînd secundele pînă cînd Faulty avea să se întoarcă cu veşti despre şerif.

Se întunecase cînd Faulty se întoarse la saloon. Se năpusti pe uşă, acoperit cu zăpadă din cap pînă în picioare. Barba îi îngheţase doar cît străbătuse drumul scurt de la magazinul general la saloon.

Dixiana, Ivy Rose şi Christal se opriră din ce făceau şi îşi îndreptară privirile spre el. Era furios? Speriat? Încercau să-i ghicească ceva pe faţă înainte ca el să le spună.

— Christal trebuie să vorbesc cu tine, fetiţo, spuse el, scuturîndu-şi barba de gheaţă, deasupra sobei.

Christal îşi simţi stomacul ghem.

— Despre ce?

Nu-şi putea imagina ce avusese şeriful de discutat cu Faulty, de îl făcuse pe acesta să o cheme numai pe ea. Fusese oare descoperită? Oare şeriful fusese trimis de unchiul ei?

— Vino aici fetiţo. Avem de vorbit.

Faulty o luă de braţ şi o conduse spre scările de lemn ce duceau în spatele saloon-ului. Intrară într-o cameră, în care Faulty nu se obosise să aducă nici

măcar o lampă. Stăteau în semiîntuneric, doar cu lumina care venea de pe hol.

— Dumnezeule, ce s-a întîmplat? izbucni ea.

Faulty îşi împreună mîinile rugător:

—Christal, draga mea trebuie să mă asculţi. Am vorbit cu şeriful ăsta nou, şi după ochii lui mi-am dat seama că nu e genul de om pe care să-l duci.

—Dar ce ţi-a spus?

Vocea ei era calmă, mai mult pentru că era sugrumată de frică.

— Am... am vrut să capăt puţină înţelegere din partea lui. I-am spus că am cele mai drăguţe fete din oraş, şi că la noi se poate dansa.

Faulty se opri, ca şi cum ar fi ştiut că ceea ce avea să spună mai departe, nu avea să fie pe placul ei.

— Mi-a spus că ar fi foarte încîntat să facă afaceri cu mine, dar mi-a mai spus că îl interesează blondele, Christal, numai blondele.

Christal simţi o uşurare. Îi mai venise inima la loc.

— Despre asta aţi vorbit? I-ai acordat pe gratis un dans cu mine?

Faulty scutură din cap.

— Nu, fetiţo. N-a fost asta.

— Atunci ce?

— Nu am vorbit despre dansuri. Nici pe departe.

Christal înţelese. Nu fu surprinsă de ceea ce voia acest nou şerif. De fapt, ce om integru ar fi venit să fie şerif la Noble? Spuse cu voce rară şi apăsată:

— Vrei să spui că ai încercat să mă vinzi acestui om?

Faulty o prinse de braţ:

— Fetiţo, ar fi trebuit să vezi ce ochi are omul ăsta! Am fost nevoit să-i promit! Ar fi în stare să-mi închidă cîrciuma dacă pune ochii pe tine iar tu îl refuzi!

— Sînt blonde destule la doamna Delany. Trimite-l acolo.

— Of, Christal. Trebuie să mă ajuţi. Ne va lăsa în pace dacă îi facem pe plac. Dacă nu, se poate întîmpla orice. Mi-aş putea chiar pierde cîrciuma!

Christal îi întoarse spatele dezgustată. Camera ei dădea în stradă, şi pe fereastră vedea oamenii ieşind de la magazinul lui Jan Peterson. Nu îşi dădea seama care dintre ei era şeriful.

—Nu conduci un bordel, Faulty, ci o crîciumă. Iar dacă Ivy Rose şi Dixiana mai fac un ban în plus şi-ţi dau şi ţie o parte pentru că le oferi casă şi masă, ei bine, asta tot nu transformă cîrciuma asta în bordel. Ar trebui să-i explici acestui om că nu orice fată de aici e de vînzare.

— Ajută-mă, Christal, o rugă el.

Christal trase adînc aer în piept, cu gîndul la problemele ei. Se mai gîndea încă la acei bani de la compania Overland. Luni de zile fu tentată să scrie să i se trimită banii, toţi cei cinci sute de dolari. Dar se temea de reporteri şi de faptul că din nou Cain i-ar fi dat de urmă, punîndu-i întrebări la care nu voia să răspundă. Aşa că se întorsese la ceea ce făcuse şi înainte, adică muncea ca un rob ca să adune bănuţ cu bănuţ, cu care, într-un viitor pe care nu îl zărea încă în apropiere, să se poată întoarce la New York, să demaşte crimele unchiului ei şi să se reabiliteze în faţa societăţii. Cîteodată se întreba dacă nu e nebună sau nu visează.

Se întoarse spre Faulty cu o expresie hotărîtă:

—Dacă ai făcut vreo promisiune prostească, atunci mai e un singur lucru de făcut. Ninsoarea nu mai e atît de puternică. Dacă nu dă vreun viscol, voi pleca mîine dimineaţă. Apoi îi poţi spune că nu mai ai nici o blondă care să lucreze pentru tine.

— Christal... Fă-o numai o dată şi apoi el ne va lăsa în pace, iar tu vei putea rămîne.

— Nul fu răspunsul ei implacabil.

— Oh, Christal, oftă Faulty din adîncul sufletului.

— Nu mai avem ce discuta.

— Dar dacă apare pe aici? Te vede, şi apoi blestemata aia de Rosalie de la doamna Delaney, sigur n-o să facă nimic pentru el. Atunci n-o să mi-o ierte niciodată că te-am ajutat să-i scapi printre degete.

—Ce fel de şerif mai e şi ăsta? întrebă ea, înfuriindu-se dintr-odată. El e aici ca să ne apare de tîlhari şi de pistolari, nu să-şi ia porţia din fiecare cîrciumă.

— Nu ştiu ce fel de şerif e, fetiţo, dar dacă te uiţi o dată în ochii aceia ai lui, poţi fi sigur că nimeni din oraşul ăsta n-o să întrebe aşa ceva.

Faulty ieşi şi trase uşa după el. Christal rămase în întuneric. Privi pe fereastră. Într-o casă, lîngă magazinul lui Paterson, ardea o lampă. Acolo erau încuiate lăzile şi butoaiele cu tot felul de mărfuri; era un loc potrivit pentru o închisoare provizorie. Probabil aici urma să se instaleze şeriful. În lumina lămpii îi zări silueta. Nu îşi scoase pălăria. Stătea şi privea de la fereastră, ca şi ea. Deşi stătea pe întuneric şi el nu putea s-o vadă, ar fi putut jura că el se uita exact la ea.

— Şerif! rosti ea dezgustată, sătulă să tot fugă, să se tot ascundă.

Din saloon începuse să audă pianul, şi-şi dădu seama că venise Joe. Era timpul să-şi înceapă slujba. Blondul acela probabil o aştepta. Nu avea unde să se ducă pe o vreme ca asta.

Scuturâ din cap, întrebîndu-se cînd avea să se termine odată cu toate acestea. De peste drum, îi atrase din nou privirea silueta şerifului.

Poate deja se terminase.

Capitolul 13

În seara aceea, cîrciuma lui Faulty era mai aglomerată ca de obicei. Viforniţa fusese destul de puternică pentru ca oamenii să-şi termine lucrul devreme, dar nu atît de puternică încît vechii clienţi să rămînă închişi în casă.

Era al cincisprezecelea dans al lui Christal cu bărbatul blond. Nu era prea vorbăreţ. Purta o cămaşă albă, o haină verde şi vestă. Avea ochi căprui şi nu era din cale afară de amabil, dar asta nu era ceva neobişnuit. Mai ales în vest. Aruncă încă o monedă pe masă cînd se termină dansul. Christal voia să se odihnească, dar o trase spre el, fără ca măcar să o întrebe. Clopoţeii legaţi de gleznele ei sunau în timp ce se roteau în dans pe podeaua strîmtă. Nu-i plăceau clopoţeii. Îi purta doar ca să-i facă pe plac lui Faulty. Doar prostituatele purtau clopoţei. Şi deja îi aduseseră necazuri. Bărbatul cel blond nu fu prea încîntat cînd îi refuză oferta de a urca în camerele de sus.

O cuprinse cu braţele în jurul taliei. Un val de aer rece îi suflă în spate dinspre uşă, cînd intră un alt client în saloon. Joe se încurcă puţin la măsura valsului său, dar Christal nu îl luă în seamă. Era prea ocupată să-şi salveze părul de mîngîierile clientului ei. Faulty îşi pusese fetele să poarte părul lăsat pe spate.

Asta le dădea un aer de inocenţă, iar bărbaţilor le plăcea asta. Dacă se uita la bărbatul cel blond era suficient să-şi dea seama că Faulty avea dreptate. Blondului, cel puţin, îi plăcea. Începu să zîmbească. Cîntecul se opri şi, de data aceasta, Christal chiar vru să piece, dar bărbatul o ţinea strîns cu braţul încolăcit în jurul taliei, ca un şarpe. Se aplecă să o sărute, dar ea se feri discret.

— Plata înainte nu-i aşa? întrebă el în şoaptă.

— Nu, zise ea, încercînd să-i dea mîinile la o parte.

— Hai. Cîte dansuri trebuie să mai plătesc înainte?

— Plăteşti cîte pofteşti, pentru că doar ele sînt de vînzare.

— Glumeşti? îi zise el fără să-i dea drumul.

Ochii ei deveniră la fel de reci ca şi vocea.

— Nu!

Braţul lui deveni ca o menghină. Deşi slab, era totuşi puternic şi musculos.

— Atunci îmi vreau banii înapoi.

— Pînă una-alta, fă bine şi dă-mi drumul.

Însă bărbatul continuă s-o ţină chiar mai strîns, abia lăsînd-o să respire.

Faulty trecu pe lîngă ei, privind ţintă la cineva aflat lîngă uşă, cu ochii plini de nelinişte. De obicei, îşi veghea fetele ca un şoim. La primul semn că ceva nu ar fi fost în ordine, era întotdeauna acolo. Acum trecu însă fără ca măcar să se uite la ea.

Fu cît pe ce să-l strige, cînd îl auzi anunţînd pentru toată lumea din saloon.

— Să bem cu toţii pentru noul nostru şerif!

La auzul cuvîntului *şerif* blondul îi dădu drumul fetei din strînsoare. Christal se dădu înapoi, mulţumită că scăpase, chiar dacă aceasta însemna să dea faţă în faţă cu şeriful. Se întoarse spre uşă, unde toţi ochii erau aţintiţi spre străin.

Simţi că îi stă inima.

Dacă ar fi fost oarbă, ar fi recunoscut faţa aceea doar atingînd-o. Era aşadar *noul şerif al oraşului* Noble, cu silueta lui înaltă, cu mantaua albastră a uniformei federaliste, cu pălăria neagră de fetru cu boruri iargi trasă pe ochi astfel încît nimeni — în afară de ea — să nu poată vedea privirea sa rece fixată asupra ei.

Era Cain.

Dacă rugile i s-ar fi îndeplinit, pămîntul ar fi trebuit să se deschidă sub ea şi s-o înghită. Dar pămîntul rămase îngheţat şi mut la rugăminţile ei, iar Christal rămase unde se afla, în timp ce Ivy Rose începu să cînte *Dixie,* de parcă ar fi vrut să-şi bată joc de ea.

Doar trei gînduri avea în minte în acel moment. În primul rînd, putea să jure pe ce avea mai sfînt că era pentru prima dată cînd vedea un rebel îmbrăcat în albastru. Al doilea gînd era un răspuns la întrebarea care o chinuise din august. Se îndrăgostise cu adevărat de Macaulay Cain? Acum ştia.

Acum ştia.

Cineva îi turnă whisky, iar el îşi întoarse ochii de la ea în timp ce cowboy-ii îl băteau pe umăr, urîndu-i bun venit în oraş.

Ea însă nu îşi luă ochii de la el. Nu putea înţelege cum devenise el şerif al oraşului Noble. Închise ochii, cu speranţa că îi juca o farsă, sigură că atunci cînd îi va deschide, în faţa ei, cu pălăria neagră se va afla altcineva, nu el. Dar cînd privi din nou şi îi întîlni privirea, nu mai avu nici o îndoială. O găsise.

Cel de al treilea gînd era cel mai puternic. ***Fugi!*** îi spunea acesta.

—Vino şi bea cu mine.

Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar, Christal clipi de cîteva ori înainte să-l vadă pe bărbatul cel blond. Aruncă din nou o privire spre Cain şi descoperi că de

data aceasta n-o mai privea pe ea, ci pe bărbatul de lîngă eă. Înţelese că îl văzuse dansînd cu ea, şi atingîndu-i părul şi dorind mai mult... şi mai înţelesese că nu-i plăcea ce văzuse.

—Trebuie să plec, îngăimă ea, aproape fără să-l privească.

El o înşfăcă.

—Vreau să capăt răsplata pentru banii mei.

— Nu... nu... şeriful..., arătă spre Macaulay.

Bărbatul privi spre şerif, apoi îi dădu drumul. Speriată, Christal îl căută cu privirea pe Faulty. Acesta era în mijlocul oamenilor. Şeriful vorbea acum cu Dixiana şi zîmbea. Aceasta era şansa ei.

Christal se furişă din mulţime urcînd scările în vîrful picioarelor. Intră în cameră şi fără să se mai gîndească îşi scoase micul geamantan pe care şi-l cumpărase de la South Pass. Puse în el noile ei haine de văduvă pe care le cumpărase tot atunci, din banii lui Macaulay. Îşi înghesui toate lucrurile în geantă, la întîmplare. Era prea speriată ca să se mai gîndească la amănunte. Îi furase atunci banii. Oare ei îşi mai amintea?

O trecu un fior de groază. Sigur că-şi amintea. Îşi dăduse seama doar din privirea lui.

Puse şi ultimele lucruri în geantă. Unde se ducea, ce urma să facă — nu ştia nici ea. În acel moment nu mai putea judeca. Pentru că jos se afla un şerif care urma să îi pună o mulţime de întrebări, la care nu voia să răspundă. Aşa că era timpul să piece. Singurul motiv pentru care Cain venise la Noble era ea. Iar dacă el o prindea singură, avea de gînd să obţină de la ea răspunsurile dorite, chiar dacă ar fi distrus-o.

Suflă în lampă şi apucă geanta. În spatele camerei lui Ivy era o uşiţă mică prin care ieşea în spatele cîrciumei. Ar fi ieşit pe acolo, apoi ar fi plecat...

Fără să mai stea pe gînduri, se înfăşură în şalul ei

negru şi se îndreptă spre uşă. Apăsă pe mînerul uşii, cu mintea frămîntată de întrebări fără răspuns. Ce făcuse el după plecarea de la Camp Brown? De ce o căuta acum? Aflase oare că e urmărită? Venise să o ducă înapoi la ospiciu?

Deschise uşa.

Îngheţă.

El se afla acolo, cu silueta lui înaltă, luminată de o lampă. Încercă să închidă repede dar Cain împinse uşa de perete şi intră în cameră.

Christal se dădu înapoi, în întuneric, ca un animal încolţit. Părea că se repetă scena din dormitorul din Falling Water, dar de data aceasta trăia un altfel de frică. El nu mai era tîlharul venit s-o violeze, ci era un şerif de care ea se îndrăgostise prosteşte, venit s-o ducă cu forţa la New York.

— Nu eşti prea ospitalieră, micuţo, spuse el cu vocea aceea profundă, pe care crezuse că n-o va mai auzi niciodată.

Îl privea disperată, întrebîndu-se de cînd devenise teritoriul Wyoming atît de mic, încît să nu te mai poţi ascunde în el.

— De ce ai venit aici? De ce te-au ales şerif?

El nu răspunse. În schimb, scăpără un chibrit şi aprinse lampa pe care ea tocmai o stinsese.

La lumină, îi văzu din nou trăsăturile atît de cunoscute şi de dragi. Fusese o vreme, după ce plecase de la Camp Brown, cînd îşi dorise să-i revadă chipul măcar o dată. O dorinţă aproape dureroasă fizic. Dar nu-şi închipuise că dorinţa i se va îndeplini. Mai ales, nu în felul acesta.

Ar fi vrut să poată fugi. În schimb, stătea liniştită şi spuse cu o voce calmă.

— Eşti şerif al Statelor Unite. Aveai o slujbă promisă la Washington. Nu înţeleg de ce ai venit aici s-o

faci pe şeriful.

— Ultima oară cînd te-am văzut, am uitat ceva.

Se îndreptă spre masă.

Christal privi spre el, să vadă ce face. Spre surpriza ei, Cain aruncase pe masă una din cele şapte monezi ale sale. Apoi mai aruncă una. Apoi încă una şi încă una, pînă cînd toate cele şapte monezi fură acolo.

Ea adună banii, apoi îşi făcu curaj şi îl privi. O izbi o privire cum nu mai văzuse niciodată, atît de lipsită de căldură, atît de îngheţată, ca vîntul de iarnă în preerie. Era mînios pentru că îi furase atunci banii. Poate şi mai furios pentru că nu îşi luase rămas bun la plecare.

— De ce ai venit aici? îl întrebă ea cu curaj.

— Ţi-am spus că nu mai am de gînd să hoinăresc cu alte bande. Aşa că, de ce n-aş fi venit aici?

Cain îi făcu privirea captivă într-a sa:

— Tu erai aici.

Christal înghiţi în sec.

— Dar nu vreau să rămîn aici. Macaulay, nici un om cu mintea întreagă nu ar vrea.

Cain o privea, fără să-i scape nici un detaliu al hainelor ei. Era îmbrăcată ca o prostituată, nimeni n-ar fi putut nega asta. În ochii lui se citi un adînc sentiment de confuzie şi de stranie dezamăgire.

— Poate că nici eu nu am mintea întreagă, şopti el.

Începea să se simtă stînjenită. Inevitabilul nu mai putea fi ocolit:

— Aşadar, ai venit aici pentru mine?

Privirea lui se întretăie cu a ei.

— Să vin pentru tine? Pentru că mi-ai furat banii şi ai plecat fără un *bun rămas*? Nu, nu cred. Dacă aş fi bătut tot drumul ăsta pentru tine, cred că aş fi făcut-o pentru ceva mai mult decît atît, tu nu crezi?

Christal simţi cum îi năvăleşte sîngele în obraji. Ştia

despre New York. De asta venise. Ajunsese deci la capătul drumului. Spuse şoptit:

— Ce ştii despre mine de m-ai urmărit pînă aici?

— Ce ştiu despre tine?

Dezamăgirea şi confuzia se adînciră în ochii lui. Gura i se strîmbă cu dezgust.

—Nici cel mai mic lucru. Era să mor de două ori pentru tine la Falling Water, iar aici nu sînt sigur nici măcar că-ţi ştiu numele adevărat. Cînd te-am văzut ultima oară erai văduva virtuoasă; iar acum te-am găsit dansînd încîntată în braţele unui străin, purtîndu-te ca o...

—Nu!

Nu-şi dădu nici ea seama cum de-şi adunase toate puterile, dar ceva o făcu şi-şi îndrepte umerii şi să ridice bărbia.

— Nu ştii ce sînt. Aşa că n-o spune.

O curiozitate amară răzbătea din fiecare trăsătură a feţei sale.

— De ce eşti aici, Christal? Cînd am aflat că munceşti într-o cîrciumă nu mi-a venit să cred. N-o faci pentru bani; aveai cinci sute de dolari de la Terence Scott. Şi aveai o ofertă şi din partea mea. M-ai...

Vocea lui păru a se întrerupe, dar se petrecu atît de repede, încît crezu că doar i se păruse. Mînia lui parcă se mai domolise.

— Te-am căutat, micuţo. La naiba, te rugasem să vii cu mine la Washington. Îţi e mai bine aici?

Privi în jur la cămăruţa ei sărăcăcioasă.

Christal nu spunea nimic. Parcă murise şi înviase în acelaşi timp. El nu ştia deci nimic despre ea. Mai avea deci o şansă să scape, dar numai dacă reuşea să-l facă să se întoarcă la Washington.

— Poate mă judeci greşit, Macaulay. Poate am vrut să vin aici. Poate fac doar ceea ce vreau eu să fac.

Fără să fiu dirijată tot timpul de un bărbat.

— Deci de asta ai fugit de cei cinci sute de dolari? Ca să-ţi păstrezi independenţa?

Rîsul lui aspru păru că o loveşte.

— Nu, micuţo, ai venit aici pentru că ai fost nevoită. Iar eu am venit aici să aflu de ce.

— N-am nici un motiv. Îmi place aici. Fac doar ce îmi place mie.

Cain o înşfăcă de braţ atît de strîns, încît o duru. Furia de pe faţa lui îi tăie respiraţia.

— S-o faci pe tîrfa? Asta îţi place să faci? Nu pot să cred. Femeia pe care am cunoscut-o la Falling Water nu era o tîrfă.

— Poate că nu ştiai totul despre acea femeie de la Falling Water, zise ea, trăgîndu-şi braţul.

O durea să confirme gîndurile lui, dar se gîndea că doar aşa îl putea face să-şi piardă interesul pentru ea şi să plece acasă.

— Eşti o tîrfă, Christal? Asta ai devenit de cînd te-am văzut ultima oară?

Cuvintele lui o răneau ca nişte pumnale înfipte în inimă, dar nu făcu nimic ca să le oprească. Ei doi nu aveau nici o şansă. Nu avuseseră niciodată. De ce să prelungească această agonie? El trebuia să se întoarcă de unde plecase, iar ea trebuia să se chinuie strîngînd bani ca să se răzbune pe unchiul ei. Nu avea de gînd să-i spună adevărul, atîta vreme cît steaua lui de şerif era o continuă ameninţare. Confesiunea ei i-ar fi zdruncinat lui, fie încrederea în lege, fie încrederea în ea. Aşa că mai bine se acoperea de ruşine, recunoscînd că este ceea ce de fapt nu era, decît să-şi dea seama că sentimentele lui pentru ea şi încrederea lui în ea nu erau atît de puternice.

— De ce nu te întorci la Washington, Macaulay?

Glasul ei era ca o şoaptă de disperare:

— Nimic din ce e aici nu are nici o legătură cu tine. Nimic din Noble nu e pentru tine, aşa că de ce nu-ţi iei tu drumul înapoi spre est?

Cain o privi îndelung ca şi cum ar fi încercat să se împace cu ideea că, într-adevăr, de ce se temuse, nu scăpase - ea devenise altcineva. Îl văzu apucînd geamantanul şi răsturnînd conţinutul pe pat.

Îşi aţintise privirea asupra rochiei ei de văduvă. Îl văzu cum mîngîie rochia neagră, trecîndu-şi aproape cu respect mîna peste mîneci, peste corsaj, peste fustă. Se dădu înapoi înspăimîntată de obsesia lui atît de evidentă, dar el o apucă de talie şi o trase înapoi, punînd rochia neagră peste ea, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte cum arăta îmbrăcată cu ea.

— Te rog.

Încercă să se tragă înapoi, dar el n-o lăsă.

— Hainele astea blestemate m-au obsedat.

Se apropie atît de mult încît îi atingea faţa cu răsuflarea. Erai atît de frumoasă în hainele de doliu, micuţo. Părul tău pare de aur cînd te îmbraci în negru. Pielea ta este... trandafirie şi delicată. Cînd te-am văzut îmbrăcată aşa, am simţit nevoia să te apăr. Iar acum îmi spui că totul a fost o farsă. Tu nu eşti văduvă, nu-i aşa?

Christal dădu din cap.

Cain privi adînc în ochii ei. La Falling Water, Cain păstrase un fel de distanţă respectuoasă între ei, crezînd că este o lady. Acum însă îi confirmase cele mai urîte gînduri, iar această distanţă dispăruse. O privea acum ca şi cum mai văzuse sute de femei ca ea înainte. Simţea că o doare sufletul cînd o privea astfel.

— Aveai de gînd să înşeli pe cineva? De asta erai îmbrăcată ca o văduvă? Să-l prosteşti?

Christal dădu din cap, simţind dintr-odată că-i vine greu să mintă.

— Mă îmbrac aşa doar cînd călătoresc. Sînt tratată mai bine.

— Înţeleg. Presupun că şi eu trebuia să fac la fel. Deşi, trebuie să recunosc, că dacă aş fi ştiut că nu eşti decît o tîrfă, nu m-aş fi purtat atît de cavalereşte.

Obrajii îi ardeau, dar nu îl contrazise nici acum. Cu cît îl dezgusta mai mult, cu atît mai repede îşi lua calul şi se întorcea de unde venise.

— Nu ţi-am cerut eu să te porţi astfel. Dacă ai venit aici ca să găseşti răspunsuri la întrebările despre mine, atunci ai găsit singur răspunsurile. Mă crezi o prostituată, crede mai departe ce vrei dacă asta te va face să-ţi iei calul şi să pleci.

— Nu am bătut tot drumul ăsta ca să am de unde mă întoarce, spuse Cain, ridicînd o sprînceană.

La început privirea lui era acuzatoare şi rece, dar curînd începu să o examineze, devenind tot mai cinic. Nu îi scăpă nimic, nici scurtimea rochiei, nici ciorapii roşii cu clopoţeii legaţi de gleznă. Apoi ridică încet privirea spre cămăşuţa ei. Sub bumbacul subţire, sînul ei se ghicea mai mult decît ar fi fost potrivit pentru o doamnă.

—N-o să mă prostituez pentru tine, Cain, dacă la asta te gîndeşti.

Furia îi ardea obrajii. Dacă ar fi putut, l-ar fi aruncat chiar atunci afară din oraş. El îi zîmbi cinic.

— Mă bucur să aud asta, văduvă Smith. Pentru că n-am de gînd să te plătesc.

— N-o să capeţi nimic, fie că plăteşti, fie că nu, spuse ea, eliberîndu-se de strînsoarea lui, cu ochii ca de gheaţă.

— Faulty mi-a dat placheta asta pentru tine. A spus că e doar un mic suvenir din partea saloon-ului, dar eu ştiu de ce mi l-a dat. *Din partea casei,* a spus el. Dar, de fapt, mi-a sugerat că te pot avea.

— Nu avea nici un drept.

Cain o trase din nou lîngă el, apoi se căută în buzunarul vestei sale de mătase. Cînd găsi ceea ce căuta, îi puse placheta în mînă, apoi spuse amenințător:

— Dacă ești într-adevăr o tîrfă, n-o să refuzi asta. Așa că dovedește-mi cine ești, într-un fel sau altul. În seara asta.

Christal deschise palma. Era o medalie de bronz în formă de inimă. Pe o parte era gravat: *Casa de primire a doamnei Buckner, fort Laramie.* Pe cealaltă parte, scria cu litere mari de tipar: PLĂTIȚI O DATĂ. Faulty avea un cufăraș plin cu astfel de plachete, acum nefolositoare, de la un bordel ieșit din folosință. Dixiana și Ivy nu le foloseau, iar ea cu atît mai puțin.

— Dă-i asta Dixianei!

Christal aruncă placheta, cu fața roșie de indignare. Placheta căzu cu zgomot la podea. Cain o privi, pe jumătate furios, pe jumătate disperat.

— Deci, ești sau nu ești?

— Ceea ce îmi sugerezi, șerifule, este ilegal. Nu cred că vreo judecătorie ar fi încîntată să audă despre așa ceva.

Brațul lui o prinse de talie și o trase brutal spre el.

— Și ție ți-ar plăcea să mergi în fața unei judecătorii, dragă? Tu, care fugi de lege...

Cuvintele lui o izbiră ca o piatră. După expresia feței lui își dădea seama că nu știa adevărul. Probabil credea că e o prostituată care făcuse mici furtișaguri, iar acum se ascundea de lege în Noble. Dar nu putea să-l lase să-și continue speculațiile. Dacă îi mai dădea tîrcoale, săpînd în trecutul ei, n-ar fi durat mult pînă să afle cine e de fapt.

— Deci, ce va fi, Christal, adevărul sau aventura? Ai de gînd să-mi spui de ce ai plecat de la Camp Brown așa cum ai plecat, sau te întinzi în pat și-ți faci mesenia?

Christal nu mai putea să respire.

Mîna lui se ridică dinspre talie, pînă sub proeminenţa rotunjită a corsajului.

— Dacă eşti o tîrfă, o s-o faci ca să scapi de mine, îi şopti el în păr.

Ridică mîna mai sus.

Inima ei bătea din ce în ce mai tare. Simţea o luptă în interiorul ei. Dacă îi ceda, ar fi plecat. Dar dacă ceda...

— Opreşte-te! spuse deodată şi îi împinse mîna care îi cuprinse sînii.

Se desprinse din braţele lui şi se îndreptă spre pat, unde erau risipite toate lucrurile. Fără să mai stea pe gînduri, începu să le înghesuie în geamantan.

— Nu eşti o tîrfă, nu-i aşa? întrebă el încet, privind-o.

Ea nici nu confirmă, nici nu negă. Continua numai să-şi strîngă lucrurile.

— Eşti încă femeia pe care am cunoscut-o la Falling Water, şopti el respectuos. Mai lupţi încă să-ţi aperi onoarea. Atunci, de ce eşti aici, Christal? Faulty nu te sileşte să lucrezi pentru el; e un om prea cumsecade. Nu există nici un motiv care să te ţină aici. Deci, de ce eşti aici, Christal? De ce?

Simţi că o podidesc lacrimile. Nu răspunse nimic. Continuă şi-şi adune lucruşoarele în geamantanul ponosit.

Cain îşi puse mîna peste ale ei şi o opri. Îi prinse uşor mîna şi i-o întoarse. Cicatricea luci în lumina galbenă a lămpii. Se priviră. Ochii ei străluceau de lacrimi. Întrebările rămaseră nerostite.

De jos, din bar, răzbătu un hohot general de rîs care îi întrerupse din gînduri. Grăbită, îşi trase mîna şi, ca o nebună, continuă să împacheteze.

Cain rîse.

— Ce crezi că o să faci? Crezi că o să fugi cum ai făcut în august?

Îi arătă spre fereastră, unde zăpada se aşezase de o palmă pe pervaz.

—N-o să poţi ieşi de aici pînă la primăvară, cînd dă dezgheţul.

Îi luă geamantanul şi îl aşeză lîngă masă, departe de ea.

— Aşa că vom rămîne împreună... Pentru cîteva luni, draga mea... Va fi timp destul...

— Pot să plec cînd vreau.

— O să pleci cînd te voi lăsa eu să pleci. Sînt şerif, îţi aminteşti? Nimeni de aici nu vrea să mă supere sau să mă amestec în treburile lui. Aşa că vor trebui să-mi spună cînd ai plecat şi încotro ai luat-o, dacă va fi nevoie.

Christal îl privi furioasă.

— Nu ai nimic de cîştigat dacă stai în Noble. N-o să-ţi onorez placheta aceea.

— Cînd va veni timpul, nu va mai fi nevoie de nici o plachetă.

Îşi ţinu respiraţia, încercînd să-şi domolească furia şi se îndreptă spre uşă, arătîndu-i lui Cain că trebuie să părăsească camera. Cain întinse braţul şi o opri.

— Am clienţi, spuse ea cu dinţii încleştaţi.

— I-am spus lui Faulty, cît se poate de legal, te asigur, că, dacă îmi va place compania vreuneia dintre fetele sale, o voi păstra pentru mine. Asta a fost mica noastră înţelegere.

—Dansez pentru bani. Nimic altceva, spuse ea furioasă.

—Bine. Oricum, nu te vei culca cu altcineva. Faulty o cu ochii pe tine. De acum înainte ştie că te plac.

— Cum ar putea să ştie aşa ceva?

Cain izbucni în rîs.

— Ce crezi că îşi închipuie el că facem noi aici? Discutăm?

Îşi dădu capul pe spate într-un hohot de rîs.

Ar fi vrut să-l lovească. Spuse încet şi aspru:

— Nu ştiu de ce ai venit aici, dar îţi promit că o să regreţi ziua asta. Dacă n-o să reuşesc să plec de aici cîteva luni, îţi jur că singurul meu ţel va fi să-ţi fac viaţa insuportabilă.

Cain o prinse de bărbie, forţînd-o să-l privească.

— Dă-i drumul! Fă-mi viaţa mizerabilă. Dar nu te gîndi că nu-ţi voi întoarce mizeriile. Nu sînt prost. Am observat că, de cînd am îmbrăcat uniforma de şerif, te-ai hotărît să nu mă poţi suferi. Cînd eram un tîlhar nenorocit, asta nu părea să te deranjeze prea mult. Ai multe şanse să fii într-adevăr o tîrfă, micuţo.

Nu se mai putu stăpîni şi îl pocni peste faţă cu o violenţă care o sperie şi pe ea. Îi dădură din nou lacrimile, ca atunci cînd urcase în vagon alături de dl. Glassie, lăsînd fortul în urmă.

Cain îşi duse mîna la obraz, cu ochii scînteind de mînie:

— Christal, spune-mi numai de ce m-ai părăsit în august şi plec din oraşul acesta nenorocit chiar acum.

— N-am de gînd să-ţi spun nimic, zise ea cu vocea sugrumată, privind cu disperare la stema lui cu şase colţuri.

— Atunci, voi sta aici pînă cînd îmi vei spune.

— Vei avea de aşteptat mult şi bine.

Cain ieşi din cameră fără vreun alt cuvînt. Christal trebuia să coboare la clienţii ei. Tresărea de cîte ori îşi aducea aminte de Macaulay. Ar fi vrut să aibă încredere în el. Însemna mult faptul că venise aici pentru

ea. Poate venise doar să-şi clarifice întrebările care îi frământau mintea. Dar chiar şi aşa, tot însemna ceva.

Şi totuşi, nu putea avea încredere în el.

Se îndreptă spre fereastră, strîngînd rochia neagră la piept, copleşită de amintiri. Ar fi putut să-i spună adevărul, încredinţîndu-şi sufletul în mîinile lui şi cerîndu-i înţelegere şi milă. Dar ştia că n-ar fi putut face asta. Construi o conversaţie imaginară:

—Christal, ai încredere în mine, micuţo şi te voi ajuta.

Cain o privea, aşteptînd tăcut răspunsul.

— Unchiul meu i-a ucis. M-a învinuit pe mine, dar el i-a ucis, oftă ea.

—Te cred. Voi găsi o cale să te dezvinovăţesc. Tu ştii că pot asta, micuţo. Dacă îmi spui adevărul, voi muta cerul şi pămîntul ca să te văd liberă.

—Macaulay...

— Da, draga mea? Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu am fost în închisoare pentru crimele lui.

— Atunci ce ţi-au făcut?

– Am fost într-un ospiciu. Un ospiciu pentru nebuni.

Christal îşi imaginä reacţia lui Cain. Închise ochii, dar degeaba. Imaginea aceea o urmărea. Ar fi putut suporta aproape orice altă reacţie, dar nu acea îndoială subită pe care ar fi citit-o în ochii lui. Şi repulsia care ar fi urmat. Repulsia că aproape avusese încredere într-o persoană pe care întreaga societate o etichetase ca nefiind demnă de nici o încredere. Cineva e înlăturat din societate nu doar pentru că făcuse ceva rău, ci şi pentru că nu era capabil să înţeleagă că face

rău. Nu înţelege limita dintre bine şi rău. Dintre adevăr şi minciună.

Zîmbi amar. S-ar fi putut apăra spunînd că nu îşi amintea nimic despre crimă şi deci nu avusese cum să ofere vreo probă a nevinovăţiei sale. Dar memoria era capricioasă. După bunul ei plac. Îţi puteai aduce aminte detalii lipsite de importanţă, dar alteori, numele şi chipul unui om care îţi distrusese viaţa, putea să rămînă acopetrit de uitare ani de zile. Memoria ei o condamnase odată în viaţă şi o scăpase altă dată. Macaulay s-ar fi putut întreba: *Scăpase din ospiciu pentru că îi revenise memoria, sau memoria nu o părăsise niciodată? Avusese o pierdere de memorie sau se prefăcuse ca să scape de ceea ce înfăptuise într-adevăr?*

Îşi aşează rochia pe piept. Nu îi va spune niciodată nimic. Fie că el reprezenta sau nu legea, fie că îl iubea sau nu — nu îi va spune nimic. Putea s-o urmărească prin toată lumea, de la ea nu ar fi aflat nimic.

Pentru că nu voia să-l vadă niciodată întorcîndu-şi faţa de la ea cu repulsie.

Îşi petrecu restul serii dansînd veselă cu oricine avea o monedă de cinci cenţi ca să plătească.

La timpul cuvenit, Faulty închise cîrciuma, iar Christal se aşează extenuată, aproape fără şi-şi mai simtă picioarele de atîta dans. Apoi urcă la culcare, fără ca măcar *s-o mai ajute pe Ivy să spele paharele murdare.*

Dar somnul nu voia să vină. De trei ori în acea noapte, Christal se ridică din pat şi se îndreptă spre *fereastră, înfăşurîndu-se în şal ca să se apere de* rafalele îngheţate. De trei ori văzu silueta lui Cain în camera lui de deasupra noii închisori, stînd singur la lumina lămpii şi luînd înghiţituri mari de whisky, ca un drog ce îl făcea, încet, să-şi iasă din minţi.

În cele din urmă, cînd noaptea se amesteca cu zo-

rile, Christal se mai liniști și acceptă situația. Nu avea nici un rost să plece din Noble în plină iarnă. Vremea îi făcea plecarea imposibilă. Pentru moment trebuia să rămînă. Dar nu va vorbi. Dacă el va afla adevărul, în nici un caz nu îl va afla de la ea.

Soarele se înălța, dar somnul o cuprinse în brațele sale. Christal visa că era mireasa noului șerif, îmbrăcată în voal alb. În spatele lor Baldwin Didier atîrna în știreang. Ea se măritase cu omul iubit. Și niciodată nu va mai purta haine negre.

— N-ați mai putea lăsa puțin din preț? îl întrebă Christal pe John, în timp ce admira o stofă de lînă albastră.

Era a doua zi și reușise și-și înfrîngă teama de noul șerif și să iasă la magazin. Acum își strîngea mai bine șalul în jurul ei, în timp ce mîngîia stofa frumoasă. Ar fi fost binevenită o rochie de lînă. Mai bună decît cea pe care o avea și în orice caz, mai călduroasă.

John își încruntă fruntea și privi în registru să vadă cît plătise pentru stofă. În timpul acesta Christal privi în jur în magazin, agitată, gîndindu-se că ar putea da peste șerif. Magazinul lui Peterson era plin cu cowboy care n-aveau de lucru din cauza zăpezii și cîțiva mineri bătrîni, care stăteau aici pe lîngă sobă. Macaulay nu se zărea.

— Nu știu ce să spun, Christal spuse John, scuturîndu-și capul blond aproape încărunțit. M-a costat aproape zece dolari. Dacă vrei jumătate din ea cu cinci dolari...

— Dacă ați lăsa-o cu șase dolari și v-aș plăti acum

trei şi ceilalţi trei în cîteva săptămîni? privi spre ea cu speranţă.

— Nu cumva în cîteva luni? Ultima oară cînd am dat pe datorie uneia din fetele de la voi, n-am mai văzut banii înapoi.

Christal îşi trecu mîna peste lîna moale, plină de amărăciune. Nu putea să-şi cheltuiască banii pe lucruri scumpe. Monezile acelea de aur erau economiile ei. Îi strîngea pentru cînd îl va găsi pe Didier sau să fugă de Macaulay. Stofa aceea ar fi plătit-o din ce cîştiga cu dansul. Dar ea costa prea mult. Întotdeauna prea mult.

Nu îi era niciodată prea uşor. Dixiana şi Ivy Rose aveau multe rochii drăguţe.

Încet, îşi retrase mîna.

— Bine. Vă voi aduce banii atunci cînd voi avea.

Cuvintele ascundeau o speranţă, de care şi ea ştia că nu-i adevărată. Nu va fi nici o rochie călduroasă pentru ea nici iarna aceasta.

— Îmi pare rău Christal. O să încerc s-o păstrez pentru tine.

— Mulţumesc, oftă ea, apoi îşi puse mănuşile şi se întoarse.

Se ciocni însă de noul şerif.

—Bună ziua, doamnă, spuse el încet, ducîndu-şi mîna la pălărie.

Privirea lui de gheaţă o lăsă fără respiraţie.

— Bună ziua, domnule şerif.

Se grăbi să plece, dar el o urmă. Se întrebă cu amărăciune de ce mai încerca să lupte. Seara trecută îşi dăduse seama cît se poate de clar că nu avea cum să plece din Noble, fără ca el să afle totul despre ea. Avea de gînd să o urmărească îndeaproape.

— Trebuie să vii cu mine pînă la închisoare, doamnă. Vreau să îţi arăt ceva.

Într-o clipă îi fulgeră prin minte gîndul că ar fi putut fi vorba despre un afiş cu Christal Van Alen. Rămase cîteva momente privind la el de parcă l-ar fi văzut scoţînd pistolul asupra ei.

— Draga mea, nu arăţi prea bine.

Se calmă şi încercă să gîndească logic. Nu ştia nimic. Pentru că, dacă ar fi ştiut, ar fi arestat-o de seara trecută. În plus, chiar el îi spusese că singurul lucru pentru care acceptase postul de şerif în Noble era ca să afle totul despre ea. Şi trebuia să aibă grijă ca lucrurile să rămînă tot aşa.

— Nu pot veni cu tine. Faulty are nevoie de mine să...

— Este doar uşa alăturată.

Cain o apucă de cot. Christal privi prin magazin, dar nu era nimeni care să intervină. Macaulay era şeriful. Iar ceilalţi se înclinau în faţa dorinţelor lui. Nu era singura din Noble care avea ceva de ascuns.

— Despre ce este vorba? întrebă Christal în timp ce era condusă spre uşă.

— Vei vedea.

Se îndreptară tăcuţi spre clădirea alăturată. Vîntul răscolea zăpada. Nu era nici ţipenie de om pe tot drumul.

—Aici, spuse el, poftind-o înăuntru.

Christal păşi în închisoare. Cunoştea casa aceasta dinainte. Faulty o trimisese de multe ori să aducă lichior de aici. Acum, magazia devenise închisoare. Singurele lucruri care se aflau acolo, erau un pat de campanie şi un balot de paie. O cuprinse o nelinişte ciudată. Nu va lăsa pe nimeni, nici pe el, nici pe altcineva, s-o aducă acolo. După ce scăpase din ospiciu, nu se va mai lăsa închisă nicăieri.

— Ia loc.

Pe peretele din faţa ei îi atrase atenţia un calendar,

cu imaginea unei blonde îmbrăcate în albastru. Anul *1876* era scris cu cifre aurii pe pălăria cu pene a blondei.

1876. Trecuseră patru ani de cînd fugise. Gîndul acesta o deprimase. Avea atît de multe de dus la bun sfîrşit, dar tot ce realizase ea, zi de zi fusese permanenta luptă pentru supravieţuire. Se întrebă dezamăgită dacă nu fusese o proastă să se gîndească la faptul că va ajunge vreodată să se răzbune pe Didier. Fără bani nu avea nici o putere, iar timpul şi energia ei erau epuizate de lupta pentru subzistenţă. Se gîndi dintr-o dată să renunţe. Se gîndi la stofa aceea de lînă. Era atît de călduroasă... atît de moale.

Dar întîlni privirea lui Macaulay şi ştiu că lupta ei continuă. Nu-l va lăsa să vadă că îi este ruşine de ea însăşi. Deja avea o părere proastă despre caracterul ei. O credea o tîrfă. Şi avea de gînd să-i dovedească contrariul.

Îşi lăsă şalul pe braţe. Camera era bine încălzită, spre deosebire de cîrciumă, unde era tot timpul curent. În timpul iernii, magazia de lichior era întotdeauna cel mai căiduros loc din oraş.

Macaulay se îndreptă spre un birou mic pe care avea cîteva hîrtii. Luă ceva. Apoi fără nici un cuvînt i-o puse în faţă, ca şi cum ar fi vrut să-i vadă reacţia.

Era un dagherotip cu ea şi cu sora ei. Alana avea în jur de cincisprezece ani, Christal, doisprezece. Luase fotografia cu ea cînd fugise din New York. Era singura amintire despre familia ei. Fotografia fusese în cufărul pe care îl golise Kineson cu banda lui, la Falling Water.

— Mi-ai dat înapoi banii. Iar acum fotografia. Dar unde sînt celelalte lucruri ale mele? întrebă ea, controlîndu-şi vocea, astfel încît să nu se vadă cît era de neliniştită.

— Îi pot telegrafia lui Rollins să le trimită aici. De altfel, nu erau prea multe.

— Ce mi-a furat Kineson era tot ce aveam pe lumea asta.

— Ai fi putut să ai ceea ce îţi aparţinea şi cinci sute de dolari pe deasupra, dacă mai rămîneai numai o zi. Oricum, îţi vei primi lucrurile înapoi. Iar acum, spune-mi despre fotografie.

— De ce ai adus-o cu tine şi nu ai adus şi restul lucrurilor?

— Nu sînt curier. Fotografia, în schimb, mă interesa.

Mîna lui se întinse spre a ei şi îi scoase încet mănuşa dreaptă. Ceva îi spunea să-şi ascundă mîna, altceva îi spunea să stea. Fără să-i privească cicatricea, Cain îi strînse mîna. Căldura mîinii lui i se răspîndi în tot corpul, dîndu-i un fior straniu. Inima îi bătea cu putere.

— Spune-mi despre fotografie. Fata de lîngă tine trebuie să fie sora ta. Seamănă cu tine. Cum o cheamă?

— A... dar închise gura la timp.

Nu putea să-i spună. Să mărturisească un amănunt precum prenumele Alanei, i se părea stupid.

— Cine era Sarony?

Privi spre fotografie. Numele *Sarony* era trecut în colţul din dreapta. Napoleon Sarony era primul dagherotipist din New York. Fotografia însăşi fusese o ocazie deosebită. Nu erau mulţi din clasa ei socială care să meargă la un dagherotip. Aristocraţia new-yorkeză îşi făcea portretele la pictori precum Stuart şi Copley. Fotografiile nu erau prea apreciate. Cu toate acestea, mama lor insistase ca cele două surori Val Alen să fie fotografiate.

Studioul lui Sarony era la ultimul etaj al unei clădiri

cu patru nivele. Ţinea şi acum minte că ceea ce o încîntase cel mai mult pe fetiţa de doisprezece ani de atunci, fusese colecţia exotică a lui Sarony. Blănurile de leopard întinse pe podea, ghivecele mari cu plante necunoscute, şi, cel mai interesant, un urangutan împăiat într-un colţ.

Zîmbi. Cu gîtul sugrumat de emoţie, Christal se forţă să privească fotografia. Amîndouă erau îmbrăcate în rochii scurte de satin, semn al înaltei clase din care făcea parte familia ei. Sora ei, care era mai mare, avea un aer calm şi senin, aproape regesc. Dar nu şi Christal. În ochii ei se zărea un licăr de neastîmpăr, părea fericită.

Încercă să nu lase să se vadă cît de mult însemna fotografia aceea pentru ea, dar era greu, cu atît mai mult cu cît îşi aducea aminte fiecare detaliu al acelei zile. Se ridică şi îşi puse la loc mănuşa.

— Ştiu că este sora ta. De ce nu-mi spui măcar cum o cheamă?

— Numele ei nu e important.

Cain trînti uşa la loc imediat după ce ea o deschisese.

— Dacă n-ar fi important, mi l-ai spune. Aşa că nu pot să deduc decît că este de o supremă importanţă.

Cain privi spre ea, iar ea putu să-i vadă scînteile acelea de argint ce străluceau în ochii lui.

— Cum o cheamă? făcu o pauză. A murit?

Christal tăcu.

Cain arăta de parcă avea de gînd s-o ia la bătaie.

— Ce ar trebui să-ţi fac ca să vorbeşti? Să te închid şi să te ţin numai cu pîine şi apă?

— N-o să-ţi spun nimic niciodată. Nu ne pune la astfel de încercări.

— Eraţi bogate, nu-i aşa?

Îi smulse fotografia din mînă şi arătă spre rochii:

— Rochiile astea sînt din satin. Doar fetele bogate poartă satin.

Ea continua să tacă. O tenta ideea de a-i spune tot felul de minciuni astfel încît să-i satisfacă curiozitatea şi să plece.

Pe faţa lui apăru o grimasă de dispreţ.

— Nu mă pot abţine să nu mă gîndesc că dacă aş fi fost vreun tîlhar nenorocit, m-ai fi miorlăit în fiecare seară să-mi vorbeşti despre tine.

O împinse la o parte.

— Eşti ca toate celelalte femei decăzute pe care le-am cunoscut. Nu vă place un bărbat dacă nu se poartă rău cu voi.

Ochii ei erau plini de furie. Nu mai era nimic de spus.

— Trebuie să plec. Sînt oameni care mă aşteaptă.

— Îmi închipui, scuipă el dezgustat.

— Voiam să spun, Faulty!

— Bine! Întoarce-te la cîrciumă. Acolo ţi-e locul.

— Nu sînt o tîrfă. Şi tu ştii asta, spuse ea orbită de lacrimi.

— Atunci, dovedeşte-o!

Vocea lui era disperată:

— Spune-mi ceva despre tine şi dovedeşte-mi cine eşti. Pentru că, dacă n-o faci, am de gînd să-i închid cîrciuma lui Faulty şi celelalte magherniţe de acelaşi fel, pentru prostituţie.

Christal se abţinu să nu-l pocnească.

— Nu-ţi face griji cu Faulty. N-o să mai lucrez pentru el. A fost prea bun cu mine ca să te las să-i distrugi viaţa. O să plec mîine cînd vine trenul dinspre Fort Washakie. Şi apoi n-ai decît să mă urmăreşti. Vom merge din oraş în oraş, distrugîndu-ne unul pe celălalt.

Stăteau amîndoi, ca doi luptători, care se măsurau din priviri. În cele din urmă, el dădu din cap cu resem-

nare.

—Dacă fugi, aş supravieţui fără tine. Dar cred că ai prefera să mori decît să-mi spui ceva şi nu ţin să te îngrop în preeria asta.

—Atunci de ce nu te întorci la Washington? Nimeni de aici nu vrea un şerif, cu excepţia lui John.

—Am căutat o slujbă ca asta. E liniştită şi nu-mi dă nici o bătaie de cap. Voi sta aici o vreme. Nu sînt încă pregătit pentru Washington.

— Deci eşti singurul om din club. Nimeni nu te vrea aici, decît tu însuţi. Şi acum pot pleca, domnule şerif?

— Da. Sigur. Du-te. Dar să crezi că s-a terminat. Vom vorbi într-o zi.

— Nu voi vorbi. Ţi-am dovedit-o.

— Nu, fetiţo, nu mi-ai dovedit nimic. Erai cît pe ce să îmi vorbeşti la Falling Water. Ai avut atunci încredere în mine. Vei mai avea o dată.

—Mă îndoiesc, spuse ea, privind spre stema din pieptul lui.

Cain scoase o monedă din buzunar şi începu să o arunce în sus şi s-o prindă. Era moneda aceea de la Faulty, cu care se plăteau prostituatele. Furioasă, Christal deschise uşa.

—Christal!

Fata se opri.

— Păstrează un dans pentru mine, O.K.? spuse el cu un zîmbet obraznic.

Christal ieşi trîntind uşa în urma ei.

—Ar vrea să nu fii prea prietenoasă cu clienţii, Christal. Mi-a spus asta ieri seară. Cred că te vrea nu-

mai pentru el.

Faulty îşi şterse mîinile de şorţul său alb şi mai turnă un pahar de whisky. Treburile din seara aceea erau uşoare. Noul şerif era în oraş de mai puţin de o săptămînă şi deja lucrurile se calmaseră.

—L-ai făcut să creadă că sînt o...

Christal privi spre Dixiana şi Ivy. Nu-i plăcea să rostească cuvîntul în preajma lor. *Tîrfă* nu avea alt înţeles, decît cel fizic. Nu avea o inimă în care să loveşti sau vise pe care să le spulberi.

— Nu trebuia să-i sugerezi că aş face astfel de lucruri, Faulty. I-ai dat speranţă. O să fie nebun de furie cînd va vedea că nu onorez moneda aceea.

Faulty îşi pocni palmele, surprins.

— N-a folosit încă moneda?

— Nu, răspunse ea, plină de dezaprobare.

— Oh, cîrciuma mea! se văicări el privind spre cer.

O înşfăcă pe Christal:

—De asta vine el aici în fiecare seară? Aşteaptă să folosească blestemata aia de monedă? Christal, ar trebui să-l laşi s-o folosească. Ne ruinează afacerile. Oamenii nu mai vor să vină aici, cînd îl văd că vine în fiecare seară şi măsoară cu privirea orice bărbat care te atinge. Ar trebui să fii mai drăguţă, fetiţo. Trebuie să-mi salvez cîrciuma.

— N-am de gînd să fiu drăguţă în felul ăsta, Faulty. De fapt, voi pleca cît de repede reuşesc să găsesc un tren care să mă ducă de aici.

— Şi unde vrei să pleci? Hai, Christal, celelalte fete ar face-o.

— Dar eu, nu! Nu trebuia să-i fi dat moneda aceea.

— Cum voiai să-i explic că tu eşti altfel? Nu m-ar fi crezut.

Christal îşi ascunse sentimentele rănite. Ea era o Van Alen, o aristocrată a uneia dintre cele mai ilustre

familii din New York. Nu putea să renunţe la mîndria ei.

Îi întinse tava lui Faulty şi ceru trei whisky. Faulty umplu paharele, cu fruntea îngîndurată. Simţi dintr-odată că nu putea fi supărată pe el şi pe moneda aceea. El se purtase bine cu ea, cînd nu mai avea pe nimeni să o ajute. Proprietarii de cîrciumi nu erau cunoscuţi pentru acte de caritate. Odată, în Laramie, unul încercase să o bată, ca să urce în dormitor cu un client. Plecase chiar în noaptea aceea, fără să mai privească înapoi. Dar era greu să tot fugi. Drumurile costau. O costa aproape zece dolari să meargă dintr-un oraş în altul. Noble îi oferea răgazul de care avea nevoie. Iar Faulty nu era prea ambiţios. Nici nu şi-ar fi putut permite cu clienţii pe care-i avea.

Christal luă cele trei pahare şi duse două dintre ele la o masă unde doi cowboy jucau poker. Cu al treilea se duse spre masa din colţ şi îl aşeză fără să se uite la client. Joe începu să cînte un vals vioi şi un cowboy beat îi puse o monedă în mînă, trăgînd-o spre locul de dans.

În colţ, Macaulay luă paharul de whisky, împinse un scaun în faţa sa şi-şi întinse picioarele. Privea la toţi cei din bar, dar nici unul nu îi atrăgea atenţia mai mult decît cel ce o ţinea pe Christal în braţe.

Dar nu schiţă nici un gest, nu sări la bătaie. În schimb făcu ceea ce făcuse şi cu o seară înainte, şi în seara dinaintea acestea.

Bău şi privi.

Capitolul 14

Macaulay închise ochii, încercînd să adoarmă. Băutura îl ţinea treaz, gîndea el, dar, de fapt, nu băutura, ci femeia aceea minunată. Era în sîngele lui, în fiecare bătaie a inimii. Îi trecea prin tot corpul, pusese stăpînire pe el. Îi simţea respiraţia, pulsul, umezeala şi căldura buzelor. Nu putea s-o lase să plece.

Oare poftele sale îl aduseseră aici? Era frumoasă. Dumnezeule, cît era de frumoasă! Perfecţiunea blondă. Dar avusese femei aproape la fel de frumoase şi cu mult mai puţine probleme.

Ca şi cum ar fi căutat răspunsuri la întrebările sale, *îşi lăsă mintea să hoinărească.* Se întoarse cu gîndul la trecut. Pe cînd creştea la ferma din Georgia. Avea un cîine, o potaie urîtă şi jigărită, de parcă Dumnezeu o crease punînd la un loc toate resturile de la alte rase mult mai reuşite. Cîinele apăruse în viaţa lor într-o zi, tîrîndu-se spre casă, schelăiăind după o luptă cu alţi asemenea lui. Mamei lui i se făcu milă de biata creatură şi o îngriji, ajutînd-o să se înzdrăvenească.

— De ce ai atîta grijă de creatura asta, mamă? arată cumplit, spuse el înţepat, întotdeauna sigur de el.

Mama sa veni lîngă el, îi mîngîie fruntea şi îi spuse cu blîndeţe:

— Canlay, să-ţi aminteşti întotdeauna: nu este chip mai frumos decît cel pe care îl iubeşti.

Amintirile îl copleşeau. Oare o iubea pe Christal? Dragostea îl adusese aici? Nu credea aşa ceva. Îi păsa de ea şi o voia al naibii de mult, din toată fiinţa. Dar dragoste — încă nu. Nu ştia încă destule despre ea. Tot ce ştia era că...

Memoria îl întoarse înapoi, de data aceasta la vremurile de război. Imaginile îl asaltau. Cîmpuri întregi cu soldaţi morţi, toţi cu feţele ca a fratelui lui, înfrînţi, dar cu dorinţa de luptă încremenită în ochii lor. Fantomele lor, cu sutele, păreau să treacă în şir prin camera sa, cu toţii, tineri trădaţi de ideea că bărbăţia şi războiul merg mînă în mînă. Atunci înţelese ispita care îl atrăsese aici. Fata avea ceva ce rar întîlnise la o altă femeie. Şi pentru că văzuse odată, acum ştia că nu mai poate căuta în altă parte.

Fata avea şi ea războiul în privire.

Capitolul 15

— Ivy, vorbeşti aşa, pentru că Jericho vine în oraş deseară. Of, nu ţi se pare că devii cam înţepată cînd apare el pe aici în fiecare marţi seară? Ei bine, de fapt nici nu îmi pasă. Dă-mi cîţiva cowboy tineri şi arătoşi şi poţi să ai tu şi o sută de-alde Jericho.

Dixiana se cocoţase în pat, numai în corset şi pantalonaşii ei scurţi, studiindu-şi unghiile lungi de la mînă.

— Lasă-ne pe mine şi pe Jericho în pace! spuse Ivy din faţa oglinzii.

Christal stătea în spatele ei, aranjîndu-i părul negru şi bogat într-un coc.

Deşi Christal era conştientă de diferenţele dintre ea şi celalte fete, privind educaţia şi mediul din care proveneau, părea să nu ţină cont de asta. Fiecare dintre ele avea drumul ei diferit în Noble, dar toate la un loc erau doar nişte femei singure într-un ţinut sălbatic şi violent. Era normal să-i vină greu să se înţeleagă cu el. Totuşi nu era aşa.

— De ce vă certaţi voi două tot timpul? întrebă ea, îndreptînd părul lui Ivy la tîmple. Dixiana, cîteodată cred că eşti geloasă pe Jericho şi Ivy.

— Geloasă? sări Dixiana ca arsă. Cum aş putea fi geloasă? Cînd Jericho... se opri deodată şi începu să

rîdă. O, continuă! Ce încerci să faci? Să mă prosteşti?

Christal mai prinse cîteva din buclele lui Ivy.

— Probabil nu îl vrei pe Jericho. Dar cu siguranţă eşti geloasă pentru atenţiile lui. Hai, Dixiana, recunoaşte. Ţi-ai dori un bărbat care să-ţi facă curte, tot aşa cum bătrîna domnişoară Blum îşi doreşte ca Ian Peterson să vină în vizită la ea cu un coşuleţ cu violete.

Christal o văzu pe Dixiana răsucîndu-se în pat, privind în tavan.

—Nu sînt ca fata aia bătrînă, Sarah Blum, oftă Dixiana.

Faţa ei drăguţă devenise melancolică.

—În plus, continuă ea, am avut un bărbat care m-a curtat. L-am întîlnit în Laramie. Oh, era atît de drăguţ. Avea coapsele tari ca oţelul şi o faţă de înger.

Îşi întinse braţele spre tavan, ca şi cum acolo se afla bărbatul acela din Laramie.

— Dixiana, spuse Ivy întorcîndu-se spre ea, îmi pare rău că ţi-am spus că nu-ţi împrumut şalul meu. Jericho l-a văzut destul. Du-te şi ia-ţi-l. Arată mai bine cu rochia ta albastră, decît cu rochia mea galbenă.

Ivy zîmbi, privindu-se în ogiindă. Chiar şi Christal zîmbi.

—Ei, dar trebuie să mă îmbrac, spuse Dixiana ridicîndu-se din pat.

—Aşteaptă! Nu am auzit nimic despre şerif!

Ivy privi spre Christal. Christal se aşezase însă pe marginea patului cu o figură ce părea să spună că nu înţelege despre ce vorbeşte Ivy.

— Asta era!

Dixiana îşi îndreptă şi ea privirea spre Christal.

Christal se juca, parcă stînjenită, cu degetele.

— Haide, yankee mică! Povesteşte-ne! Dacă nu îl

prinzi tu în laţ, am de gînd să-l prind eu, pentru mine!

Dixiana o ciupi strengăreşte de obraz. Christal se ridică de pe pat.

— N-am nimic de povestit. Poţi să-l iei, Dixiana. Nu aduce decît necazuri. Faulty se înfurie, aşa că va trebui să găsesc o altă cale să scap de el.

— Dar de ce nu-l vrei? Arată bine. Mie mi se taie respiraţia cînd mă uit la el. Deşi are nişte ochi cam reci, şi cu ăştia, nu se ştie niciodată...

Dixiana privi spre Ivy. Deşi se putea folosi de el, braţul lui Ivy era uşor răsucit şi fusese şi mai rău cînd venise în Noble cu un an în urmă. Tot ce spusese despre asta era că un bărbat i-l rupsese, acuzînd-o că îi furase banii. Ea mai spusese însă că nu furase în viaţa ei. Faulty fusese cam nervos după ce o angajase, dar timpul a dovedit că nu avea de ce să se teamă din partea lui Ivy. Nu au avut niciodată probleme. Nici un client nu s-a plîns vreodată că şi-a pierdut banii în cîrciuma lui Faulty. Totuşi, braţul lui Ivy rămînea ca o amintire dureroasă a cît de rău poate fi tratată o femeie cu profesia aceasta.

Christal le studiase cu atenţia pe Ivy şi Dixiana. Erau asemeni celorlalte prostituate pe care le cunoscuse: copii. Voiau să fie drăguţe şi doreau cu disperare să fie tratate cu atenţie drept recompensă. Dar multe dintre ele erau ca nişte miei buni de sacrificat, victime ale clienţilor şi ale propriilor lor firi. Christal privi în jur în camera lui Ivy. Pe pereţi avea agăţate tot felul de imagini cu inimioare, floricele şi chipuri bucălate de amoraşi. Era tipic. Aceste femei aveau o imagine despre dragoste care te uimea prin inocenţa şi drăgălăşenia ei. Iubirea era pentru ele ca un basm cu zîne, ceva la care visau şi îşi doreau un cavaler în armură strălucitoare care să vină şi să le scape de

bărbaţii cei răi şi de tot ce îndurau din partea acestora zi de zi. Cu toate acestea, nu era nici pe departe un basm cu zîne. Christal ştia asta mai bine ca oricine. Cavalerul ei cu armură strălucitoare venise şi în loc să o salveze, îşi răsucise pălăria şi se transformase într-un zmeu. Un zmeu cu o stea cu şase colţuri în piept.

Christal îşi întoarse privirea spre Ivy. Fata îşi masa braţul, absentă, de parcă o durea ceva. Toate se temeau puţin de noul şerif. Christal ştia destul despre caracterul lui cît să fie sigură că nu le va face nici un rău fizic şi se simţi îndatorată să le liniştească pe fete.

— Ivy Rose, Dixiana, nu trebuie să vă temeţi, izbucni ea. Vă spun eu, ştiu că el n-o să vă facă nici un rău.

Ivy privi spre ea, încruntîndu-se uşor:

— De unde ştii tu asta?

Christal n-ar fi vrut să le răspundă, dar nici nu voia să le creeze fetelor alte temeri. Aveau deja destule. Mai emoţionată decît ar fi vrut să se arate, le spuse:

— Pentru că l-am cunoscut înainte.

Faţa ei trebuie să le fi spus că nu mai dorea şi alte întrebări. Amîndouă o priviră surprinse, apoi dintr-odată deveniră preocupate de rochiile lor.

După cîteva clipe însă, ca şi cînd ar fi vrut să-şi ia o piatră de pe inimă, Dixiana o întrebă:

— Aşadar, crezi că şeriful Cain este genul de bărbat care să-ţi vină în faţa uşii cu un buchet de violete?

Christal îşi stăpîni rîsul. Macaulay Cain nu era nici pe departe un astfel de bărbat.

Dixiana continuă:

— După cum am spus, este un bărbat bine, chiar dacă nu e la fel de cald ca iubiţii mei care sosesc aici în fiecare seară. Dacă nu-l vrei, Christal, spune-mi. Cred că m-aş descurca destul de bine cu unul ca el.

O cuprinse o furie inexplicabilă. Avea nevoie să

scape de el şi nu-şi putea permite să fie slabă sau geloasă. Ca şi cum ar fi smuls un bandaj de pe o rană deschisă, spuse repede:

— Ia-l, Dixiana. N-am nimic de împărţit cu el. Nu doresc decît să piece de unde a venit. Îmi strică afacerile stînd în colţul acela noapte de noapte, uitîndu-se cu ochii aceia reci la...

—La tine, Christal, o întrerupse Ivy.

—Eu cred că şi ţie îţi place un pic de el, spuse Dixiana aproape veselă. Nu l-ai urî cu atîta patimă dacă nu ţi-ar păsa de el. Aşadar, ce a fost între voi doi înainte de a veni în Noble? Mor de curiozitate să ştiu.

Christal le privi pe amîndouă, şocată. Era cît pe ce să înceapă să nege totul, cînd pianul începu să se audă de zor. Joe începuse deja să cînte pentru clienţi şi nici Ivy, nici Dixiana nu erau îmbrăcate.

Femeile se repeziră şi-şi aranjeze jupele. Spre liniştea lui Christal, nu se mai discută despre şerif.

Cu Faulty însă nu fu la fel de norocoasă. De abia se lăsase seara şi Christal se afla în spate pregătind cina pentru cei ce aveau bani să o plătească. Faulty se repezi în spatele saloonului, cu faţa palidă.

—Trebuie să mă scapi de el în seara asta. Îmi distruge toate afcerile, îi şopti el.

Cain tocmai intrase în saloon. Îşi scosese pălăria şi se aşezase în colţul în care stătea în fiecare seară.

— Dixiana spune că-i place de el. De ce n-o laşi pe ea să-l ia de pe capul tău? N-o să aresteze pe nimeni dacă se amuză şi el puţin, spuse Christal, găsindu-şi cu greu cuvintele.

Faulty privi spre pian, unde Dixiana stătea alături de Joe. Chiar şi Christal observă cum Dixiana era cu ochii pe şerif. Faulty întrebă confuz:

– Crezi că o să meargă cu ea? Pare a fi doar cu o-

chii pe tine.

—Oricum, pe mine n-o să mă aibă.

Faulty deschise gura ca şi cum ar fi vrut să o mai roage încă o dată, dar simţind că n-avea nici un rost, oftă şi plecă spre Dixiana.

Christal se întoarse cu spatele spre uşă refuzînd să privească. Nu ştia cum ar fi reacţionat, dacă l-ar fi văzut pe Macaulay luînd-o pe Dixiana de mînă şi urcînd scările cu ea.

Un ciocănit uşor o întrerupse. Se îndreptă spre uşa din fund şi îl găsi pe Jericho, cu pălăria în mînă, proaspăt bărbierit. Era un bărbat înalt, tînăr şi puternic. Nici o femeie nu l-ar fi considerat drept un bărbat frumos, dar avea o privire caldă şi vioaie şi era foarte politicos. Christal o înţelegea pe Ivy că îl iubea.

Duse un deget la gură, apoi păşi în vîrful picioarelor spre uşă. Închise uşa, apoi îl lăsă pe Jericho să intre prin spate în bucătărie.

— Vrei să mănînci ceva? Ai luat cina? şopti ea.

— Nu, doamnă, scutură Jericho din cap.

—Vrei s-o aduc aici pe furiş pe Ivy să luaţi cina împreună? Cred că vă pot lăsa singuri vreo oră.

— E foarte drăguţ din partea ta, Miss Christal.

Christal zîmbi. Îi oferi un scaun, apoi ieşi s-o aducă pe Ivy Rose.

Lui Ivy i se lumină faţa cînd auzi că a venit Jericho. Spre deosebire de Faulty, Dixiana şi Ivy sau clienţii cîrciumei, ea fusese crescută într-o familie bogată. Dar experienţa ei din vest o învăţase că şi un om de rînd putea găsi un altul, mai jos decît el, pe care să-l strivească. Ţara purtase un război greu pentru ca negrii să fie liberi. Dar aceştia încă nu erau lăsaţi să intre într-un saloon într-un orăşel ca Noble, să comande de băut şi să vorbească cu o fată drăguţă. Ei erau nevoiţi

să bată la uşa din spate şi să se ascundă în bucătărie. Cînd era cald afară, Jericho putea să aştepte la poarta din spate pînă cînd Ivy reuşea să scape de clienţi.

— Vrei puţin whisky? îl întrebă Christal pe negrul cel musculos.

Jericho aprobă dînd din cap, şi puse banii pe masă.

—Îi aduc eu, spuse Ivy, strîngîndu-l de mînă pe Jericho.

—Nu, o opri Christal. Îi aduc eu. Dacă Faulty te vede intrînd în spate cu whisky, îşi va da seama cine este aici

—Mulţumesc.

Ivy îi zîmbi, apoi îşi întoarse privirea spre bărbatul ei. Christal văzu că lui Ivy nu îi prea păsa că trebuie să aştepte. Nici un bărbat nu se purtase atît de drăguţ cu ea, cum o făcuse Jericho. În primăvara aceea sperau să iasă din necazuri. Dacă Ivy se mărita, scăpa de acolo. Şi de fiecare dată cînd privea spre cei doi, Christal se gîndea la bărbatul care stătea în colţul cîrciumii, care poate n-avea să fie niciodată al ei.

—Mă întorc imediat cu whisky, spuse ea, dezlegîndu-şi şorţul.

Ar fi dorit să-l poată aduce fără să intre în bar. Se gîndea cu groază să intre în saloon şi s-o vadă pe Dixi, legănîndu-şi leneşă piciorul, stînd în braţele şerifului.

Închise uşa în urma ei, făcînd tot posibilul să nu privească spre colţul acela. Faulty era ocupat la bar. Christal ceru un whisky, reuşind să nu privească nici spre Dixiana, nici spre şerif.

—Încă unul pentru blestematul acela de şerif? înjură Faulty, luînd un pahar.

Ea nu-i răspunse, bucuroasă că Faulty era atît de

ocupat încît nu văzuse de unde venea. Îi turnă whisky în pahar şi îl împinse spre ea. Ea luă paharul, cuprinsă de panică.

Se întoarse. O văzu pe Dixiana dansînd cu un cowboy, destul de departe de şerif.

—Hai, du-te. Du-i-ll Atîta ne-ar mai lipsi, să spună că nu servim suficient de repede, spuse Faulty, trîntind furios sticlele în bar.

Christal se îndreptă spre Macaulay.

— Aveţi vînzare bună în seara asta, spuse el înainte ca ea să pună paharul pe masă.

— Ar trebui să fie, comentă ea rece. Am auzit că ai închis casa doamnei Delaney.

—Nu e legal să conduci un bordel.

— Fetele trebuie să trăiască? Ce altceva ai vrea să facă?

— Să lucreze la cîrciumă sau să cînte. Le-am spus că atunci cînd vor fi pregătite pentru aşa ceva, le voi acorda sprijinul meu.

— Deci ai început să faci curăţenie prin oraş. Exact ce vrea toată lumea, spuse ea, fără să se străduiască să-şi ascundă dispreţul.

Îi părea rău pentru fetele doamnei Delaney. Unele dintre ele erau chiar drăguţe. Spera să meargă treaba cu opera.

—Urmează locul ăsta, spuse Cain şi puse o monedă în faţa ei, pe masă.

Ochii lui Christal scînteiară cu nestăpînită emoţie. Nu era o monedă obişnuită, ci placheta aceea pe care i-o dăduse Faulty. Faulty îi spusese că era doar un suvenir şi mulţi bărbaţi le considerau astfel. Plachetele acelea erau o glumă. Era cunoscut faptul că nu erau niciodată onorate. Faulty i-o oferise lui Cain în încercarea de a ghici atitudinea noului şerif. Christal zîmbi

ironic. Faulty crezuse probabil că făcuse o mare şmecherie, dar Cain nu era prost. El ştia ce se petrece în saloon. Şi aştepta numai dovada de care avea nevoie ca să-i poată închide cîrciuma.

Christal abia îşi putea stăpîni furia. Pe vremea cînd îl credea tîlhar, Cain o trata cu un soi de consideraţie. De cînd era şerif, o răsucea ca pe o bucată de friptură în frigare.

— De ce păstrezi lucrul acesta cînd ştii foarte bine că nu îl voi onora niciodată, şopti ea furioasă.

Cain acoperi moneda cu palma şi îi dădu drumul în buzunar.

— Nu m-am hotărît încă ce am de gînd să fac cu tine.

Christal îl privi cu chipul ca de piatră. El o făcuse să ţină la el la Falling Water. Atunci ştia că între ei era ceva frumos. Dar acum se schimbase. Şi tot ce dorea era să-l poată urî. Şi partea proastă era că nu reuşea.

Faulty era în spatele barului. Se întoarse să plece. Dar el o prinse:

— Unde pleci cu whisky-ul meu, micuţo?

— Cine a spus că e al tău. Ia-ţi de la bar, cum fac şi ceilalţi. Sau spune-i Dixianei să-ţi aducă. Ea îţi va onora moneda cu tot cu binecuvîntarea mea.

— Dacă aş şti că asta te zgîndără, aş lua-o chiar în seara asta.

O trase apoi lîngă el, deşi stătea tot pe scaun.

— Dar, ca să-ţi spun adevărul, Christal, mai degrabă te-aş lua pe tine.

Dacă ar mai fi fost fata de odinioară, ar fi aruncat tava, l-ar fi pocnit şi s-ar fi retras cu demnitate, ca o ducesă. Dar nu mai era ce fusese. Dormise cu omul acesta, se agăţase de el, iar acum se temea de el. Dacă situaţia ar fi fost alta, iar el i-ar fi cerut să devină

soţie şi mamă a copiilor lui, ar fi fost cea mai fericită femeie din lume. Dar lucrurile se încîlciseră şi chiar sentimentele ei deveniseră confuze. Iar acum, tot ce îşi dorea, era să-l vadă plecat.

—Scuză-mă, spuse ea rece, refuzînd să-l privească.

Se întoarse încet, în bucătărie.

Îi întinse tăcută paharul lui Jericho. Cei doi erau atît de prinşi în discuţii, încît nu observară tristeţea ei. Voia să se întoarcă în saloon, cînd Faulty se năpusti pe uşă în bucătarie.

— Unde naiba sînteţi, fetelor? Dixiana încercă să-i mulţumească pe toţi, în timp ce voi două staţi şi...

Faulty îl zări atunci pe Jericho. Jericho rămăsese nemişcat, însă cu o privire fermă. Ivy aproape leşinase, iar Christal privea îngrozită.

— Ce naiba faceţi aici?

Faulty rămase cu gura căscară, dar îşi reveni repede şi trînti uşa în urma lui, să ferească imaginea aceea de vederea clienţilor. Apoi se repezi la Ivy aproape s-o lovească, de furie.

—Ai înebunit? Nu pot primi negri aicil Vrei să-mi pierd toţi clienţii?

— Petreceau doar cîteva clipe împreună, îl întrerupse Christal. Jericho vine în oraş marţea să-şi facă tîrguielile. S-a oprit să ne salute. L-am invitat înăuntru. Eu am făcut-o, nu Ivy.

— Nu... Christal... nu..., se ridică Ivy, tremurînd. Ştii că a venit aici din cauza mea.

— Da, dar eu l-am invitat înăuntru.

Faulty se întoarse spre ea.

— Christal, dacă mai faci una ca asta vreodată, te bat. Înţelegi? Te bat fără să mai stau pe gînduri.

Christal nu răspunse. Nu putea. Nu reuşea să înţe-

leagă.

— Răspunde-mi, Christal. Înţelegi ce-ţi spun sau trebuie să-ţi ard una ca să înţelegi ce ai făcut?

Ea continua să tacă. Nu putea să spună că înţelege că Jericho nu are voie să intre în bar şi s-o viziteze pe Ivy, cînd ea nu înţelege aşa ceva.

Faulty ridică mîna asupra ei, dar o voce din uşă îl făcu să tresară speriat:

— Eu n-aş face-o!

Macaulay stătea în prag. În agitaţia aceea, reuşise să intre fără să-l observe nimeni. Acum îi privea, cu braţele încrucişate pe piept, de parcă supraveghea o cetă de copii gălăgioşi.

Faulty arătă spre Jericho.

—Şerifule, arestează omul acesta pentru viol de domiciliu. Negrii nu au ce căuta în acest saloon.

— Nu! strigă Ivy, alergînd spre Jericho.

— E ridicol! se sufocă de indignare Christal.

Se întoarse spre Macaulay.

—Eu l-am invitat să intre. Nu e viol de domiciliu. Nu poţi să-l arestezi.

— Asta e cîrciuma mea şi n-am de gînd să las să se creadă că servesc pentru negri. Arestează-l!

Macaulay privi în jur, analizînd situaţia. Cîţiva clienţi priveau înăuntru, prin uşa întredeschisă. Faulty nu avu de ales şi se porni să facă un adevărat tărăboi, demonstrînd că nu avea nici o legătură cu prezenţa lui Jericho acolo.

— Negrii nu au voie în cîrciuma mea! Ia-l de aici! Nu, domnule, negrii nu au voie în cîrciuma mea!

În cele din urmă Cain se întoarse spre Faulty.

— Omul ăsta nu e în saloon. E în bucătărie. Nici o lege nu spune că omul ăsta n-are voie să intre în bucătăria ta, dacă e poftit.

— Dar n-a fost invitat! Nu, domnule!

Christal făcu un pas înainte şi privi spre oamenii adunaţi în uşă:

— Ba a fost invitat. Eu l-am poftit să intre.

Faulty sări ca ars şi începu să dea din cap, prăbuşindu-se în acea clipă la pămînt.

Cain întoarse capul spre clienţi adunaţi ca la spectacol.

— Plecaţi, întoarceţi-vă la băutura voastră. Nu s-a întîmplat nimic.

Oamenii se îndepărtară încet.

Faulty se grăbi să închidă uşa din nou.

— Ce vrei să spui, şerifule? N-o să mai vină nimeni, dacă văd că primesc negri.

— Omul acesta era în bucătărie, nu în bar.

— Dar e un negru, iar negrii n-au voie aici!

Macaulay arătă spre Jericho.

— N-o să-l iau de aici ca şi cînd ar fi jefuit o bancă. A intrat aici, gîndindu-se că are nişte prieteni.

Lui Faulty nu-i venea să creadă, aproape rămase-se cu gura căscată:

— N-am crezut niciodată că o să ajung să văd un rebel luînd apărarea unui ciorcoi.

Faţa lui Cain deveni ca o stîncă.

— Asta e legea. Iar eu urmez litera legii. Acest om nu a încălcat nici o lege, deci nu am de ce să-l arestez.

— Atunci, scoate-l de aici! Eu unui nu l-am poftit în casa mea.

— Hai. Să mergem. Dacă vrei whisky, am eu o sticlă la mine. N-are rost să mai rămîi aici, spuse Cain.

Jericho murmură o încurajare la urechea lui Ivy, apoi îl urmă pe Cain, ieşind pe uşa din faţă. Era prima dată cînd trecea prin saloon.

Joe începu să cînte un cîntec vesel la pian, iar oa-

menii se reîntoarseră la discuţiile şi băutura lor. Dixiana se auzea rîzînd undeva, în mulţime. În bucătărie nu rîdea nimeni.

Faulty îngăimă ceva despre clienţii săi, spunîndu-le fetelor să se întoarcă la lucru, dar Ivy începu să plîngă, iar Christal nu putu să o lase singură. Faulty se întoarse furios în saloon, cu acelaşi refren.

— Negrii nu au ce căuta aici, nu, dom' le!

— Într-o bună zi, lucrurile se vor schimb, îi şopti Christal lui Ivy, care plîngea în braţele ei.

— Jericho e atît de supărat. Mă tem că va fi arestat într-o zi. Se va întoarce aici, iar oamenii îl vor arunca în închisoare. Apoi toate vitele lui vor muri, iar el nu va avea niciodată destui... destui...

Ivy se înecă de plîns.

— Macaulay nu va lăsa să se întîmple una ca asta, o linişti Christal.

Ivy o privi cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— De unde ştii? Îl cunoşti atît de bine? Am auzit spunîndu-se că a luptat pentru Confederaţie. Mama mea era de culoare şi spunea că cei din Confederaţie o urăsc.

— Nu... El nu e ca aceia... şopti Christal.

Adînc, în inima ei, ştia că el nu era aşa.

— Eşti sigură, Christal? Îl iubesc pe Jericho. N-aş putea suporta să văd cum legile astea îi distrug viaţa.

Christal îi strînse mîna lui Ivy, forţîndu-se să creadă măcar pentru un moment ce avea să spună.

— Nu te teme, Ivy. Legile... legile... nu sînt făcute ca să distrugă vieţile oamenilor.

Capitolul 16

La trei şi jumătate dimineaţa, Faulty aruncă afară ultimul cowboy beat şi încule.

Epuizată, Christal se îndreptă spre bucătărie cu cioburile de la un pahar spart, gîndindu-se că va mătura dimineaţă. Nu-şi dorea decît să doarmă, dar în timp ce se îndrepta spre scări, observă că în închisoarea de peste drum încă mai ardea lumina.

Îşi înăbuşi impulsul de a porni într-acolo. Cain o uimise cît de bine se purtase în incidentul cu Jericho. Se întrebă dacă ar putea fi la fel de corect şi cu ea.

Pe un scaun stătea aruncată pelerina neagră a lui Ivy. Fără să mai stea mult pe gînduri şi-o puse pe umeri şi ieşi.

Gerul îi tăie răsuflarea, deşi erau vreo sută de paşi pînă la închisoare. Macaulay era acolo, cu o vagă plictiseală aşternută pe chip. Privi la forma aceea mică, înfăşurată în pelerină şi plictiseaia i se transformă rapid într-o neaşteptată plăcere.

—Dacă nu e văduva Smith...

Privirea lui o cuprinse ca şi cum încerca să-şi amintească cum arăta îmbrăcată în hainele ei de doliu. O lăsă să-şi scuture zăpada de pe umeri şi de pe glugă, destul de mult ca aerul îngheţat să-i înroşească obrajii şi buzele.

Christal era îngheţată şi destul de stînjenită. Pe faţa lui se vedea că era mai mult decît dispus să o ajute să se încăizească.

— Eu... am vrut numai să-ţi mulţumesc. Te-ai purtat foarte bine în situaţia... spuse ea încet. Am văzut lumina. Nu am putut veni pînă nu mi-am terminat treaba. Ştiu că e tîrziu, aşa că...

— Intră.

Se dădu înapoi şi o lăsă să intre. Spre surpriza ei, camera nu era goală. Jericho stătea la masă, pe care erau risipite cărţi de joc şi pahare cu whisky. Fumul de ţigară umplea camera, ca şi cînd cei doi bărbaţi jucaseră o istovitoare partidă de poker.

— Eu o să mă duc, Cain, spuse Jericho, apoi se întoarse spre Christal:

— Spune-i lui Ivy Rose că mă voi întoarce marţea viitoare.

Christal se încruntă.

— Faulty va fi cu ochii pe tine. Ai grijă ce faci.

Jericho ieşi din închisoare şi dispăru în noaptea rece.

— N-ar trebui să se furişeze ca s-o vadă pe Ivy. Ea îl iubeşte, El o iubeşte. Nu e drept să nu fie împreună, zise Christal.

— Asta e legea. Nu poate intra într-un saloon care nu acceptă oamenii de culoare.

— E o lege nedreaptă. Mă bucur că nici tu nu crezi în ea.

— Nu contează ce cred eu. Pînă cînd se va schimba legea, trebuie să o respect.

— Nu eşti atît de crud.

Cain o privi, punîndu-şi mîna pe obrazul ei rece.

— Ba sînt, draga mea.

Inima începu să îi bată cu putere. Nu ameninţarea lui o speriase, cît tonul vocii.

— Dar, dacă ai fi fost un om crud, l-ai fi arestat pe Jericho în seara asta, ceea ce n-ai făcut.

— Jericho nu se afla în saloon. Tu îl poftiseşi în bucătărie şi, aş putea adăuga, ai dovedit un curaj prostesc mărturisind asta. Faulty ar putea avea o mulţime de necazuri. Ar fi trebuit să te arestez şi pe tine şi pe Jericho.

O trecu un fior rece pe spinare. Nu se gîndise că ar fi putut fi arestată pentru că îl apărase pe Jericho.

— Cum poţi fi atît de... Ştii la fel de bine ca şi mine că ceea ce s-a întîmplat în seara asta a fost ridicol...

Cain îi atinse buzele, s-o liniştească.

—Eu sînt şerif şi aplic legea. Asta-i tot ce fac.

—Dar ai văzut că sfîrşitul a fost drept.

—Sfîrşitul este întotdeauna just, cînd se respectă legea.

Christal îl privi, fără să-l aprobe. Cain zîmbi uşor.

—De ce ai venit în seara asta aici, Christal?

—Doar ca să-ţi mulţumesc. Am fost fericită că nu i-ai făcut nici un rău lui Ivy şi lui Jericho.

—Şi aveai de gînd să discutăm, nu-i aşa?

Simţi un nod în gît. El părea a aştepta o confesiune. Îi pieri brusc cheful să mai discute.

—Trebuie să plec. Este foarte tîrziu.

Cain îşi strecură braţul pe sub pelerină şi îi înconjură talia. O trase lîngă el şi zise blînd:

— Răspunde-mi doar la o întrebare, după aceea poţi să pleci.

Ochii ei sclipiră neliniştiţi:

—Ce întrebare?

—Trebuie să-mi promiţi că vei răspunde fără să ştii care e întrebarea, altfel, cred că te voi ţine aici cît voi crede eu de cuviinţă.

Îi strînse mai tare braţul. Aproape că-i zîmbea. Probabil avea s-o întrebe de unde era, cum o chema pe

sora ei sau altceva de genul acesta. Dar ar fi putut să scape de întrebare cumva. Desigur că putea.

— Dă-i drumul, spune ce vrei să afli.

— Îmi vei spune adevărul?

Îl privi rece şi drept în ochi.

— Dacă mint, este doar prin omisie.

Zîmbetul lui era straniu, răspîndind nelinişte. O împinse pe un scaun, lîngă masă. Îi prinse faţa între palme şi o întrebă:

— Spune-mi, care este fiinţa pe care o iubeşti cel mai mult?

Christal nu-şi putu ascunde surpriza. Era o întrebare neaşteptată. Răspunsul era, bineînţeles, Alana. Tot ce trebuia să facă era să pronunţe *sora mea*, şi putea pleca nestingherită.

Dar cînd îi întîlni privirea, o cuprinse o emoţie bruscă şi ciudată. Îşi iubea foarte mult sora, poate şi pentru că nu o mai văzuse de patru ani, dar se întrebă dacă răspunsul era atît de simplu pe cît crezuse. Sora ei poate o şi uitase. Alana Sheridan îşi avea viaţa ei în New York, alături de soţul ei, poate şi de copii. Cîteodată Christal se întrebă chiar dacă Alana ar fi vrut ca ea să se întoarcă acasă. Christal Van Alen era diferită acum. Didier şi ţinutul Wyoming o înăspriseră. Nu mai era potrivită cu aristocraţia din New York.

Poate de aceea, nu putu să răspundă la întrebarea lui Macaulay. Şi ştia că nu acesta era răspunsul. Dragostea ei pentru Alana era la fel de puternică, dar privind în ochii lui Macaulay înţelese că răspunsul era altul: ***Tu.***

Cain îi ridică bărbia, tăcerea ei stînjenindu-l. Îi spuse blînd:

— Ce nu e în reguiă, Christal?

— Nu pot să răspund la întrebarea ta.

— Amintirile?vocea lui deveni aspră. Atunci?

Christal închise ochii, disperată. *Am fost într-un ospiciu pentru criminali nebuni. Mă crezi? Mă crezi?* Gîndurile o torturau.

— Nu pot vorbi despre asta. Sincer, trebuie să plec...

— A fost vreun bărbat care te-a făcut s-o iei pe calea asta?

Vocea lui deveni neliniştită. Trăda gelozia.

— Cînd o femeie ajunge aici, cauza este întotdeauna un bărbat. Fie că te caută, fie că te-a abandonat. Cu tine ce s-a întîmplat?

—Nu pot vorbi despre asta...

—Te caută? De asta ai plecat de la Camp Brown aşa cum ai plecat? Te ascunzi de el? Sau te ascunzi de tine însăţi?

— Nu-ţi pot vorbi despre asta. Ţi-am spus-o de un milion de ori.

—La naiba! M-am săturat să te tot rog! În ce încurcătură te afli, micuţo?

Disperarea din voce o făcu să-l privească. Cain o strîngea de braţ atît de tare, încît aproape gemu de durere.

— Te rog... şopti ea, ştiind că în orice clipă ar fi fost ispitită să mărturisească tot şi astfel să se osîndească singură. *Am fost într-un ospiciu de nebuni... N-am făcut-o eu, crede-mă... Trebuie să mă crezi...*

—Spune-mi, doar atît, spune-mi...

Christal îşi acoperi urechile cu mîinile. Cu ochii în lacrimi, strigă:

— Nu e nici un bărbat. Nu mă caută nici un bărbat la care să ţin.

Cain o privi cîteva clipe, ca şi cînd ar fi încercat să se convingă dacă spune adevărul sau minte. Apoi, ca şi cînd nu s-ar fi putut decide, sau nici nu i-ar mai fi păsat, o trase lîngă el şi-i acoperi gura într-un sărut care părea să spună că n-ar mai vrea să-i dea drumul

niciodată. O alinta cu buzele. Limba îi pătrunse adînc în gură, făcînd-o să tremure. O lipi de el, mîngîind-o pătimaş pe spate. Sărutul se prelungi; îi arăta cu limba în ce fel ar fi vrut s-o lubească, cît de mult, cît de dulce, cît de adînc... În adîncul sufletului ei îl aşteptase. Aşteptase să-l guste, să-l atingă, să-l ţină în braţe. Îl iubea.

—Vino sus.

Cain o apucă brutal de mînă.

Îl privi în lumina pîlpîitoare a lămpii. Nici nu-şi dădea seama cît şi-ar fi dorit să spună *da*. Era singurul bărbat pe care îl dorea. Era ca o durere pe care numai el o putea linişti. Se săturase să se lupte de una singură. Iar el era atît de puternic.

—Fă-mă să am încredere în tine, Macaulay, şopti ea.

Respiraţia lui îi ardea tîmplele.

— Dacă teama este ceea ce te opreşte, atunci află că şi mie mi-e la fel de frică. Vreau să fiu liber, dar tu eşti obsesia mea. Şi dacă te vreau mai presus de orice, trebuie să mă şi tem deopotrivă.

—Iubirea e o obsesie? şopti ea, mai mult pentru sine.

Îl privi în ochii aceia reci, dar nu găsi răspunsul.

Fără nici un cuvînt, Cain o luă de mînă şi o conduse spre scări. Ea ezită, vrînd să-l urmeze şi, în acelaşi timp, să fugă. Poate era şi băutura, dar Cain o trăgea de mînă mai brutal decît ar fi fost necesar. Ca şi cum ar fi redevenit tîlhar, iar ea, din nou, prizoniera lui.

— Nu, nu în seara asta, şopti ea, condamnîndu-se singură la o altă noapte de vise şi dorinte neîmplinite.

—Ba da. În seara asta.

—Nu, răspunse ea, dînd înapoi.

—Te vreau. Mă vrei. Dacă nu există un alt bărbat, ce te opreşte?

Privirea ei se opri asupra stelei de şerif, prinsă de

pieptul cămăşii lui. O steluţă de tinichea, care o oprea mai ferm decît o armă.

Cain îi urmări privirea. Îşi desprinse stema din piept şi o aruncă.

—Nu îndepărtezi totuşi şi şeriful.

—În seara asta, îl îndepărtez.

—E doar o închipuire.

—Întotdeauna e o închipuire.

Îi dezmierdă obrajii, părul, simţind că nu se poate sătura de ea.

—Nu, tu ţi-ai promis ţie însuţi să rămîi fidel legii. Nu ştii cine sînt, Cain. Nu ştii ce am făcut.

Cain o prinse de umeri şi o scuturâ. Era o blîndeţe, amestecată cu violenţă, care o făcea şi-şi amintească de tîlharul Cain.

—Poate nu vreau să ştiu. Poate am stat aici nopţi întregi, gîndindu-mă să-i telegrafiez lui Rollins, cerînd să afle date despre tine. Mi-am frămîntat mintea încît pînă la urmă nici băutura nu mai putea să mă facă să uit. Dar n-am făcut-o. De ce, Christal, de ce?

—Liniile de telegraf nu mai funcţionează în tot ţinutul din cauza zăpezii. N-ai telegrafiat fiindcă n-ai putut, şopti ea.

—Ştii bine că e o minciună.

Tonul vocii o speria, la fel ca dorinţa şi disperarea din ochii lui. Îndoiala îl tortura. Straniu, ea îl înţelegea. Era ca la Falling Water, cînd ea avea încredere într-un tîlhar. Acum rolurile erau inversate. El era de partea legii, iar ea era renegata.

— Poate că totul e o minciună, îşi răspunse singur, cu vocea coborîtă şi aspră. Dar asta nu e minciună. Chiar şi tu ştii asta.

Buzele lui se coborîră peste ale ei, într-un sărut posesiv. Ar fi vrut să-i reziste, dar el spusese adevărul. Ceea ce era între ei, se născuse din primejdie, din teamă

şi din dorinţă. El era diferit faţă de ceilalţi bărbaţii pe care îi întîlnise. Viitorul lor, dacă exista vreunul, era întunecat. Dar în timp ce sărutările lui o copleşeau, se gîndi că lupta împotriva lui era fără rost, de vreme ce aşteptase momentele acestea de luni de zile.

El se desprinse brusc şi urcă scările aproape în fugă, cîte două odată, trăgînd-o după el. Christal închise ochii şi încercă să gîndească lucid. I-ar fi dat trupul şi inima iar dacă el ar părăsi-o, ei nu i-ar mai rămîne nimic. Inconştient, dădu un pas înapoi din dreptul patului. Dar înainte să poată măcar să-şi tragă sufletul, Cain încuie uşa şi îi strivi cu patimă buzele de ale sale. Încercă să se elibereze din îmbrăţişarea lui şi cînd reuşi într-un tîrziu, apucă să rostească, aproape sufocată, doar o silabă:

—Nu!

Dar bărbatul cu care era devenise din nou tîlharul Cain, ţinînd-o captivă în braţele lui de oţel. Încercă să-l împingă, dar era ca o stîncă.

—Nu e drept. Nu sînt pregătită pentru asta. Lasă-mă să plec...

— Să te las să pleci? întrebă sălbatic, sărutîndu-i gîtul delicat. Te-am urmat pînă aici, mi-am torturat zilele încercînd să aflu cine eşti. Iubirea este obsesie, Christal? Sînt al naibii de hotărît să aflu.

Christal se zbătu în braţele lui, începu să-l lovească peste piept, cum o făcuse, cîndva, la Falling Water. Cain îi dădu drumul.

Se priviră în flacăra lămpii respirînd greu. Ochii lui întrebau parcă un singur lucru: *De ce trebuie să fie întotdeauna aşa?* Dar gura lui nu rostea nici un cuvînt, ca şi cum ar fi arătat că este hotărît să o aibă şi nimic altceva.

Christal înţelese că *inevitabilul urma să se producă*. Era acea tensiune, era blîndeţea mîinii lui cînd o

atingea, era bătaia inimii ei care se înteţea gîndindu-se la el, gol, între coapsele ei, posedînd-o cu toată iubirea şi furia lui. Avea să o doară, dar îşi dorea să facă dragoste cu el mai mult ca orice. Îşi dorea atît de mult, încît era sigură că şi New York, şi ospiciul Park View, şi cumplita vreme de afară, şi viitorul ar fi fost uitate în acele momente de dragoste, cînd nimic altceva pe lume n-ar fi contat, decît el.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Preţul acestei abandonări de sine era prea mare, mai ales pentru o aristocrată ca ea, care ar fi trebuit să rămînă virgină pînă în noaptea nunţii. Dar toate acestea fuseseră înainte de a iubi. Se temuse întotdeauna că violenţa şi cruzimea ar putea-o înfrînge. Dar iubirea era cu mult mai violentă şi cum mult mai crudă.

Iar acum, iubirea cîştigase.

Cain îi căută din nou buzele, înăbuşindu-şi o exclamaţie de satisfacţie cînd simţi că ea cedează. Christal nu se mai împotrivea. Fără să se desprindă din sărut, Cain îşi scoase haina, apoi cămaşa. Ea îşi ridică mîna spre părul lui, dînd peste pălăria cu boruri largi, care se rostogoli la pămînt. Braţele lui o cuprinseră, iar sărutările lui deveniră atît de devoratoare, încît Christal se simţea sufocată.

Nerăbdător să ajungă mai departe, îşi desprinse cîteva clipe buzele de ale ei şi îi desfăcu nasturii cămăşii. Degetele îi erau foarte îndemînatice şi aproape supărător de familiare cu dezbrăcarea unei femei. În cîteva secunde, cămaşa ei era jos, peste hainele lui.

—Vino aici...

Cain o conduse spre pat, oprindu-se pentru a-şi scoate cizmele. Ea îl privea, cu buzele roşii de sărutările lui sălbatice.

Cizmele căzură cu zgomot una după alta, apoi Cain o prinse în braţe.

Buzele îi se căutau, flămînde, în timp ce el începuse să-i descheie nasturii ce coborau în şir, în partea din faţă a rochiei. Mîinile lacome, începură să-i desprindă corsetul chiar înainte de a-i scoate rochia, apoi îşi coborî gura încet, în jos, pe gîtul ei, arzînd-o cu sărutările sale pînă cînd ajunse între sîni.

Christal scoase un geamăt uşor. Îl dorea şi se temea în acelaşi timp. Inconştientă, îi înconjură capul cu braţele, ca şi cum ar fi avut nevoie de un sprijin. El continuă, fără să-i vadă lacrimile. Pînă cînd una căzu pe palma lui şi se rostogoli printre firele negre de păr.

Ca şi cum ar fi descoperit un intrus, Cain privi lacrima ce îi picurase pe mînă. Christal aproape nu-şi dăduse seama că plînge. Îşi şterse obrajii uzi, ca şi cum ar fi fost şi ea surprinsă de lacrimile acelea. Se aştepta să fie din nou sărutată. Dar el nu o sărută.

—Spune-mi de ce plîngi? şopti el întretăiat.

Ea nu răspunse. În schimb continuă şă-şi şteargă lacrimile care îi brăzdau obrajii. Cain îi dădu mîinile la o parte, şoptindu-i cu înfrigurare.

— Nu ţi-am vrut niciodată răul, iubito. Nu vreau să te violez. Orice ai crede tu, ştii foarte bine că pot să mă opresc. Mă înnebuneşti... şi totuşi mă voi opri...

Cuvintele păreau să-l sugrume.

—Dar, Doamne, aş vrea fie să fii a mea, fie să te opreşti acum.

O lăsase pe ea să aleagă şi în faţa unei astfel de alegeri, inima ei ar fi putut greşi. S-ar fi culcat cu el, iar cînd el ar fi părăsit-o situaţia ei ar fi fost aceeaşi. Ba poate de zece ori mai rea.

Christal îi atinse buzele. El îi sărută degetele apoi îi dădu mîna la o parte şi îi sărută din nou buzele.

De data aceasta, Cain o lăsă pe ea să îl sărute. Iar Christal îl sărută cum o făcuse la Camp Brown, vrînd să îşi ia adio de la el, numai că de data aceasta, nimic

nu o mai făcu să se oprească.

Cain o întinse în pat, apoi îi căută privirea.

Ea nu-şi mai amintea să-i fi văzut vreodată pieptul gol şi vederea lui o făcu să fie cuprinsă de un tremur abia simţit. Avea un piept puternic, musculos, acoperit cu păr negru şi incredibil de cald. Îl atinse cu palmele, alunecîndu-şi-le în jos, pe piept, mîngîindu-i umerii, spatele, vrînd parcă să-l cunoască în întregime.

Cain se ridică în genunchi în pat şi îşi descheie pantalonii. Fără să se simtă stînjenit de goliciunea lui, o trase spre el. Primul lucru pe care îl îndepărtă fură clopoţeii de la glezne. O privi de parcă i-ar fi spus: *Să nu-i mai porţi niciodată.* Apoi îi aruncă într-un colţ şi continuă cu corsetul. Mîinile lui erau atît de îndemînatice, încît, fără să vrea se gîndi la cîte femei fuseseră înaintea ei şi o încercă un sentiment de gelozie. Din fericire, Cain era deosebit de atent. Îi acoperi gura cu încă un sărut, nemailăsîndu-i timp să se gîndească la altceva decît la el.

Ca un magician, mîinile lui îi desfăcură corsetul, apoi ciorapii, apoi jartierele, pînă cînd toate se aflară, una peste alta, lîngă pat. Rochia îi rămăsese în jurul taliei, dar Cain o trase în jos, peste coapse. Ţesătura de bumbac se despică în cîteva locuri, dar ei nu-i mai păsa acum de aşa ceva. Mai ales acum, cînd el stătea, deasupra ei, ţinînd-o între genunchi, cu trupul său gol, înalt, suplu, musculos. Era sălbatic şi foarte masculin. Şi, evident, pregătit pentru a face dragoste.

Cain îi scoase şi ultimele haine de pe trup, degetele lui mîngîindu-i excitant coapsele fine. Vru să-şi acopere sînii cu braţele, dar gestul ar fi părut de o timiditate falsă. Văzuse prea multe, fusese în prea multe situaţii, aşa că era obişnuită cu ceea ce se petrecea într-un dormitor. Îl lăsă deci pe Cain să-i mîngîie sînii, pînă cînd sfîrcurile se întăriră, iar respiraţia deveni tot

mai grăbită, în aşteptarea împlinirii dorinţei. Cain îi eliberă gura, coborîndu-şi sărutările pe gît, apoi tot mai jos, pe sîni, prinzîndu-i un sfîrc în gură, rotindu-şi limba în jurul lui, pînă cînd Christal scoase un geamăt scurt.

Mîna îi coborî spre talie, ca şi cum ar fi încercat să se bucure de supleţea ei, apoi urcă din nou spre sîni, prinzîndu-i în focul palmelor. O privea fermecat. Christal întoarse capul, închizînd ochii, stînjenită şi în acelaşi timp dorindu-l, înnebunită de mîngîierile lui. Cînd gura lui fierbinte se opri din nou asupra unui sfîrc întărit, Christal încercă, gemînd, să i se elibereze din braţe. Dar el nu o voia liberă. Mîna lui trecu peste rotunjimea fină a pîntecului oprindu-şi degetele în părul feminităţii.

Sub mînîgîierile lui, Christal simţea că înnebuneşte. Îşi muşcă buza pînă cînd sîngeră, încercînd să nu cedeze plăcerii pe care i-o provoca. Cînd degetele lui o pătrunseră, Christal îşi strînse instinctiv coapsele, dar Cain mai rămase o clipă, umezindu-şi degetele. Copleşită de emoţie, îl văzu pe Cain umezindu-i sfîrcurile sînilor cu propria ei esenţă, apoi gustîndu-i pe fiecare, parcă abia stăpînindu-se să nu-i devoreze.

Cain continuă, făcînd-o să fremăte de plăcere cu fiecare atingere, cu fiecare mîngîiere a lui.

Îi simţea mirosul de bărbat călit în şa şi în praful preeriei, care i se impregnase parcă în piele şi, în acelaşi timp, o făcea să-şi desfacă picioarele în faţa lui.

— Atinge-mă... peste tot..., îi şopti întinzîndu-şi greutatea trupului între coapsele ei albe.

Iar ea se supuse, dornică să-i simtă faţa aspră, umerii puternici, braţele musculoase, coapsele tari şi foarte calde.

Cain respira greu. Îi îndepărtă mai mult coapsele, de parcă dorinţa lui trecuse dincolo de limitele obiş-

nuite şi o pătrunse violent.

Se ciocni însă de o barieră neaşteptată.

Se opri brusc, cu tot trupul încordat, gîfîind greu. Deşi intrase în ea, virginitatea ei era încă intactă, şi fără să se fi aşteptat la aşa ceva, era nevoit să ia o hotărîre.

Christal ar fi vrut să-şi poată ascunde faţa de privirea lui. Toate minciunile ei fuseseră demascate fără putinţă de tăgadă. Nu era nici văduvă, nu era nici tîrfă. Trecutul ei devenea încă o dată o enigmă de nedescifrat.

— La naiba, Christal, şopti el, îngropîndu-şi faţa între părul răvăşit şi gîtul neted al fetei.

— La naiba cu toate, mai spuse o dată, ca o înjurătură, apoi, la fel de neprevăzut cum fusese şi acel himen intact pentru el, o pătrunse toată.

Christal simţi cum acea pavăză a virginităţii ei se sfîşie ca o pînză despicată de cuţit.

Cain nu-i dădu timp să simtă durerea. Se împingea înăuntru, apoi ieşea brusc, apoi din nou, mai lent, cu o frenezie ce o făcu să uite durerea şi să se lase cuprinsă de o plăcere nemaicunoscută pînă atunci. Aproape împotriva voinţei sale, ca şi cum s-ar fi temut tocmai de această plăcere, încercă să scape din îmbrăţişarea lui săibatică, dar nu avu nici o şansă. Mîinile fierbinţi îi mîngîiau sînii, talia, coapsele, pîntecul. Era plină de el.

Încet, Christal se destinse, lăsîndu-se toată în voia lui Cain. Tot trupul lui era ud. Instinctiv se potrivi cu mişcările bărbatului. Se agăţă de el vrînd să-l simtă mai bine; îi căută gura. Era fierbinte şi avea gustul ei. Mîinile îi alergau pe spatele şi coapsele încordate.

Se relaxa sau îşi încorda toate fibrele, după cum el intra sau se retrăgea, pînă cînd amîndoi ajunseră pe punctul de a exploda. Se deschise, aşteptîndu-l, dorindu-l numai pe el pentru toată viaţa.

Şi, fără s-o prevină în vreun fel, cu un strigăt de agonie, Cain se opri, dovedindu-i încă o dată şi pentru totdeauna, că în venele lui curgea oţel topit, nu sînge. Christal scoase un strigăt ascuţit. I-ar fi permis orice, i-ar fi dat orice, ca să-l facă să continuie, oferindu-i extazul mult aşteptat.

— Să nu mai fugi de mine vreodată, rosti el, gîfîind greu, abia găsindu-şi cuvintele.

Christal îi simţi tremurul nervos. Trebuia să fii ciădit dintr-un bloc de gheaţă ca să te poţi opri atunci, deşi tot trupul lui ar fi fost sfîşiat de durerea unei infirmări.

— Promite-mi, iubito, că nu vei fugi niciodată de mine...

Christal scăpă un geamăt, privi spre marginea patului la tocurile cu cele două pistoale şi rosti, ca o sentinţă de moarte:

— Îţi promit... că nu te voi părăsi niciodată... nu te voi părăsi niciodată... repetă ea în agonie, încercînd să-l facă să înceapă din nou.

Iar el se supuse. Intră din nou în ea de cîteva ori, privind-o cu o dragoste care aproape o ardea apoi, scrîşnind din dinţi, o pătrunse adînc şi dureros. Christal simţi cum zvîcneşte în ea, în timp ce o umplea cu sămînţa lui, iar asta o făcu să se simtă scuturată de un spasm agonic. Îşi înfipse unghiile în spatele lui, îşi strînse coapsele după mijlocul transpirat şi îi căută flămîndă gura, pecetluind pactul ei cu diavolul.

Capitolul 17

Christal deschise cu greu ochii. Soarele dimineţii bătea în ferestre, cu lumina sporită de albul sclipitor al zăpezii. Închise ochii la loc şi se răsuci în pat. Deşi nu se afla în propriul ei pat, toate în jur îi păreau deosebit de familiare. Simţea o durere între coapse şi în fiecare fiecare muşchi, de parcă ar fi străbătut kilometri întregi pe jos. O rază îi bătu în pleoape, făcînd-o să deschidă ochii şi descoperi cauza extenuării ei.

Macaulay dormea cu picioarele încolăcite în jurul picioarelor ei. Păturile şi cearşafurile erau răvăşite ca de furtună. Gîndindu-se însă mai bine la natura furtunii îşi simţi obrajii arzînd.

Îl privi pe Macaulay. I se părea straniu să aibă un bărbat gol alături, atît de aproape. Era ca şi cînd ar fi stat lîngă un lup. În orice minut se putea trezi.

Se răsuci uşor spre el, încercînd să nu-l deranjeze şi îl studie cu o neobişnuită şi neaşteptată tandreţe. Nu era obişnuită să îl vadă dormind fără grijă, cu garda lăsată. Nu mai era nici tîlharul cu ochi de gheaţă din banda lui Kineson, nici şeriful pregătit să înlăture răul din oraş, ci doar un bărbat — e drept, un bărbat care arăta foarte bine — întins în tot patul, respirînd adînc într-un somn odihnitor după o noapte de foc. Fruntea îi era marcată de greutăţile prin care

trecuse. Îi atinse uşor ridurile, apoi o şuviţă rebelă de păr, ce-i cădea pe frunte, observînd atunci pentru prima dată că părul lui avea nuanţe arămii. Pieptul îi era în parte acoperit de pătură, ridicîndu-se şi coborînd regulat, tentînd-o din nou să îl mîngîie, să-i simtă muşchii încordîndu-se sub atingerea ei, să-şi încîlcească degetele în părul negru ce-i cobora pînă pe pîntece, şi chiar mai jos, spre părţi care, spre bucuria ei, erau ascunse sub pătură.

Cain se răsuci, oferindu-i posibilitatea să se ridice. Ar fi vrut să se îmbrace şi să plece înainte ca el să se trezească. Noaptea trecută se simţise cumplit de stînjenită, goaiă în faţa lui. Acum, în lumina zile se simţea parcă şi mai goală.

Se ridică într-un cot. Oboseala nopţii o făcea să se mişte încet şi cu grijă. Încercă să se ridice, dar părul ei lung era prins sub umărul lui.

Privi, frămîntîndu-şi mintea cum să se elibereze fără să-l trezească. Dacă ar fi avut o foarfecă la îndemînă ar fi preferat să şi-l taie decît să apară iar goală în faţa lui. Cain o făcuse să promită că nu va mai fugi niciodată de el, dar în lumina aceea străiucitoare a dimineţii nu ştia cît de bine va putea fi respectată promisiunea.

Un ospiciu... un ospiciu de nebuni... N-ar mai fi vrut ca el să o privească în ochi şi să vadă minciuna pe care era încă nevoită să i-o spună.

Se întinse din nou în pat şi începu să-şi tragă părul de sub umărul lui. Puţin cîte puţin, centimetru cu centimetru reuşi dar, cînd îl eliberă de tot, Macaulay se intoarse şi o trase deasupra lui.

—Bună, iubito, mormăi el, stăpînindu-şi rîsul.

—Bună dimineaţa, spuse ea.

Formalismul exprimării o făcu să se simtă imediat

stupidă, mai ales că era într-o poziţie care nu avea nimic comun cu convenienţele: cu sînii striviţi de pieptul lui păros şi cu fesele drept loc de odihnă al mîinilor lui, nişte mîini încredibil de calde.

—Cît e ceasul?

Vocea lui vibră adînc, transmiţîndu-i şi ei acea vibraţie.

—Tîrziu, şopti ea, neavînd curajul să se ridice de pe el, arătîndu-şi astfel goliciunea.

— Atunci, nu ne mai trezim deloc, conchise el şi se aplecă să-i sărute sînul.

Christal ar fi vrut să-l împingă, dar dacă ar fi făcut-o, Cain i-ar fi prins sfîrcul cu gura, nelăsînd-o să protesteze.

Şi atunci ar fi fost pierdută.

—Eu... eu, chiar am treabă de făcut... te rog...

—Faulty n-o să vină aici să mi te ia. Ştii asta, draga mea.

De parcă ar fi vrut să-şi întărească afirmaţia, Cain îi strînse puţin fesele între palme.

—Dar...

Cain o luă de bărbie, iar cu cealaltă mînă îi dădu la o parte părul din ochi.

— Dar nu eşti obişnuită să faci dragoste în timpul zilei. Sau poate eşti?

Christal tăcu amintindu-şi-l cum se ridicase din pat după ce făcuseră dragoste prima oară. Cain se spălase de sînge apoi făcu şi ea acelaşi lucru. Întregul episod se consumă fără un cuvînt, fără întrebări. Cain era solemn, aproape grav. Apoi însă, acceptînd lucrul deja făcut, Cain se întoarse în pat şi făcură din nou dragoste, cu aceeaşi patimă dar mai încet, înnebunitor de încet, ca şi cînd ar fi vrut să se cunoască pînă în adîncul sufletului.

— Pentru cine te-ai păstrat, Christal? întrebă încet, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

Pentru tine, ar fi vrut să spună, dar tăcu.

— Lasă-mă să te privesc, spuse Cain ridicîndu-se şi dînd-o jos de pe pieptul lui.

Încercă să se acopere cu cearşaful, dar el o împiedică. Rămase în genunchi, ca o sclavă, simţindu-i privirea plimbîndu-se liberă peste tot corpul. Era atît de paralizată, încît nici nu putea să se uite la el.

Cain îi ridică bărbia şi ea îi întîlni privirea. Ar fi vrut să poată fi la fel de rece şi detaşată ca a lui, dar ştia că nu se poate. O privi drept în ochi.

— Eşti frumoasă, Christal. Ascunde-te de orice alt bărbat, dar nu te ascunde de mine.

Neputînd să-i mai suporte privirea scrutătoare, Christal înşfăcă cearşaful şi îşi acoperi trupul.

—Te rog...

Cain zîmbi dintr-odată, văzînd-o cum încearcă să se ascundă.

—De ce te temi? Crezi că îţi caut defectele?

—Poate. Nu prea înţeleg ce găseşti atît de fascinant. Şi e şi lumina asta afurisită.

Soarele intra nestingherit prin cele două ferestre înalte ale dormitorului. Acum ştia de ce Dixi şi Ivy se fereau de camerele dinspre răsărit. Erau prea luminoase după o noapte obscură.

— Nu-ţi caut defectele. Dar îţi voi spune totuşi că eşti prea slabă. Şi nu era nevoie de lumina asta ca s-o ştiu.

Christal simţi că se înfurie.

— Nu mi-a fost uşor de la Camp Brown. Ce crezi, că iau cina la *Delmonico* în fiecare seară? Mă vrei grasă ca să am sînii la fel de mari ca ai lui Dixi.

—Nu de sînii tăi mă plîng...

Cain îşi trecu degetele peste coastele ei, pe care nu reuşea să şi le ascundă. Christal încercă să se acopere şi atunci cearşaful îi căzu de peste sîni. Cain o scoase din încurcătură, trăgîndu-i cearşaful cu totul, culcînd-o înapoi şi punînd din nou stăpînire pe sînii ei.

— Ah, iubito, nu-ţi face griji... sînii tăi sînt destul de mari. Ai lui Dixi nu înseamnă nimic pe lîngă ai tăi.

— Şi de unde ştii asta? întrebă ea, cu respiraţia tăiată de mîngîierile lui şi de gîndul că poate ştia cum arătau sînii Dixianei din vreo experienţă personală.

— Draga mea, deşi nu mă pricep să disting o tîrfă de o virgină sau o văduvă de o fugară, este un lucru la care mă pricep bine: sînii unei femei.

Un zîmbet îi apăru în colţul gurii. Apoi cu un sărut o culcă între perne, intră adînc în ea, iubind-o săibatic pentru toate clipele în care n-au fost împreună.

Capitolul 18

Metisul descălecă în faţa hotelului. Traficul era aglomerat, trăsurile întîrziind de cîte ori doamnele îmbrăcate în catifea, cu mîinile imobilizate în manşoanele lor de nurcă, trebuiau să coboare. Hotelul *Fairleigh* era cel mai scump din St. Louis. Se afla în spatele gării, astfel încît fumul şi zgura să nu-i afecteze faţada. În el fuseseră găzduiţi vizitatori faimoşir. Hotelul putea fi comparat cu cele din Boston sau New York, avînd cele mai moderne îmbunătăţiri şi cu un decor interior stil Ludovic al XV-lea. Pentru cei ce îşi puteau permite o noapte la *Fairleigh*, după o călătorie extenuantă cu trenul Pullman, saltelele de puf erau o adevărată minune cerească.

Toate acestea nu părură să-l impresioneze deloc pe metis. Poate şi datorită staturii sale; Lup Alb avea mult peste 1,80 m, dar şi mai mult datorită privirii înfricoşătoare moştenită de la tatăl său, un indian Pawnee, care îi violase mama, o femeie albă, pe cînd călătorea în trenul ce fusese atacat şi apoi lăsat în flăcări de acesta.

Nu, Lup Alb nu era omul cu care să-şi dorească cineva să aibă de furcă. Spre ghinionul multora, mama sa supravieţuise flăcărilor pentru a-l naşte. Apoi, pen-

tru ceea ce îi făcuse tatăl său, mama nu avu nici o reţinere în a-şi bate bastardul metis, pînă cînd acesta fugea de acasă. La cincisprezece ani, băiatul preferă să o oprească. O omorî din bătaie, apoi trăi în preerie prin furturi şi rezervaţii, devenind un bărbat fără pic de milă. Un bărbat care intra acum în hotelul *Fairleigh.*

—Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă un hotelier efeminat, îndreptîndu-se spre el, cu statura sa mărunţică.

Metisul îl ignoră. Privea în jur în holul luxos al hotelului ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Dintr-un colţ, un bărbat se ridică dintr-un fotoliu confortabil. Era un bărbat bine pentru cei cincizeci de ani ai săi, cu ochi albaştri şi barbă căruntă. Scoase din buzunarul vestei un ceas de aur, se uită la el, apoi aprobă din cap.

În schimb hotelierul scutură din cap îngrozit în timp ce metisul trecu pe lîngă el, cu o puşcă Winchester atîrnîndu-i pe umăr, de parcă s-ar fi aflat în sălbaticia Dakotei, nu în mijlocul celui mai luxos hotel al oraşului St. Louis.

Va veni şi rîndul civilizaţiei, îşi spuse omuleţul în sinea sa, urmărind cu privirea sălbaticul ce traversa holul.

Metisul refuză să se aşeze, parcă obişnuit prea mult cu şaua calului, ca să prefere acum damascul franţuzesc al fotoliilor. Domnul cu barbă căruntă se aşeză la loc, măsurîndu-l pe Lup Alb cu o privire care arăta că are mai multă consideraţie pentru ajutorul pe care i-l putea oferi decît pentru persoana în cauză.

— Cît vrei ca să mi-o găseşti? întrebă domnul, ridicînd o sprînceană.

Lup Alb privi în jur ca şi cînd ar fi apreciat averea unei persoane care îşi permitea să stea aici.

—O mie de dolari.

Domnul cu barbă rîse:

—Îţi dau două sute, nici un cent mai mult. Am cheltuit prea mult pentru gaura asta de şobolani.

Îşi scutură mîna prin aer arătînd interiorul hotelului.

—Pentru acelaşi preţ aş fi putut sta la cel mai luxos hotel din New York, în cel mai bun apartament.

Metisul privi şi el în jur. Nu ştiuse niciodată că ar putea fi hoteluri mai frumoase ca *Fairleigh*. Dispreţul acelui bărbat îl descumpănise.

— Facem tîrgul? Am aflat că tu eşti unul dintre cei care ar putea s-o găsească, dar sînt şi alţii dornici să mă ajute. Uită-te la aceşti mormoni care nu pot ajunge pînă în Utah. Am auzit că oameni ca ei fac aproape orice...

— Două sute şi îţi aduc părul ei. Trei sute şi îţi aduc asta.

Lup Alb îşi şterse mîinile de vesta lui din blană de iepure, apoi scoase de sub ea o bucăţică unsuroasă de hîrtie. O despături cu grijă şi o aşează pe măsuţa din lemn de trandafir din dreptul fotoliilor. Era desenul unei cicatrici în formă de trandafir şi cuvîntul URMĂRIT scris deasupra.

Domnul cu barbă începu să rîdă. Luă hîrtia şi aruncă o privire peste ea.

—Vrei să spui că, pentru trei sute de dolari, îmi aduci mîna ei?

Lup Alb dădu din cap aprobator.

—Pentru trei sute, vei şti că ea e moartă.

Domnul zîmbi fermecător şi se întoarse spre hotelier.

— Te rog, adu-ne şampanie. Trebuie să sărbătorim ceva.

Hotelierul se conformă, plecînd, cu un rictus de dispreţ, să aducă şampania.

Domnul se întoarse apoi spre metis:

— Îţi voi lua o cameră în hotel seara aceasta. Am auzit spunîndu-se că fata s-ar afla în Wyoming şi dacă zvonul e adevărat, banii sînt ca şi ai tăi. Vei pleca mîine dimineaţă.

— Plec în noaptea asta.

Lup Alb nu era prea interesat de luxul hotelului. Nu lua în seamă lucrurile despre care nu ştia prea multe.

— Minunat. Minunat, zîmbi domnul ca un şacal. Sînt nerăbdător să mă întorc în New York şi să mai revăd odată averea de la Bancă. Dar pînă nu găsesc fata, sînt un proscris. Am plecat din oraş cu cît aur am putut duce, dar se poate şi mai bine de atît. Cum găseşti fata, mă pot întoarce. N-o să mă învinovăţească nimeni dacă ea îşi va găsi sfîrşitul în Vestul Săibatic, iar eu mă voi putea întoarce la New York fără teama că amintiriie ei mă vor putea condamna. Şi apoi, voi putea pretinde şi partea ei din averea familie Van Alen. La urma-urmei, i-am purtat fetei de grijă atîţia ani. I-am plătit ospiciul acela costisitor pînă la ultima centimă. Eu nu merit nimic?

Zîmbetul de şacal i se întinse pe toată faţa.

Lup Alb privi la şampania care tocmai fusese adusă. Nu-i păsa de problemele omului. Îi păsa numai de banii pe care urma să-i cîştige.

— Să aduc dovada aici, în acest hotel?

Domnul cu barbă aprobă, luînd o gură de şampanie.

— Numele meu este Didier. Baldwin Didier. Să nu uiţi.

Lup Alb zîmbi pentru prima dată:

— N-o să uit.

În lumina slabă a serii, Christal îl privea pe Macaulay punîndu-şi centura cu pistoalele la brîu. Era îmbrăcată în cămaşa lui roşie şi stătea cocoţată în vîrful patului, cu genunchii strînşi, cu ochii trişti, gîndindu-se că trebuia să privească acum realitatea în faţă.

— Mă duc să văd cum stau treburile pe jos şi, după ce stau de vorbă cu Faulty, mergem să luăm cina la Saloon.

— Să... să stai de vorbă cu Faulty? încercă ea să-şi dea părul din ochi, dar mînecile lungi îi cădeau peste degete.

Cain se aşeză pe marginea patului şi îşi puse cizmele.

— Crezi că te mai las să stai acolo şi să dansezi pentru bani? După tot ce am făcut?

— N-am făcut nimic din ceea ce Dixi şi Ivy fac în fiecare seară.

— Exact, zise Cain sec, îndreptîndu-şi spre ea privirea rece.

Christal privi spre fereastră. Soarele cobora la apus, trimiţînd ultimele raze în ferestrele cîrciumii lui Faulty.

— Asta n-o să ţină o veşnicie. Nu se poate. Tu ştii.

Îşi întoarse privirea spre el. Cain îşi luase uniforma de un albastru închis. Pelerina îl făcea să pară mai înalt, iar umerii mai laţi. Era un bărbat spătos şi bine făcut. Pe lîngă ea părea un gigant.

— Să nu ne gîndim la ceea ce va urma. Să ne gîndim la ceea ce este acum.

Christal întoarse privirea:

— Bine. Nu ne vom gîndi la ziua de mîine. Dar ziua de mîine va sosi. Şi încă destul de repede.

Cain îşi culese păiăria de lîngă uşă, de sub cămaşa albă a lui Christal.

— Hai să facem o înţelegere. Tu nu vei vorbi nimic despre ziua de mîine, iar nu voi vorbi nimic despre New York.

Christal simţi că i se opreşte inima. Nu-i dăduse pînă acum nici un indiciu că ar şti ceva. Şi totuşi pomenise despre New York.

—Cum... cum ai descoperit asta?

—Ai adus în discuţie numele *Delmonico*. Ştiu despre ce e vorba. E un restaurant în Manhattan.

Cain tăcu un moment, privindu-i faţa palidă apoi continuă:

—N-am fost niciodată acolo. Nu mi-am putut permite. Mi s-a spus că numai un Vanderbilt ar putea mînca acolo.

Christal îşi strînse braţele în jurul ei, încercînd să-şi stăpînească tremurul. Fusese o prostie să dezvăiuie un detaliu ca acesta. Dintr-o astfel de scăpare aflase mai multe despre ea decît ar fi aflat într-o lună de interogatoriu.

—Bine... Mă întorc într-o oră.

Cain îi păru dintr-odată obosit. Oare avea de gînd să telegrafieze pentru a cere informaţii despre ea? La urma-urmei obţinuse ceea ce voia. Unul dintre misterele ei fusese înlăturat. Mai rămăsese numai unui.

—Vrei să mă pui sub urmărire?

Cain se opri dar nu îşi întoarse faţa spre ea.

— Ştiu că fugi de ceva. Am ştiut tot timpul. Dacă te voi pune sub urmărire, ce voi descoperi?

Christal îl privea neajutorată cum stătea cu spatele la ea. Nu ştia cum să-i explice. Povestea ei părea incredibilă, iar el s-ar fi simţit obligat să o ducă înapoi la ospiciu.

— Aşa am crezut... murmură el, văzînd că ea nu răspunde.

— Aşteaptă, şopti cu vocea tremurînd. Unchiul meu... unchiul meu...

Se opri, sufocată, fără să-şi poată înfrînge frica ce-i sugruma cuvintele.

— Spune-mi ce e cu unchiul tău.

Christal deschise gura, dar cuvintele parcă nu voiau să se articuleze. O oprea gîndul la dispreţul pe care l-ar fi văzut în ochii lui, gîndul că ar fi dus-o înapoi la ospiciu, sub ameninţarea de moarte a unchiului ei.

— Christal, spune-mi ce e cu el.

Vocea lui Cain nu admitea nesupunere. Dar Christal simţea că nu poate vorbi, că nu-şi poate stăpîni tremurul acela nervos. Cain se întoarse spre ea. Faţa lui părea săpată în stîncă.

— Christal... dacă ai fi luat banii aceia de la Terence Scott şi ai fi părăsit oraşul împreună cu ceilalţi călători, te-aş fi lăsat în pace. Mi-aş fi imaginat că nu te-ai putut îndrăgosti de un bărbat care s-a jucat cu tine de-a tîlharul, care te-a răpit şi te-a ţinut prizonieră împotriva voinţei tale. Dar tu nu ai lăsat lucrurile să decurgă aşa cum era de aşteptat. Te-ai mulţumit să-mi furi banii, lăsînd în urmă mai mult decît avuseseşi înainte şi ai fugit ca şi cum era ceva care te înspăimînta de moarte... Aşa că n-am putut lăsa lucrurile la întîmplare. A trebuit să te găsesc.

Christal îşi ascunse faţa în palme. Jocul luase sfîrşit. Cain ştia suficient despre ea ca să poată telegrafia la New York. Cicatricea avea să o demaşte. Cain putea afla totul în cîteva ore. În cele din urmă, cel mai bine era să-i mărturisească adevărul. Ceea ce ar fi aflat de la autorităţile din Manhattan era cu mult mai rău decît propriile ei explicaţii. Şi, poate-poate ar fi ţinut la ea cît să o creadă. Privi în jur, la patul răvăşit. Îşi simţi

inima grea. Un singur lucru era cert: dacă nu îi păsa de ea acum, nu îi va păsa niciodată.

—Spune-mi, repetă Cain cu fermitate.

Christal îşi înăbuşi un suspin, fără să-l poată privi.

—Vrei să afli acest lucru cumplit din viaţa mea şi ţi-l voi spune. Dar înainte, răspunde-mi la o întrebare: ai vrea să-l afli, dacă aceasta ar face să fiu luată de aici? Ai vrea să-l afli, dacă acesta mi-ar aduce moartea?

Cain deveni grav şi tăcut. Nu făcu nici o mişcare. N-o atinse. Nu spuse nimic care să o liniştească, ci rămase într-o aşteptare rece şi calculată.

Christal simţi că se prăbuşeşte, dar, spre surprinderea ei, mîna lui coborî blînd peste părul ei încîlcit.

— Deci trebuie să fie alegerea mea, nu-i aşa? spuse el cu vocea plină de emoţie. Trebuie să aleg între onoarea mea de om al legii şi tine.

Cain tăcu îndelung. În cele din urmă, spuse aproape şoptit:

— Te aleg pe tine, Christal. Dumnezeu să mă apere, dar te aleg pe tine.

Christal începu să plîngă aproape neauzit, în palme. Nu era nevoie ca el să o ia în braţe sau ea să se arunce de gîtul lui. Nu era un moment de sărbătoare, ci un moment de răscruce, cînd un bărbat renunţa la tot ce avusese mai sfînt pînă atunci pentru o femeie care ar fi putut dovedi oricînd că nu meritase un asemenea sacrificiu.

— Îmbracă-te, spuse el sobru. Avem multe de făcut. Trebuie să vorbesc cu Faulty.

Se îndreptă spre uşă, dar înainte să iasă îi spuse, ca şi cum simţea nevoia să-şi descarce sufletul:

— Aş vrea să ştii, iubito că într-o zi îmi vei spune tot. Te voi crede şi pe urmă nu vom mai vorbi niciodată despre asta. Am vrut să ştii asta.

Ieşi din cameră ca şi cum orice alte discuţii puteau să mai aştepte pînă cînd vor fi din nou alături.

Cîteva minute mai tîrziu, Christal se ridică din pat, cu toate gîndurile răvăşite. Nu ştia ce are de gînd să facă. Se temea că Macaulay s-ar putea răzgîndi. Instinctul o îndemna să fugă, să se ascundă departe de el şi să încerce să uite unui de celălalt. Dar aşa ceva nu se putea întîmpla. Nu ar fi fost niciodată prea departe de el ca să-l poată uita. Cînd Macaulay sosise în Noble, poate ar mai fi putut s-o facă, dar acum se simţea prea legată de el. Îl iubea. Aşa că lăsă gîndurile la o parte şi se resemnă să se îmbrace şi să-l aştepte.

Cain se întoarse o oră mai tîrziu şi o luă cu el la cîrciuma lui Faulty. Dixiana era sus, în camera ei. Ivy le servi cina. Christal văzu că Ivy e speriată de şerif, iar discuţia acesteia cu Faulty îl înspăimîntă zdravăn şi pe bătrînul cîrciumar.

Christal şi Macaulay mîncară fără să schimbe un cuvînt. Nu era ca la *Delmonico*. Nu aveau feţe de masă imaculate şi sfeşnice de argint, ci doar o masă grosolană de lemn, o lampă cu lumina slabă şi un loc cald lîngă sobă. Dar asta nu o deranja pe Christal. Viitorul încă o speria, era ca o fantomă fără contur precis, departe, la orizont. Într-o bună zi avea să afle despre ce e vorba, dar acum privea doar în ochii lui Cain pe care nu îi mai găsea atît de reci. Şi, pentru moment, asta era tot ce îşi dorea.

Cînd terminară cina, Macaulay o conduse în dormitorul ei. Prin perete se auzea Dixi rîzînd cu un client

în camera alăturată. Tăcut, Cain o dezbrăcă şi făcu dragoste cu ea, ca şi cum n-ar fi vrut ca cineva să afle ce făceau, fără să lase pe nimeni să audă măcar un suspin de al lor. Dar mîngîierile lui mute îşi găsiră repede împlinirea iar inima ei se umplu din nou de acea bucurie dulce-amară, despre care ştia că nu o să dureze.

Pasiune se stinse încet. El o luă în braţe şi adormi, respirînd adînc şi satisfăcut, în timp ce ea se cuibări la pieptul lui puternic, amăgindu-se cu minciuna că mîine va fi la fel de frumos. Că acest bărbat al legii va renunţa la datoria sa pentru totdeauna.

Capitolul 19

Cînd se trezi Christal, Macaulay plecase deja. Deschise ochii spre o altă dimineaţă. Lumina îi bătea în fereastră şi îi invada camera. Afară se auzeau ţurţurii de gheaţă topindu-se. Ziua de azi era ceva mai caldă, dar nu erau încă speranţe că s-ar apropia primăvara.

Se întinse şi atinse cu mîna perna care mai păstra încă urma capului lui Macaulay. Perna era rece. Probabil că se sculase foarte devreme.

Se trezi şi se îmbrăcă repede, nerăbdătoare să-l revadă, deşi avea şi cîteva reţineri. În cele din urmă ar fi trebuit să-i vorbească. Gîndindu-se la confesiunea ei, se aşeză la fereastră, privind fotografia cu ea şi sora ei. Îi venea greu să-i povestească trecutul ei, cu părţile lui urîte. Pentru că lucrurile frumoase şi vesele i le-ar fi împărtăşit cu dragă inimă

Atinse fotografia ca şi cum ar fi vrut să mîngîie obrazul Alanei. De fapt, avusese parte de multă bucurie. Poate prea multă. Poate Dumnezeu era atît de crud şi vroia ca ea să plătească acum toată acea fericire trecută. Zîmbi cu tristeţe amintindu-şi de vremurile bune, cînd ea şi sora ei erau încă nişte fetiţe. Mama lor venea acasă cu ultima ediţie a revistelor de

modă. Doamna Von Alen obţinea de la fetiţele sale promisiunea că vor fi cuminţi, aşa că le lăsa să-şi decupeze din revistă păpuşi de hîrtie. Dacă ea şi Alana se dovedeau a fi cuminţi, mama lor le lăsa să organizeze un ceai, pentru păpuşile lor, cea preferată fiind întotdeauna Mary Todd, păpuşa adusă special de tatăl ei după ce se întorsese de la Paris. Pentru Alana, tatăl ei adusese o rochie foarte scumpă din satin albastru, dar pentru Christal, încă prea mică, nu adusese o astfel de rochie. Fusese tristă în acea zi, gîndindu-se că atunci cînd va creşte îşi va cumpăra singură cele mai frumoase rochii din Paris. Deşi încercase să-şi ascundă dezamăgirea, tatăl ei o simţise. Şi a doua zi o aduse acasă pe Mary Todd, o păpuşă de porţelan îmbrăcată într-o rochie de satin albastru, ca a Alanei. Îşi aducea aminte că îşi botezase păpuşa după numele soţiei preşedintelui.

Abia mult mai tîrziu află că în acea zi armata unionistă suferise pierderi grele.

Dar Cain supravieţuise. Christal oftă adînc, încercînd să-şi păstreze încă speranţele. Cain fusese în mijlocul măcelului, dar supravieţuise... şi o întîlnise pe ea. Trecuseră amîndoi prin atîtea. Nu puteau să se sfîrşească toate din cauza unui Baldwin Didier. Nu se putea!

Christal aşeză cu grijă fotografia pe birou. Închise ochii şi rosti o rugăciune, apoi ieşi să-şi caute iubitul.

Lup Alb îşi pîndea prada folosindu-şi viclenia şi pofta de a ucide. Şi avusese de multe ori succes. Poate era şi sîngele lui de indian; avea vînătoarea în

sînge. Dar la el era un amestec ciudat ce îl transforma dintr-un vînător într-un asasin fără milă.

Soarele sparse linia orizontului şi se ridică peste preerie cu primele raze ale dimineţii. Şi odată cu zorile, Lup Alb mirosi parcă drumul spre pradă. Simţea un fel de nod în măruntaie, care se strîngea sau se destindea după cît de aproape era de prada. Privi spre petecul de hîrtie, atingînd fiecare linie a trandafirului din desen, de parcă ar fi atins palma fetei. Nu era greu de găsit. Era deja pe urmele ei. Nu erau multe femei în ţinuturile Wyoning. Şi, cu atît mai mult, o femeie atît de frumoasă era uşor observată de oricine.

Împături hîrtia sub vesta lui din blană de iepure. Nodul din măruntaie părea a se desface. Era un semn bun. Laramie era departe, în urma lui, iar el îşi continua drumul spre vest, spre munţi, spre ţintă.

— Opreşte-te! zise Christal rîzînd şi luînd-o la fugă prin zăpadă.

Un bulgăre o nimeri în spate, apoi încă unul şi încă unul. Dacă nu ar fi împrumutat pelerina de la Ivy, ar fi fost udă pînă la piele.

— Nu avem prea multă zăpadă în Georgia, dar noi, rebelii, ne pricepem la orice!

Macaulay îşi umplu iar mîinile cu zăpadă şi alergînă spre ea.

Christal ţipă, fugind prin preria întinsă. În spate, Noble se vedea ca un avanpost micuţ într-o mare albă.

— E război! spuse ea veselă, încercînd să-şi adune

muniţie înainte de a fi prinsă de Macaulay, dar nu avu nici un succes. Abia reuşi să adune o mînă de zăpadă şi el se năpusti asupra ei, căzînd amîndoi, rîzînd.

— Răule! strigă ea.

— Yankee! replică el, de parcă ar fi fost cea mai rea insultă dintre toate.

Dar apoi zîmbi şi o sărută. Iar ea era atît de distrată încît nici nu observă bulgărele de zăpadă înainte de a se trezi cu el în păr.

— Ooh! îl împinse şi se ridică de jos, cu părul ud şi plin de zăpadă.

— Am cîştigat, strigă Cain şi o sărută din nou.

Petrecuseră o dimineaţă minunată. Nu se trezise nimeni din saloon, aşa că luară micul dejun singuri. Macaulay fu cel care îi propuse o plimbare. Soarele era cald şi strălucitor, iar zăpada nu era prea mare, aşa că nu putu să-l refuze. Luă pelerina lui Ivy şi plecară amîndoi de mînă. Pînă cînd Macaulay aruncă în ea primul bulgăre de zăpadă.

— Fiinţă rea, o să-mi trebuiască o oră să-mi usuc părul.

Ca răzbunare, Christal încercă să-i ochească pălăria, dar Macaulay se feri cu agerime, aşa că pălăria sa cu boruri largi nici nu se clinti.

— Rebel nepoliticos! se supără ea în glumă.

— E o contradicţie în termeni, doamnă, spuse Cain, salutînd-o şmechereşte cu mîna la pălărie.

Gestul îi fu fatal. Christal profită de neatenţia lui, îi aruncă pălăria în zăpadă, punîndu-i în loc o palmă de omăt.

Cain o aruncă în zăpadă, făcînd-o din nou prizoniera braţelor sale puternice. Christal rîdea şi se zbătea ca un copil. Şi atunci, ceva din expresia feţei sale îl mişcă. Îi prinse faţa în palme şi o privi atent, ca şi cum

ar fi încercat să surprindă din nou acea expresie.

Zîmbetul ei se stinse.

—Aici era fetiţa aceea, şopti el vesel şi în acelaşi timp preocupat de ceva anume.

—Ce fetiţă? întrebă ea nedumerită.

—Fetiţa din fotografie... cînd rîzi, pot să mi-o imaginez.

Inima lui Christal se umplu de o veche şi atît de cunoscută durere. Ar fi dorit ca ceea ce spunea Cain să fie adevărat, dar îi părea imposibil. Fetiţa aceea dispăruse pentru totdeauna. Întoarse încet capul, ca el să nu-i vadă ochii trişti.

Cain se ridică tăcut, ca şi cum un zid se ridicase deodată între ei. O ajută să se ridice, apoi porniră braţ la braţ înapoi spre Noble, cu o întrebare fără răspuns rămasă să întunece orizontul.

—E o minciună! O minciună, credeţi-mă!

Christal şi Macaulay intrară în saloon şi o găsiră pe Dixiana cu ochii în lacrimi.

—Totul e o minciună, suspină ea din nou.

John Jameson, un fermier înstărit din afara oraşului, stătea între Dixi şi Faulty. Era un bărbat roşcat, îmbrăcat în costum negru, cu o cravată stacojie la gît. Îi aruncă lui Macaulay o privire iscoditoare:

—Tu eşti şeriful?

Cain aprobă din cap.

Jameson arătă spre Dixi:

— Atunci, aresteaz-o. Mi-a furat toţi banii. Îi ţineam într-o pungă verde de mătase. Ieri noapte o aveam, iar acum a dispărut.

Faulty interveni:

— Nu aveţi nici un motiv să o învinovăţiţi pe Dixi. Ea nu fură, domnule, ştiu prea bine.

— Aresteaz-o şerifule. Aveam trei sute de dolari în punga aceea.

Macaulay îşi scoase încet haina.

—Cînd ai observat ultima oară că aveai punga.

—O aveam cînd am intrat în dormitorul tîrfei. Îmi amintesc foarte clar că mi-am scos punga din buzunarul vestei şi am pus-o lîngă pat.

—Nu, nu, n-ai făcut aşa ceva! N-am văzut nici o pungă!

Dixi începu să plîngă. Pudra i se aduna în bărbie.

—Linişteşte-te, îi şopti Christal, prinzînd-o de mînă, apoi privi spre Macaulay, cerîndu-i din privire ajutorul.

Macaulay nu spunea nimic.

— Tîrfa asta ar trebui spînzurată pentru aşa ceva, zise Jameson cu ură.

— Nu-i vorbi astfel! Nu ţi-a furat ea banii tăi blestemaţi!

Christal ar fi trebuit să se abţină, dar cuvintele lui Jameson fuseseră prea nedrepte. Să spui astfel de lucruri despre Dixi era ca şi cum ai fi lovit un copil.

—N-ai nici o dovadă că ţi-a furat ea banii. Nu pot aresta fata fără o dovadă a vinovăţiei, spuse Cain, aşezîndu-se la o masă.

—Ba am o dovadă.

Jameson arătă spre Faulty.

—Omul acesta a văzut că aveam punga cu nici un minut înainte de a urca în camera tîrfei. Mi-am plătit tariful pentru o noapte, iar el a comentat despre banii pe care îi aveam în pungă.

—E adevărat? întrebă Cain.

—Da, răspunse Faulty cu o faţă ca de om bolnav.

— Iar tîrfa asta m-a văzut cînd mă îmbrăcam dimineaţa. Şi nu mai aveam nici o pungă. Aşa că unde putea fi. Ea mi-a furat-o, vă spun eu!

Apoi Jameson arătă spre Christal:

— Fetele astea trebuie să fie în cîrdăşie!

Christal privi descumpănită spre Macaulay. Faţa lui era însă impenetrabilă, nu lăsa nimic să se ghicească, iar asta o făcu să şovăie. Ea, Dixi şi Ivy nu erau în nici o cîrdăşie, dar nu putea să înlăture sămînţa îndoielii, din moment ce fusese deja plantată. De fapt, ea însăşi îi furase cîndva banii.

— Nu e suficient ca să dovedeşti că această femeie ţi-a furat banii, spuse Macaulay în cele din urmă.

Jameson se făcu roşu la faţă, aproape la fel de roşu ca părul său.

— Asta o va decide judecătorul, nu tu. Slujba ta este s-o ţii pe fata asta în închisoare pînă soseşte judecătorul. Dacă mai e nevoie să-ţi amintesc, şerifule, fac parte din consiliul oraşului. Şi sînt unul din oamenii care te-a adus aici, în Noble.

Cain tăcu o clipă, apoi spuse.

— Trebuie să verific camera fetei.

O luă în sus pe scări, urmat de Christal.

— Nu a furat banii. Ştii că nu i-a furat ea, spuse Christal în timp ce intrară în camera lui Dixi.

Cain se îndreptă spre dulap şi trase un sertar. Era plin cu ciorapi, jartiere şi un corset de bumbac. Deschise pe rînd toate sertarele. În afară de haine, nu găsi nimic altceva.

Căută apoi prin pat, sub pături, sub saltea, dar nu găsi nici o pungă de mătase. Privi prin cameră. Nu părea a fi nici un loc în care să poată ascunde ceva.

— N-ar fi putut fura de la omul acela. O cunosc pe Dixi.

— Christal, asta n-are nici o importanţă, spuse el aspru. Jameson este unul din stîlpii acestei comunităţi, care de altfel este o cloacă împuţită, şi nu se va găsi nici un judecător care să-i dea dreptate lui Dixi. Dacă ştii ceva despre punga asta sau poţi să o convingi pe Dixi să spună ceva despre ea, este tot ce poţi face în folosul ei. Dacă nu, Jameson o poate trimite în închisoare.

—Nu Jameson. Tu. Tu o trimiţi în închisoare, izbucni Christal, cu lacrimi în ochi. Şi tu ştii că nu ea a furat punga.

Cain o apucă de umeri.

— Ascultă cu atenţie ce îţi voi spune. Poate nu e prea frumos, dar e adevărat! Judecătorul va veni aici şi va da peste Dixi, care e cunoscută ca o prostituată cu un trecut dubios. N-o s-o creadă nimeni. Toţi îl vor crede pe Jameson. Nu-mi va lua nimeni în seamă protestele dacă nu va găsi nimeni punga cu bani.

— Şi dacă el minte? Dacă John Jameson are vreo ranchiună împotriva lui Dixi şi a minţit că îi lipseşte punga doar pentru că vrea să-i facă rău?

—De ce ar face aşa ceva? o privi Cain cu interes.

—Nu ştiu. Şi dacă îl întrebi, fii sigur că nu-ţi va spune adevărul. Aşa că Dixi este ca şi condamnată, fie că e vinovată, fie că nu.

— Nu şi dacă o convingi să găsească punga.

— Vorbeşti de parcă ai fi sigur că ea a furat-o.

Christal îl privi, încercînd din greu să-şi ascundă durerea. *Un ospiciu pentru criminali nebuni. Mă crezi?... oh, trebuie să mă crezi!*

Se întoarse, neputînd să-l mai privească. Sfîrşitul era aproape. Dacă el nu putea s-o creadă pe Dixi, atunci nu putea s-o creadă nici pe ea, oricît de mult s-ar fi străduit. *Un ospiciu pentru criminali nebuni.* Va

vedea oare repulsia în privirea lui. Mai bine ar muri pe loc.

—Hai, spuse el încruntat, luînd-o de braţ.

Ea îl urmă.

Jos îi aştepta Jameson.

— N-am găsit nici o pungă sus. Cînd va veni judecătorul poţi depune o plîngere. Pînă atunci Dixiana rămîne aici, sub supravegherea mea.

— Asta e tot ce vei face? zise Jemeson înroşindu-se.

Macaulay aprobă liniştit.

Jameson privi spre Christal apoi zîmbi obraznic spre Cain.

—Bine. Nu face nimic, şerifule. Dar cînd va veni judecătorul, toate aceste fete vor fi acuzate. Dixiana avea nevoie de prea multă isteţime ca să se descurce singură în tîlhăria asta. Toate sînt amestecate, ştiu eu, inclusiv tîrfa care se ţine de braţul tău.

Cain îl înşfăcă de gît în aceeaşi clipă, dînd peste o masă, care scrîşni violent. Christal scoase un ţipăt şi alergă să-l împiedice să-l ucidă pe Jameson. Nu ştia ce-l înfuriase atît de rău pe Cain — faptul că se temea că acest om o va pune pe ea sub acuzaţie sau faptul că o numea *tîrfă*. Oricum, Jameson văzuse moartea cu ochii.

— Ce-ai de gînd, şerifule? reuşi să îngaime fermierul. Să mă ucizi?

O privi pe Christal ca şi cum ar fi încercat să-şi adune gîndurile şi să analizeze circumstantele.

Christal simţi cum îi năvăleşte sîngele în obraji. Dacă era acuzată împreună cu Dixi, judecătorul probabil i-ar fi cerut şerifului să telegrafieze în ultimul loc de domiciliu pentru a afla dacă mai suferise şi alte condamnări. Cain ar fi fost obligat să telegrafieze la New

York şi atunci totul era descoperit.

Faţa lui Cain deveni încruntată. Cu o voce aspră îi spuse Dixianei:

— Vino, trebuie să te închid.

— Oh, Doamne... începu Dixiana să plîngă cu faţa ascunsă în palme.

Christal rămase o clipă descumpănită. Era sigură că e nevinovată. Dar dacă Macaulay nu o închidea pe Dixi, Jameson le-ar fi trimis pe toate în faţa judecăţii.

— Nu, aşteaptă! strigă spre Cain. Cain, tu ştii că omul acesta nu are suficiente dovezi să demonstreze că Dixi a furat ceva. Nu face asta doar pentru mine...

Disperată, îşi ridică marginea rochiei şi scoase cele şapte monezi de aur din tivul jupei.

— Ţine, spuse ea, întorcîndu-se spre bărbatul roşcat, cu vocea tremurîndu-i de disperare, ia-i pe aceştia pentru banii furaţi şi pleacă! zise ea, punîndu-i monezile în palmă.

— Dar nu sînt de-ajuns, se plînse Jameson.

— Asta e tot ce am.

Cain luă banii şi îi puse înapoi în mîna lui Christal. Fata încercă să protesteze, dar el o trase deoparte şi-i spuse:

— Nu te amesteca în povestea asta. E mai primejdios decît pare.

Christal îi căută privirea. Cain încerca să o protejeze. Chiar cu preţul libertăţii lui Dixi. Dar dacă o acuza pe Dixi fără nici o dovadă evidentă, ce ar fi făcut dacă i-ar fi căzut sub ochi unui din acele afişe cu chipul ei pus sub urmărire? Probabil Cain şi-ar fi ieşit din minţi, asta s-ar fi întîmplat.

— Nu poţi să faci una ca asta lui Dixi, Cain. Ea n-a făcut nimic rău, şopti Christal implorîndu-l din privire să dea dovadă de milă.

— Nu ştiu asta. Tot ceea ce ştiu, e că Dixiana e o fată de cîrciumă, iar astfel de fete sînt cunoscute că-şi fură clienţii. Iar tu nu ai nimic de a face cu aşa ceva şi n-am de gînd să-l las pe Jameson să te tîrască în mocirla asta.

Christal rămase împietrită, privind cum se îndreaptă spre Dixiana şi o ia de braţ. Christal simţi cum o podidesc lacrimile. Totul fusese un vis. Speranţele ei în ajutorul lui Macaulay fuseseră deşarte. Visul luase sfîrşit. Se amăgise singură crezînd că iubirea lui pentru ea va depăşi datoria lui de şerif şi slăbiciunea lui de om obişnuit. Cain ar fi reacţionat în faţa presupuselor ei crime, cum ar fi reacţionat orice om. Iar ca şerif, Cain îi demonstrase de atîtea ori că datoria se afla înainte de toate. Iar datoria lui ar fi fost clară, cînd ar fi văzut un afiş cu chipul ei. Christal îl privi tăcută în timp ce ieşeau din saloon. Înlăuntrul ei simţea cum inima ei fragilă şi vulnerabilă, devenea rece. Îşi deschise sufletul în faţa lui şi îl lăsase să privească în adîncul ei, dar nu va mai fi atît de proastă de acum înainte. Lecţia fusese învăţată. Trebuia să se ferească. Cain o făcuse să promită că nu va fugi de el, dar va călca promisiunea şi va fugi cît de repede şi cît de departe îi va sta în putinţă. Oricît de greu şi oricît de singură va fi, nu avea de ales.

—Ce se va întîmpla cu ea? şopti Ivy în spatele ei.

Christal se întoarse cu faţa palidă.

—Nu ştiu.

—Dumnezeu să aibă milă... asta o va distruge pe Dixi.

Christal nu negă. Deja se simţea ea însăşi distrusă.

Capitolul 20

— Eşti cel mai nemilos bărbat! se tîngui Dixi.

Cain se plimba de cealaltă parte a gratiilor. Îşi încrucişă braţele pe piept, îngăduitor.

— Ceea ce pot să-ţi spun, Dixi dragă, e că nu o să ieşi din închisoare în felul acesta. Trebuie să aşteptăm sosirea judecătorului.

Dixi începu să bocească. Lacrimile îi erau însoţite de cele mai dramatice suspine.

Cain nu părea deloc impresionat. Spuse plictisit.

— Hai, Dixi. Nu poate fi chiar atît de rău.

— Ba da! Sînt prizonieră! Trebuie să stau în această celulă murdară.

— Murdară? Dixi, n-a mai fost folosită niciodată! chicoti Cain.

— Oh, bărbat fără milă. N-aş putea face nimic ca să ies de aici? întrebă ea întorcîndu-şi către el ochii înroşiţi de lacrimi. Nimic?

Cain scutură din cap.

Se întoarse şi îşi şterse lacrimile plină de curaj.

— Asta pentru că sînt ceva mai bătrînă decît celelalte fete? De asta nu mă vrei? Crezi că sînt... prea bătrînă?

Ultimele două cuvinte le rostise patetic, de parcă s-ar

fi aflat pe patul de moarte.

— Eşti o femeie drăguţă, spuse el amabil.

Întinse o mînă printre gratii şi îi atinse umărul:

— Ştii, Dixi, au fost vremuri cînd mă aflam cu banda mea în Wind River şi aş fi plătit o avere pentru o noapte cu o femeie ca tine.

Dixi îi aruncă o privire pe sub gene şi îşi smîrcîi nasul. Cain îi întinse batista lui.

— Acum nu mai alerg după femei, asta-i tot. Există Christal. Şi cu ea e greu să te mai gîndeşti la alte femei.

— Eşti îndrăgostit de ea?

Cain tăcu, ca şi cum şi-ar fi frămîntat şi el mintea cu întrebarea aceea. Răspunse liniştit.

— Nu ştiu ce e, dar ştiu că e serios.

Faţa i se lumină într-un zîmbet.

O să rămîi o noapte aici, iar mîine voi telegrafia la Fort Laramie să aflu cînd vine judecătorul. Şi cred că îl voi convinge pe Jameson să te lase să stai la cîrciumă pînă atunci. Mă duc mîine să vorbesc cu el.

Dixi îi oferi un zîmbet de mulţumire.

— Te duci la saloon mîine dimineaţă? N-ai vrea s-o rogi pe Christal să-mi aducă parfumul şi cîteva schimburi?

— Va fi plăcerea mea, doamnă, răspunse el, cu vorba lui tărăgănată de sudist, atît de seducătoare.

Dixi zîmbi de după gratii.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că a dat Georgiei un gentleman ca tine, Macaulay Cain. Se pare că Sudul nu a murit încă.

Cain îi zîmbi înnebunitor şi-şi duse degetele la borul pălăriei.

— Nu, doamnă, n-a murit deloc.

În seara aceea barul fu ca o cameră mortuară.

Toată lumea din oraş aflase despre Dixiana. Macaulay nu se întorsese de la închisoare şi Christal îşi spuse singură că trebuie să fie fericită. Mai mult pentru alinarea lui Faulty, îşi reluă vechea îndeletnicire şi începu să danseze pentru bani. O făcea mai mult încercînd să înlocuiască cu ceva absenţa Dixianei, dar şi ca un gest de sfidare. Lui Cain nu i-ar fi plăcut ce făcea ea, şi asta în cel mai bun caz. Voia să-l înfurie pentru că furia îi îndepărta şi de asta avea ea acum nevoie.

Macaulay reuşise s-o facă să aibă încredere în el, iar ea se lăsase sedusă. Fiecare clipă petrecută alături de el o făcea să dorească să-i spună adevărul. Slavă Domnului că n-o făcuse! Se aflase aproape de marginea prăpastiei, privind în jos, spre propria ei osîndă. Dar se retrăsese de pe margine. Instinctul de supravieţuire era prea puternic, prea călit în toţi aceşti ani de prigoană.

În seara aceea nu avea nevoie să-şi caute prea mulţi parteneri de dans. Dixi era în închisoare, iar Ivy îşi condusese un client în dormitor. Ivy întîrzie mai mult decît obişnuia şi Christal îl întrebă pe Faulty la un moment dat, dacă n-ar fi cazul să meargă să ciocănească la uşă. Dar Faulty îi spuse că domnul acela plătise o sumă frumuşică înainte şi nu avea de ce să-l supere. Ivy îşi putea purta şi singură de grijă.

—Mai adu-mi un whisky, dacă eşti drăguţă.

Ca şi cum s-ar fi dezmeticit atunci din gîndurile sale, Christal întoarse privirea spre un bărbat aproape beat din spatele ei. Îi trezea repulsie. Întotdeauna încerca să scape de bărbaţi de acest fel, decît să le simtă pipăielile grosolane în timpul dansului. Dar acum, acesta era preţul libertăţii ei. Şi avea de gînd să-l plătească.

— Încă un whisky, Faulty, ceru ea de la bar.

— Christal, dacă intră acum Cain pe uşă, mă omoară. Mi-a spus să nu mai dansezi.

— Nu-mi pasă ce ţi-a spus ţie. E treaba mea şi e perfect legal ceea ce fac. Nu are ce să spună.

— Doamne, apără-mă! De ce v-am angajat oare, fetelor? Nu sînteţi bune decît să mă vîrîţi în bucluc!

Faulty îi mai dădu un whisky. Christal luă paharul şi aruncă o privire prin încăpere. Clienţii erau cei din fiecare seară, cu excepţia unuia. Noul venit stătea la masa lui Cain din colţ, de unui singur. Era neobişnuit de înalt, cu părul negru împletit ca al indienilor. Deşi era metis, arăta bine. Dar, în ciuda înfăţişării sale fizice, nu i-ar fi plăcut să danseze cu el. Dinspre el venea un miros greu, de animal, iar hainele îi erau murdare. Dar cel mai rău lucru la el era privirea. Ochii lui căprui, aproape ca ai unui animal sălbatic, nu se deslipiseră de ea toată seara.

— Vei lucra doar în seara aceasta, pentru că Dixi e plecată. Îmi promiţi? o întrebă Faulty întinzîndu-i nervos un alt whisky.

— Nu-ţi face griji, Faulty. Nu voi mai lucra multă vreme.

Christal plecă cu paharul de whisky, fără să-i poată spune că avea de gînd să piece cu următorul tren de vite care trece spre South Pass.

Metisyul îi aruncă o privire iscoditoare:

— Şi acum un dans.

Christal făcu involuntar un pas înapoi, încercînd să găsească o scuză.

— Sînt... sînt prea obosită.

Fără s-o prevină, îi înşfăcă mîna, trecîndu-şi degetul arătător peste marginile cicatricei din palmă. Christal îşi trase mîna ca arsă.

—Vă pot oferi... altceva? întrebă ea cu vocea sugrumată?

Îi era teamă de el, dar nu înţelegea de ce.

Metisul arătă spre scări.

—Nu, eu..., scutură energic din cap.

—Atunci un alt dans.

Metisul se ridică şi îi dădu o monedă de cinci cenţi. Nu avea cum să îl refuze, fără să stîrnească o răfuială între el şi Faulty. Plină de dezgust, îl lăsă să-i pună o mînă pe talie, în timp ce Joe începu să cînte.

—Cum te cheamă? zise el cu o voce dură.

— Christal, şopti ea, tot mai speriată de privirea aceea animalică.

Pe faţa metisului se aşternu o profundă satisfacţie.

—Dar tu de unde eşti? întrebă de data aceasta Christal, vrînd să afle ceva despre el.

Instictul îi spunea că e important.

— Tocmai am venit din Laramie. Iar înainte am fost în St. Louis. Tu ai fost în St. Louis? Femeile de acolo nu sînt atît de frumoase ca tine.

Degetul îi alunecă din nou peste cicatrice, şi fără să înţeleagă prea bine de ce, Christal simţi că o lasă genunchii. Ar fi vrut să-l vadă pe Macaulay intrînd pe uşă.

—Te rog... lasă-mă să-ţi dau banii înapoi... nu mă simt prea bine...

—Vreau să termin dansul. Nu am mai avut prilejul să fiu cu femei ca tine... şi nici nu mai e mult timp...

Christal şovăi. Metisul îşi ţinea strîns braţul pe talia ei. Se îndreptă cu ea spre colţ; picioarele lui neînvăţate cu dansul o căicau nepăsîndu-i de durerea pe care i-o provoca.

—Nu... te rog... trebuie să ne oprim.

— Îmi place, răspunse metisul de parcă ar fi vorbit

pentru el însuşi.

— Nu, nu..., încercă ea să-l oprească şi să se desprindă din braţele lui, dar el era un bărbat cît un urs, iar ea o femeie micuţă.

Singurul mod de a scăpa de el era să facă o scenă.

—Trebuie să ne oprim imediat. Nu mă simt bine.

Dar metisul nici nu se uita la ea. Continua să-i pipăie cicatricea din palmă.

Christal simţi cum o cuprinde groaza, cum fiecare muşchi al trupului i se încordează pentru luptă. Începură un nou vals, dar ea îi aruncă moneda, care se lovi de umărul lui, apoi căzu la podea, cu un zornăit ca o respingere umilitoare. El continua însă să danseze, tîrînd-o ca pe o pradă.

Tot acest spectacol dură pînă cînd o voce ca un tunet se auzi în spatele ei.

—Ce dracu' faci aici?

Unui cîte unui, toate capetele se întoarseră, pînă chiar şi surdul Joe încetă să mai cînte şi se răsuci pe scaunul său, să privească. Din poziţia în care se afla, Christal îl văzu pe Faulty gata să leşine în spatele barului.

Metisul îi dădu drumul, îşi culese banii de jos şi se retrase spre masa lui, ca un cîine, cu coada între picioare. Christal răsufiă uşurată. Cînd se întoarse, se ciocni de Cain.

Acesta stătea în uşă, cu braţele încrucişate pe piept. Deşi se aşteptase la o astfel de reacţie, totuşi furia de pe faţa lui o descumpăni.

— Ţi-am spus să nu mai dansezi, spuse el cu un calm neaşteptat.

— Îl ajutam pe Faulty, răspunse cît putu de hotărîtă sub privirea aceea rece.

—Faulty poate să se ducă la dracu'!

— O ceartă de îndrăgostiţi! veni Faulty încercînd să rîdă vesel. Christal, trebuie să fii drăguţă cu domnul şerif Cain, care a venit aici la noi. Dacă el nu vrea să dansezi, atunci...

Macaulay îi aruncă doar o privire, dar fu suficient ca acesta să-şi înghită cuvintele, ca şi cum privirea de gheaţă a lui Cain i-ar fi gîtuit coardele vocale. Se întoarse spre Christal.

— Prefer să discutăm în altă parte. Să mergem sus.

Christal îl văzu pe metis privindu-i cu insistenţă. Mai ales Macaulay părea să-l intereseze. Faulty se retrase în spatele barului. Părea că toată lumea din saloon se pregătea să asiste la nişte împuşcături. Dacă tot trebuia să fie o răfuială, să fie, gîndi Christal, dar aici în saloon, nu sus, pe salteaua ei.

— Nu, Cain. Nu-mi poţi spune tu ce să fac. Vreau să-l ajut pe Faulty în seara asta şi asta voi face.

Îşi ascunse privirea de furia din ochii lui. Îi înţelese consternarea. Cain o arestase pe Dixi mai mult ca să o protejeze pe ea. Iar acum se întorcea de la închisoare ca s-o găsească dansînd cu altul, iar pe el respingîndu-l cu răceală.

— Dacă tu crezi că am de gînd să privesc cum orice bărbat care vrea, pune mîna pe tine, înseamnă că te-ai ţicnit!

Îşi coborî pălăria peste ochi.

— Du-te şi ia-ţi lucrurile, vii cu mine la închisoare.

— Mă arestezi?

— Vrei să mă obligi s-o fac?

Era mai mult decît o ameninţare în cuvintele lui.

— Nu, şopti ea, dîndu-se înapoi.

— Atunci du-te şi ia-ţi lucrurile, Christal.

— Nu, am nişte drepturi. Poţi fi tu şerif în oraşul acesta, dar nu eşti un proprietar de sclavi.

Cain făcu un pas spre ea, cu faţa răvăşită de mînie. Christal se dădu încă un pas înapoi, apoi se întoarse spre scări vrînd să fugă sus, dar se opri năucită. Ivy stătea acolo palidă ca moartea.

— Oh, Doamne, ce ţi s-a întîmplat? întrebă Christal.

Ivy îşi ridică ochii. Avea semne pe amîndoi obrajii, iar un ochi îi era umflat şi roşu. Părea că se va prăbuşi, dacă nu s-ar fi ţinut de balustrada de lemn.

— Cine ţi-a făcut asta? exclamă Christal, simţind că furia îi întunecă minţile.

— Cowboy-ul acela de la ferma Henderson.

Cuvintele ei erau rostite puţin împiedicat. Christal văzu că şi falca îi era umflată.

Macaulay îi aruncă lui Christal o privire tăioasă, ca şi cum i-ar fi spus noi n-am terminat încă, apoi o ajută pe Ivy să coboare scările şi să se aşeze pe un scaun.

— Mă duc după el.

Ivy îl prinse de mînă.

— Nu.

— Cum adică, nu? izbucni Cain. Un bărbat nu poate lovi o femeie ca şi cum ar fi un cal care nu stă să-i pui şaua.

— A plecat. Şi, oricum, nu există nici o lege care să mă apere. Ştii asta la fel de bine ca şi mine, şerifule.

Ivy îşi şterse lacrimile care începură să-i curgă pe obraji învineţiţi.

— Mi-a zis să nu spun nimănui ce s-a întîmplat şi nu se va mai întoarce.

— Ar trebui biciuit. Aflu eu cine este.

Faulty apăru cu un săculeţ cu zăpadă şi Christal începu să se ocupe de faţa lui Ivy. Bărbaţi din saloon vorbeau aproape în şoaptă. Cu excepţia metisului. Christal simţi un fior rece pe spinare cînd îi văzu privirea aceea de animal de pradă măsurîndu-l pe Cain.

Ivy o prinse pe Christal de mînă.

— Să nu-i spui lui Jericho. S-ar putea să apară în seara asta. Spune-i că sînt bolnavă. O să-şi iasă din fire dacă mă vede cum arăt.

—Cum pot să-i ascund aşa ceva. Trebuie să-i spun, încercă Christal să o lămurească.

— Nu mai e nevoie.

Macaulay arătă spre bar. Jericho se afla acolo în haina lui din blană de urs, cu faţa răvăşită de furie, privind-o pe Ivy.

—Du-te acasă, Jericho! N-ai ce căuta aici! strigă Faulty la el.

Macaulay îl făcu să închidă gura, aruncîndu-i o singură privire. Apoi se întoarse spre clienţi şi spuse:

– Duceţi-vă acasă. Cîrciuma se închide pentru seara aceasta. Puteţi veni mîine noapte.

—Da, aşa! încuviinţă Faulty. Negrii n-au ce căuta aici. Mîine noapte veţi vedea că aşa este!

Oamenii se îndreptară agale spre ieşire. Ultimul rămase metisu. Se opri o clipă privind spre Macaulay. În acelaşi timp îl opri şi Macaulay. Era evident că nu se plăcură.

—Cară-te ! se răsti Cain.

Metisul ieşi şi se pierdu în noapte.

— Ia-mă cu tine, şerifule. Ştiu mai bine ca tine drumul spre ferma lui Henderson, spuse Jericho, ignorîndu-l pe Faulty.

Cain aprobă cu un gest scurt din cap.

— Pornim chiar acum, să nu-i dăm ticălosului timp să se depărteze prea mult.

Se întoarse spre Faulty;

—Închide bine uşile.

Arătă spre Christal fără să o privească însă:

— Ţi-o las în grijă pînă mă întorc. Să n-o scapi din

ochi nici o clipă. Dacă e nevoie, o încui în camera ei.

— Ce? exclamă Christal, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

—Cum ai auzit.

Cain se întoarse spre ea, aducîndu-şi parcă aminte că răfuiala cu ea nu se terminase încă.

— Nu ştiu ce ai făcut pînă în seara asta, dar începînd din acest moment eşti în grija mea. Consideră-l pe Faulty gardianul tău pînă mă întorc.

Apoi Cain şi Jericho ieşiră fără să mai rostească vreun cuvînt.

Capitolul 21

Cain şi Jericho se întoarseră abia dimineaţă, fără nici un prizonier. Întîrziaseră atît de mult, încît Christal începuse să-şi facă griji. Puteau fi o sută de motive pentru întîrzierea celor doi, dar îşi închipuia cele mai periculoase întîmplări, cu urşi înfometaţi sau tîlhari înarmaţi pînă în dinţi, încercuindu-i.

Christal rămase cu Ivy toată noaptea, punîndu-i comprese cu zăpadă şi hrănind-o cu supă fierbinte.

De la fereastră îl văzu pe Cain descălecînd. Nu se bărbierise în dimineaţa aceea şi barba lui neagră accentua mai mult albastrul metalic al ochilor săi. Purta o haină cu franjuri, pe care şi-o amintea de la Falling Water şi aceeaşi pantaloni de piele, tociţi. Dădu calul unui băiat să-l ducă în grajd, apoi se întoarse spre cîrciumă. Din instinct îşi ridică privirea spre fereastra ei. Şi privirile lor se întîlniră. O gravă eroare. Christal văzu prea mult şi arătă şi ea prea mult. Dragostea ei pentru el era prea puternică. Dar încerca să-şi impună să se gîndească la viitor. În orele tîrzii ale nopţii îl dorise dormind alături de ea. Dar acum, în lumina rece a dimineţii, ar fi fost bucuroasă dacă el nu s-ar mai fi întors. Cain îi înşelase aşteptările. *Ţine-l în şah,* îşi spuse ea. Era cel mai bun lucru pentru a-l ţine la dis-

tanţă.

Deşi îl aştepta, bătaia lui în uşă o făcu să tresară.

—Cine e? întrebă ea, deşi ştia foarte bine cine era.

—Macaulay.

Vocea lui era neobişnuit de sobră. Christal deschise uşa, stăpînindu-se să nu i se arunce la piept.

—L-aţi prins? întrebă ea.

Cain intră şi închise uşa în urma lui.

—E mort.

—Dar...? L-ai împuşcat?

Cain îşi frecă falca nerasă. Era abia ora zece dimineaţa, dar arăta ca şi cum băuse.

— Jericho l-a omorît. I-a zburat creierii. Poate n-ar fi trebuit să-l las să vină cu mine.

—El l-a ucis?

—Îi voi raporta judecătorului că a fost în legitimă apărare. Dacă priveşti dintr-un anume punct de vedere, s-ar putea spune că a fost legitimă apărare.

Christal îl privi, gîndindu-se la cuvintele lui.

—E imposibil să faci o lume dreaptă şi perfectă chiar şi pentru un şerif. Ce se va întîmpla cu Ivy?

— Jericho o ia cu el în coliba lui. În cîţiva ani lucrurile se vor schimba în bine şi pentru ei. O să se descurce cu vitele. Iar ei se vor căsători, vor avea cîţiva copii. N-o să fie aşa de rău.

—Sună minunat.

Macaulay o privi în ochi. Momentul era dureros şi nesigur.

— Micuţo, nu mi-a plăcut ce ai făcut noaptea trecută.

Cuvintele lui o loviră, făcînd-o să-i trezească vechea furie şi teamă.

—Ţi-am spus să nu mai faci niciodată aşa ceva.

Fiecare silabă fu rostită cu un calm rece, ascun-

zînd mînia.

—Cum vrei să-mi plătesc camera şi mîncarea dacă nu muncesc pentru Faulty.

— Nu vreau să mai rămîi aici nici o clipă. Vreau să vii cu mine la închisoare.

—N-o să trăiesc cu tine la închisoare.

—Ce e în capul tău?

O durere cumplită îi săgetă inima, totuşi spuse:

—Nu vreau să rămîn cu tine, Macaulay. Întoarce-te la Washington. Noi doi nu avem nici un viitor. Văd asta clar. Şi ar trebui să vezi şi tu.

—Cînd ai ajuns la concluzia asta? întrebă el, încercat de prevestiri rele.

—Am ştiut dintotdeauna.

—De ce?

O întrebare scurtă pentru care ar fi avut nevoie de o viaţă întreagă să răspundă. Ar fi trebuit să-i spună totul, dar nu putea. Mai ales cînd văzuse cum se purtase cu Dixiana — vinovată înainte de a-şi putea dovedi nevinovăţia.

—Nu putem înlătura inevitabilul, Cain, şopti ea.

– Nu, spuse el prinzînd-o în braţe şi descumpănind-o cu disperarea din ochii lui. Singurul lucru care este inevitabil este unirea noastră, nu despărţirea. Ţi-ai dat cuvîntul că vei rămîne. Nu-ţi aminteşti?

Christal închise ochii. O durea acea amintire.

—Aproape m-ai şantajat. M-ai obligat să-ţi ofer promisiunea aceea. Nu pot să-mi ţin cuvîntul.

—Ţi-l vei ţine!

Deschise ochii şi îl privi. Avea iarăşi acea sălbăticie care o făcuse odată să-l creadă tîlhar.

—N-am de gînd să mai alerg după tine din loc în loc. Am făcut-o deja pînă acum. Vei sta cu mine pînă ne vom încheia toate socotelile. Şi dacă pentru asta

va trebui să te ţin încuiată, o voi face.

— Nu mai poţi să mă ţii şi a doua oară împotriva voinţei mele. Trebuie să-ţi amintesc că acum eşti şerif, nu tîlhar. Ai putea fi acuzat pentru fapta ta.

Nu putea să-l sufere jucîndu-se cu ea de-a şeriful. Slujba asta a lui ridicase o barieră între ei. Îşi întoarse faţa să nu i se vadă tristeţea de pe chip. Nu se simţise niciodată mai dezolată.

— Dacă vei telegrafia la New York, mă vor lua de lîngă tine. Rezultatul ar fi acelaşi.

Cain o trase la pieptul lui, îmbrăţişînd-o cald. Iar Christal nu avu tăria să se împotrivească.

— Strînge-ţi lucrurile, micuţo. Plecăm.

— Unde?

— Într-un loc unde să putem fi singuri. Unde nimeni să nu ne poată aduce vreo supărare. Vom ajunge acolo mîine în zori. Hai, strînge-ţi lucrurile.

Christal rămase mută, neştiind cum să reacţioneze.

Cain o apucă de bărbie.

— Vei merge după libera ta voinţă, Christal. Pentru că, chiar şi acum, libera ta voinţă îţi spune să mă urmezi. Sînt singura ta salvare. Fără mine, în cel mult două luni, vei fi nevoită să începi să te prostituezi ca să ai din ce trăi. Fără mine, te vor lua înapoi la New York, *pentru că nu va fi nimeni* să te ascundă cum am de gînd să o fac eu.

Christal îl privi şocată de riscul pe care şi-l asuma Cain. O cuprinse acea recunoştinţă copleşitoare, ca la Falling Water şi nu îşi putu stăpîni întrebarea pe care şi-o pusese pînă atunci doar ei înşişi:

— Mă iubeşti, Macaulay?

Cuvintele ei abia se auziră. Îşi ascunse privirea de a lui, să nu i se citească sentimentele pe chip. Dacă răspunsul era da, mergea cu el. Dacă era nu, nu-i mai

păsa de nimic. Putea chiar s-o predea autorităţilor.

Se forţă totuşi să-l privească. Erau atîtea minciuni între ei, încît nu ştia cum un singur răspuns la o singură întrebare ar fi putut schimba totul. Şi totuşi putea, ştia că putea. Aşteptă cu sufletul la gură.

— Da, te iubesc.

Răspunsul şi, mai mult decît atît, tonul în care fusese dat, o surprinseră. Cain folosise acelaşi ton ca şi cum ar fi rostit o înjurătură. Ochii lui Cain erau reci şi întunecaţi de mînie.

— Să nu mă mai întrebi asta vreodată.

— Am dreptul să o ştiu. Dacă voi pleca cu tine...

— N-ai nici un drept să ştii. Absolut nici unul. Am riscat totul pentru tine. Chiar şi viaţa. Şi rezultatul este că te iubesc, dar iubirea mea nu e tandră şi dulce. Este sălbatică şi întunecată. Şi ai face bine să n-o cercetezi.

Emoţia o sufocase:

— Vorbeşti de parcă m-ai urî mai mult decît m-ai iubi.

— Îţi urăsc trecutul întunecat şi subterfugiile tale. În fiecare clipă în care te iubesc, nu pot scăpa de ura pentru minciunile cu care te înconjori. Şi iubirea mea pentru tine devine iadul meu. M-ai întrebat odată dacă iubirea este obsesie. Îţi pot răspunde acum cu un da hotărît. Partea mai proastă este aceea că aceasta este doar jumătate din răspuns.

Christal rămase ca o statuie. Nu putea să contrazică nimic din ceea ce spusese Cain. Cuvintele lui erau de un adevăr crud. El era singura ei salvare, dar era şi propria ei condamnare la distrugere. N-ar fi putut să îl aibă niciodată cu adevărat cu tot acel trecut al ei între ei. Dacă îi mărturisea adevărul, zidul dintre ei s-ar fi prăbuşit, dar nici el n-ar fi rămas cu ea.

— Prefer ca un bărbat să mă iubească sau să mă urască, dar nu să aibă sentimentele tale. Mai bine să descoperi adevărul despre mine. Telegrafiază la New York.

Cain îi prinse faţa între palme.

— Vei veni cu mine, Christal. Pentru că atîta vreme cît nu ştiu nimic despre trecutul tău blestemat, pot să te iubesc. Şi atîta vreme cît vei avea ceva de ascuns, pot să te conving să faci ceea ce vreau. Iar acum vreau asta...

Şi Cain o sărută cu furie.

— Nu..., gemu ea cînd braţul lui îi cuprinse talia, apoi mîna îi căută sînii.

Cain îi şopti, cu fata îngropată în părul ei.

— Atunci, mi te împotriveşti? Vrei să telegrafiez la New York? Vrei să te urăsc?

—Nu..., suspină ea, dorindu-l cu disperare.

— Atunci sărută-mă. Ia-mă în patul tău şi iubeşte-mă cu toată furia pe care ţi-am văzut-o în ochi. Ia-mă între coapsele tale şi apoi lasă-mă să te iau eu de aici, unde te voi ocroti.

Pieptul ei se ridica, inima i se zbătea între dorinţa de a supravieţui şi dorinţa de a-l avea pe Cain.

Cedă braţelor lui, şi buzelor lui, şi trupului lui şi îi răspunse cu toată pasiunea sufletului ei îndrăgostit.

—Eşti o femeie deşteaptă, Christal, o femeie foarte deşteaptă, rosti Cain tîrziu, în timp ce ea îi săruta cu buza mîngîietoare cicatricea din jurul gîtului.

—Nu, sînt o proastă.

Christal îi mîngîie faţa, apoi cu sufletul sfîrşit de durere îl luă de mînă şi-l conduse spre patul ei, unde făcu tot ceea ce îi ceruse. Îi dărui trupul ei. Tandreţe şi pasiune sălbatică.

Capitolul 22

—Ce-o să mă fac fără Christal, şerifule? Pleci şi mai lăsat fără fete.

Faulty nu fu deloc încîntat de vestea că pleacă şi Christal. Obişnuia să doarmă pînă spre amiază, aşa că fură nevoiţi să-l trezească. Acum stătea în spatele barului, în cămaşă de noapte şi cu o pătură plină de găuri în spate.

— Oricum, Christal n-ar mai fi dansat, aşa că nu mai ai nevoie de ea.

Expresia lui Cain nu admitea nici o contrazicere.

— Îmi pare rău, Faulty, rosti Christal cu ochii plecaţi. Ştiu că nu e cel mai nimerit moment să te necăjesc, Faulty, dar nu ştiu cînd mă voi întoarce sau dacă mă voi mai întoarce vreodată şi, înainte de a pleca... este vorba de cei treizeci şi cinci de centi pe care te-am rugat să mi-i ţii...

Faulty dădu din cap plictisit.

— Bine, bine. Plecaţi şi mă lăsaţi în ruină. Toate trei. Ia-ţi tot. Nu-mi mai folosesc la nimic.

Christal se făcu mică la gesturile lui teatrale. Se simţea vinovată, deşi îşi spunea că făcea ceea ce trebuia. Dacă pleca ea, Cain nu avea de ce să îl mai necăjească. Iar Faulty nu ştia încă, dar plecarea ei era

marele lui noroc.

Banii erau într-o cutiuţă de tabiă, ascunsă în spatele barului. O scoase şi luă din ea exact cît i se cuvenea — şapte monezi de cîte cinci centi — sub privirea iscoditoare a lui Faulty, care îi urmări fiecare mişcare. Puse apoi cutiuţa la loc, dar scăpă o monedă care se rostogoli sub bar. Deşi era plin de praf, Christal se întinse să-şi culeagă moneda, nevrîns să renunţe la nici unui din banii cîştigaţi cu atîta umilinţă.

Dar, spre surprinderea ei, degetele ei atinseră un obiect mătăsos. Curioasă, îl trase la lumină. Era o pungă verde de mătase.

— Oooo, Dixiana va fi teribil de furioasă, şerifule! murmură Faulty, cînd Christal îi întinse punga. Priveşte ce avem aici.

Deschise punga în care se aflau cei trei sute de dolari ai lui Jameson.

Cain luă punga.

—I-o voi înapoia lui Jameson.

— Sigur, aprobă Faulty. Dar dacă nu-i cu supărare, n-ai vrea să o trimiţi pe Dixi mai repede încoace? E bine să fie o fată în cîrciumă. După cum ştii, ieri aveam chiar trei, adăugă el acuzator.

Cain aprobă, fără să se considere responsabil de plecarea fetelor. Apoi o luă pe Christal de mînă şi porniră spre închisoare.

Odată ajunsă ca şi cum ar fi fost în transă, Christal o ajută pe Dixi să se îmbrace, în timp ce Macaulay plecă să-i înapoieze punga lui Jameson. Dixiana se plînse tot timpul, deşi gîndurile lui Christal erau în cu totul altă parte; la Cain şi la viitorul lor.

— Doamne! exclamă Dixi în timp ce îşi punea ciorapii negri, i-am spus şerifului că nu am nici un amestec în povestea cu banii. Dar m-a crezut? Nici

vorbă!

— Avea nevoie de o dovadă. Şii asta, răspunse Christal, absentă, prinzîndu-i copcile corsetului.

— De ce au întotdeauna nevoie de dovezi? De ce nu ne pot crede pe cuvînt? Blestematul ăsta de Macaulay Cain! Putea să-l întrebe pe Faulty sau pe voi. Eu nu fur. N-aş avea de ce. Bărbaţii sînt destul de drăguţi cu mine, fără să fiu nevoită să fur. De ce nu ne cred oare bărbaţii, Christal?

Christal nu-i răspunse. Îşi privea cicatricea din palmă.

— Draga mea, nu mi-ai spus niciodată cum ţi-ai căpătat cicatricea aceea.

Christal îşi strînse palma. Cu un zîmbet amar, o ajută pe Dixi să-şi pună rochia.

— Nu ştiu, Dixi. Tot ceea ce ştiu este că unii oameni nu vor fi niciodată convinşi de purul adevăr.

— Faulty te aşteaptă în salon, Dixi, spuse Macaulay care tocmai intrase în închisoare.

— Nici o scuză, şerifule? pufni Dixiana.

— Mi-am făcut datoria, atîta tot, zise Cain, apoi se întoarse spre Christal. Eşti gata?

— Unde plecaţi? privi Dixi curioasă spre Cain, apoi spre Christal.

Cain îşi încrucişă braţele pe piept, ca şi cum ar fi provocat-o pe Christal să-l contrazică. Dar ea nu scoase nici un cuvînt.

— O iau pe Christal pentru o vreme. Am o cabană sus în munţi. Vom sta împreună acolo.

— Deci ne părăseşti, şerifule? Şi abia veniseşi aici.

Dixi privi spre Cain, ridicînd o sprînceană. Christal nu era sigură că Dixi regretă plecarea lui Cain. El era un bărbat imprevizibil, care intimida pe oricine. Dixi preferă tinerii lipsiţi de experienţă şi plini de afecţiune.

şi totuşi, Dixi îl plăcea pe Cain. Pînă şi Christal putea observa asta. Dixi nu reuşise niciodată să-şi ascundă sentimentele.

Cain îşi drese glasul.

— Mă voi întoarce să am grijă de liniştea oraşului. Noble nu e genul de oraş care să aibă nevoie de şerif permanent. Voi fi pe aproape în caz de nevoie.

— Oh, sper că aşa va fi, răspunse Dixi cu un zîmbet ironic. Vreau să spun, că n-aş vrea ca cineva de pe-aici să mai piardă ceva şi să mă trezesc din nou după gratii.

Cain zîmbi trist.

— N-am avut de ales. Dacă era după mine, n-ai fi ajuns niciodată aici, ştii bine asta.

— Mda, spune-i asta judecătorului de pace. Sînt în căutarea unei funcţii înalte, nu ştiai?

Cain nu-şi putu stăpîni un rîs strengăresc. Dixi îl bătu prietenește pe obraz, iar Christal simţi un sentiment straniu de gelozie aprinzîndu-i-se în inimă.

— Să ai grijă de tine, Christal, bine? spuse Dixi în loc de rămas bun.

— Şi tu, Dixiana.

Christal o privi cu tristeţe cum se depărta. Dixi fusese o figură memorabilă. Cu siguranţă, nu avea cum s-o uite. Era genul de femeie care, după cum o spusese în glumă, ar fi fost în stare să ocupe şi o funcţie înaltă.

Christal privi spre Cain. Nu mai aveau altceva de făcut decît să plece. Cain arătă spre masă.

— Ia şi pachetul acela.

— Ce e acolo?

— Priveşte.

Ea desfăcu un colţ şi văzu că înăuntru se afla o stofă de lînă albastră.

—Îţi place? Jan mi-a spus că ţi-ai fi dorit-o. Ţi-ai putea face o rochie drăguţă. Mai bună decît cea pe care o ai acum.

Cain se apropie de ea şi îi mîngîie umerii.

— E frumoasă. Mulţumesc.

Împachetă la loc stofa, întrebîndu-se ce surprize îi mai rezerva viitorul. Nu-i spusese nimic lui Cain, dar metisul acela încă o preocupa, făcînd-o să se teamă, deşi avea toate motivele să creadă că acesta plecase definitiv. Dar cînd închidea ochii, părea să-l revadă, cu acea privire rea, ca a unchiului ei, amintindu-i permanent că putea să piardă tot ce îi mai rămăsese pe lumea aceasta.

— Avem un drum lung pînă la cabană, spuse Cain trezind-o din gîndurile ei negre.

—Ce cabană e aceasta.

— E un loc unde obişnuiam să mă adăpostesc pe vremea cînd eram în banda lui Kineson. După o tîlhărie, ne ascundeam acolo. Dacă vrei să-ţi pierzi urma, e cel mai indicat loc, iubito.

O conduse afară. Calul aştepta în faţa uşii, încărcat cu sacii plini de provizii. Deasupra, cerul nopţii era plin cu stele, ca într-o poveste.

Macaulay o ajută să încalece, apoi se urcă în spatele ei.

– Ia-ţi adio de la Noble, Christal, spuse el, dînd pinteni bătrînului Appaloosa, care o porni legănat spre est. Dacă ar fi după mine, n-o să-l mai revezi niciodată. La primăvară vom porni spre Washington.

Christal privi preeria acoperită cu zăpadă ce părea albastră în lumina lunii şi se gîndi la unchiul ei. Oare unde era acum? Era tot pe urmele ei sau se afla în vreun colţ de lume? Nu ştia. Acesta rămînea coşmarul ei.

— Eşti atît de sigur de tine, Macaulay, dar nu ştii ce ne poate aştepta în viitor.

— Singurul lucru care ne aşteaptă e acesta.

Cain îi întoarse capul şi o sărută; un sărut lung, ce o făcea să uite de toate, în afară de nevoia de el, de îmbrăţişarea lui protectoare. Christal se întoarse spre el şi îl prinse în braţe, sărutîndu-l ca într-o uitare de sine, pînă cînd fu rîndul lui Cain să o oprească şi să ţină strîns hăţurile, avînd grijă să ţină drumul spre est, spre munţii care se zăreau la orizont, ca un lanţ albastru.

În zori ajunseră la cabană. Cabana din bîrne se afla într-o vale, care primăvara era probabil acoperită cu iarbă înaltă, dar acum totul era acoperit de zăpadă, străjuită de stînci pietroase.

La început, Christal se întrebă cum se vor descurca într-o cabană cu o singură încăpere, fără ferestre şi lipsită de orice confort. Dar după ce Macaulay făcu focul în şemineu, interiorul i se păru mai acceptabil. Lumina soarelui pătrundea în cabană prin uşa deschisă. Cain priponise calul în faţa cabanei. Soarele apăruse de după piscul War Bonnet, iar de cealaltă parte a văii, vîrful Pingora apărea scăldat într-o lumină trandafirie, într-un tablou pe care nici un pictor nu ar fi reuşit să-l redea cu fidelitate. Sub granitul albastru se întindea un lac, pe care Cain îl numise Lacul Singuratic, iar Christal înţelesese de ce. Valea era înconjurată din trei părţi de versanţii muntoşi, care păreau să ajungă cu piscurile lor semeţe, pînă în cer. Era un loc ascuns, mai izolat decît Falling Water. Probabil nici indienii nu se aventurau pe aici decît o dată la o sută de ani.

Cain intră în cabană, blocînd temporar lumina.

— Putem rămîne aici pentru totdeauna, întrebă ea încet.

Cain lăsă sacii grei lîngă masă şi o privi blînd:

— Mie îmi convine ideea.

— Ţi-e foame?

— Ar fi mai nimerit să întrebi: ştii să gătești? Îmi amintesc şi acum mîncarea aceea de la Falling Water.

Christal zîmbi şi se îndreptă spre sacii cu provizii.

Cain închise uşa, aducînd parcă noaptea în cabana lipsită de ferestre, lăsînd doar focul să dea lumină.

Era doar ei, singuri. Adam şi Eva într-un paradis de zăpadă. Pentru prima dată ea nu trebuia să se teamă de lumea din afară; aici nu exista o astfel de lume, ci numai focul, întunericul şi el.

Cain îi mîngîie părul lăsat pe spate. Nu o lăsase să şi-l prindă înainte de plecare. Spunea că îi place mai mult să o vadă aşa, iar ea nu se împotrivise.

Se aplecă şi o sărută. Apoi îi sărută părul. O prinse în braţe şi o strînse la pieptul lui.

— Mă iubeşti, Christal, şopti el. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Ţi-aş putea spune că nu te iubesc.

— Dar mă iubeşti.

Christal întoarse capul, neputînd să-l contrazică.

— Hai. Vino în pat.

O cuprinse un tremur uşor şi îşi strînse braţele în jurul ei. Deşi făcuse dragoste cu bărbatul acesta, încă mai era ceva ce o făcea încă să şovăie. Ceva nu era în regulă. Oricît de mult o sălbăticise vestul, nevoia unei căsătorii rămăsese înrădăcinată în ea.

Simţind ezitarea ei, Cain îi şopti la ureche.

— Ştiu că sîntem diferiţi, Christal. Văd asta de cîte ori vorbeşti, de cîte ori îţi ridici bărbia cu aroganţă. Ştiu

că vii din lumea bună şi, probabil, bogată; se vede şi din fotografia cu tine şi cu sora ta, din manierele tale. Dar din anumite motive, pe care poate nu le voi afla niciodată, toată acea bunăstare s-a dus. Iar moralitatea ta de fată bogată n-o s-o aducă înapoi.

— Tu ai crescut fără nici o educaţie? Atunci nu mă mir că Georgia a pierdut războiul.

Se întoarse, ascunzîndu-şi remuşcările din privire. Cînd oare avea de gînd să înceteze să-l mai tachineze în legătură cu războiul, de cîte ori se certau? Îi era ciudă pe ea însăşi că nu reuşea să se stăpînească dar el o stîrnea întotdeauna şi o dezarma cu argumentele lui, încît ei nu îi mai rămînea decît să recurgă la tactica aceasta laşă.

— Probabil mă crezi vreun amărît de sărăntoc sudist, dar în nici un caz nu sînt un fugar.

Cain nu se chinui să-şi ascundă amărăciunea din voce. Christal îi primi cuvintele ca pe un cuţit în inimă. Dar acum amîndoi erau chit.

Cain îi mîngîie obrazul. O luă în braţe, iar ea se lipi de el, tăcută.

— Nu sîntem aici ca să ne mai gîndim la aşa ceva, spuse el încet.

— Asta era! Cum am putea să nu ne mai gîndim la aşa ceva? Să ajungem să ne batem pentru asta?

Cain rîse.

— Părinţii mei se băteau al naibii de mult. De fapt, nu-mi amintesc vreo zi în care să nu se păruiască. Într-o zi mama i-a ars tatei una în cap cu o tigaie, de nu s-a mai trezit două zile.

Christal îl privi îngrozită. Nici în cele mai cumplite închipuiri nu şi-ar fi putut imagina proprii părinţi făcînd aşa ceva.

Cain zîmbi strîmb.

— Ştiu că diferă puţin de viaţa pe care ai dus-o, dar ascultă mai departe: cînd se împăcau, ne trimiteau de acasă pe mine şi pe fraţii mei. Cîteodată o zi întreagă. Pot numai să-mi imaginez ce făceau ore în şir în dormitorul lor. Parcă le aud şi acum rîsetele şi şoaptele.

Cain îi prinse faţa în palmele lui calde.

— Ştii, cred că mama a simţit că tata s-a dus. Şi a vrut să-l urmeze şi ea.

Tristeţea din vocea lui o mişcă. O făcuse să se gîndească la părinţii ei. Şi ei muriseră împreună, tot aşa cum trăiseră atîţia ani.

Cain o prinse de mînă să o ducă spre pat, dar ea se opri.

— De ce te-ai oprit? Nu îţi place? Aş vrea să-ţi placă.

— Ştii doar că îmi place. Îmi place chiar prea mult. Dar abia reuşesc să-ţi fac faţă.

— Reuşeşti. Şi ai reuşit. Şi vei reuşi.

Christal îl privi în ochi. În unele privinţe putea fi considerat un băiat simplu din Georgia, dar bărbatul care se afla acum în faţa ei fusese şcolit şi înăsprit în cele mai sîngeroase lupte. Cain ştia ce vrea. Nu-şi pierdea timpul fără rost. Iar gîndul acesta o intrigă şi o înspăimîntă.

Simţi îmbrăţişarea lui caldă şi se gîndi cu groază că ar putea să-l piardă, că iubirea lui pentru ea atîrna de un fir de păr, care oricînd se putea rupe.

— Salteaua e murdară, zise Christal în timp ce buzele lui fierbinţi îi sărutau gîtul.

Salteaua era într-adevăr murdră, iar pe pat nu erau nici cearşafuri, nici pături. Cain îşi scoase mantaua şi o întinse pe pat. Apoi, fără să-i dea drumul din braţe, o aşeză pe Christal în culcuşul cald. Făcură dragoste încet, cu gîndul că nimic rău din lumea de afară nu-i

afară nu-i va atinge. Iar după aceea, în braţele lui ocrotitoare, Christal închise ochii şi începu să viseze...

Cain era iubitul ei. Dar nu mai era nici tîlhar, nici şerif. În visul ei era un gentleman, care venea în vizită la familia Van Alen, la reşedinţa lor din Piaţa Washington. Purta costum negru şi cravată. Mama ei nu îl plăcea prea mult.

— Pare un sălbatic, îi spuse mama ei, cînd îl văzu pe Cain.

Iar Christal fu de acord cu ea. Cu toate acestea, îl invită înăuntru, gîndindu-se că îi prinde bine culoarea neagră, evidenţiindu-i culoarea metalică a ochilor.

Cain bău împreună cu tatăl ei în bibliotecă, în timp ce ea şi mama ei stăteau de vorbă în salon. Nici măcar o dată, în timpul visului ei, nu i se păru nimic neobişnuit. În realitate, ea nu avusese nici un iubit care s-o viziteze, de altfel era şi prea tînără. Însă nu îi era greu să-şi imagineze cum ar fi decurs o astfel de vizită.

Tatălui ei îi plăcea Cain. Rîsul lui, care răzbătea prin uşa de fag, o încuraja.

— Voi avea fii de la el, mamă, iar ei vor fi puternici, sălbatici şi frumoşi ca el? spuse în vis.

— Noi întotdeauna ne-am dorit să avem şi fii. Da, draga mea Christal, vei putea avea fii de la Macaulay.

Mama ei îi strînse uşor mîna, zîmbindu-i cald. Apoi se întoarse la broderia ei.

— Dar oare mă va iubi aşa cum te iubeşte tata pe tine?

Christal aproape îşi auzea propria tristeţe din voce.

— Desigur, altfel nu am permite să vă căsătoriţi. Nu

fi prostuţă, copila mea.

Christal continuă să brodeze, o ocupaţie la care nu avusese niciodată talent. Alana era o artistă a broderiilor, nu ea.

Dar deodată, se auzi vocea furioasă a tatălui ei.

— Nu poţi face una ca asta acestui bărbat. Este viitorul soţ al fiicei mele.

Mama sa se ridică din fotoliul de lîngă şemineu şi deschise uşa spre bibliotecă. Ţipătul ei o făcuse pe Christal să sară în picioare. Simţind parcă ce avea să vadă, se apropie şovăitor de uşă.

Sosise Didier.

Biblioteca era înecată în întuneric. Doar flăcările şemineului luminau silueta unchiului. Baldwin Didier era un bărbat chipeş, cu un aer aristocratic, dat de barba scurtă, şi ochii săi albaştri şi reci, ce aduceau mult cu ai lui Cain. Dar în ochii lui Didier nu ghiceai un suflet care tînjea după căldură şi iubire, cum văzuse uneori în ochii lui Cain.

Se întoarse, încercînd să-l găsească pe tatăl ei, să găsească un ajutor, dar tatăl ei dispăruse în întuneric, împreună cu mama sa.

Umbrele se risipiră şi văzu ceea ce o făcuse pe mama ei să ţipe.

Macaulay era legat, avea un streang în jurul gîtului, iar Didier se pregătea să-i tragă scaunul de sub picioare.

— Ai fost o fetiţă rea, Christal... Acum trebuie să-ţi primeşti pedeapsa, spuse Didier, cu ochii săi albaştri ca nişte pumnale.

— Cum am fost rea? se sufocă Christal, privind la Cain, care stătea nemişcat, în picioare, pe scaun.

— Poate dacă ai fi fost un copil bun, nu ţi-aş fi ucis părinţii. Poate, dacă veneai mai repede în dormitor, m-

ai fi putut opri şi astfel ţi-ai fi salvat mama şi tatăl. Ce ai de spus în apărarea ta, domnişoară?

— De unde era să ştiu că vrei să-i ucizi? M-am trezit, am auzit un zgomot şi am venit spre dormitorul lor. Aş fi vrut să-i salvez. I-am iubit atît de mult. Te implor, nu mi-l lua şi pe Macaulay. Te implor. El e tot ce mi-a mai rămas.

— Ce-mi pasă mie?

Didier puse vîrful pantofului său lustruit pe marginea scaunului, pregătindu-se să-l împingă.

— Ai fost fetiţă rea, Christal Van Alen. Ai fi putut să-ţi salvezi părinţii, dar n-ai făcut-o. N-ai venit la timp. Nu meriţi acest bărbat. Aşa că ţi-l voi lua.

— Nu! Te implor! Te implor!

Didier împinse scaunul. Christal ţipă...

— Christal... Christal...

Vocea aceasta îi potoli ţipătul, transformîndu-l într-un plîns potolit.

— Nu mi-l lua. Te implor!

— E doar un coşmar. Linişteşte-te!

Christal deschise ochii şi se ridică din mantaua groasă, agăţîndu-se de Macaulay de parcă ar fi fost tîlharul de odinioară pe care şerifii trebuiau să îl ridice în lanţuri.

— Nu-l lăsa să te ia! Îmi pare atît de rău! Oh, Doamne, dacă aş fi ajuns mai repede!

Avea faţa udă de lacrimi.

— Ai avut un coşmar. Asta a fost tot, iubito. N-o să ţi se întîmple nimic rău. Îţi jur.

Macaulay îi dădu la o parte părul de pe fruntea transpirată.

— Vezi. Eşti aici cu mine. Eşti în siguranţă. N-o să mi te ia nimeni.

— Fă dragoste cu mine, şopti ea, cu faţa îngropată

în pieptul lui.

—Te temi de ceva.

— Fă dragoste cu mine, repetă ea, atrîngîndu-l în braţe, ca şi cum nu-i venea să creadă că era acolo, în viaţă.

—Povesteşte-mi ce ai visat...

Cain nu reuşi să termine. Ea se ridică în genunchi şi îl sărută, cerîndu-i să facă ceea ce îl rugase. Fecioara sfioasă se transformase într-o femeie dornică de dragoste. Voia să uite. Ar fi făcut orice ca să uite.

Macaulay încerca să se abţină sub mîngîierile ei, temîndu-se să nu profite de starea în care se afla Christal. Dar şi gentlemanul din el îşi avea limitele sale. Cu fiecare sărutare a ei, hotărîrea lui fermă începu să se clatine. Pînă cînd gentlemanul dispăru şi în locul său reveni tîlharul rebel pe care ea îl ştia atît de bine, cu dorinţele lui pătimaşe.

Christal simţi cum el îi înapoiază sărutările, cum braţele sale devin oţel, strîngînd-o cu furie, cum buzele lui o devoră, cum limba lui încearcă să îi afle gustul. Rămase aproape fără respiraţie, cînd Cain se desprinse pentru o clipă.

—Spune-mi ce te înspăimîntă aşa de tare.

Mîinile ei îl căutară tremurătoare. Voia să-l simtă deasupra ei, să-l primească şi să-l simtă pulsînd în ea.

—Îţi voi spune după ce facem dragoste.

Cain îi prinse mîinile, încercînd s-o liniştească, deşi privirea lui nu se putea desprinde de sînii ei.

—Spune-mi acum, Christal. Trebuie să ştii de ce te temi.

—După, îţi voi spune.

Christal rămase cu un sentiment adînc de frustrare. Se linişti totuşi şi văzu în ochii lui că aştepta un răs-

puns.

— Doar atît vreau, să-mi spui. Ai încredere în mine, Christal.

— Voi avea, suspină ea. Voi avea încredere în tine. Dar acum ia-mă şi fă-mă să uit.

Cain îi răspunse cu un sărut lung şi sălbatic, pe gură, pe ochi, pe gît, pe sîni, ca şi cum ar fi putut astfel să îi alunge orice teamă.

— Ia-mă, şopti ea, dorindu-l mai mult ca oricînd.

Cain se opri o clipă, respirînd greu şi rosti apăsat, ca un jurămînt:

— De acum înainte, nu mai există nici un bărbat în viaţa ta, decît eu, nici un loc, decît acesta, nici un trecut decît cel pe care începem să îl facem împreună.

— Te iubesc, Macaulay. Orice s-ar întîmpla, te iubesc. Te iubesc, răspunse Christal, în timp ce Cain o pătrunse.

Îl simţea fierbinte în ea, mişcîndu-se înnebunitor de lent, căutîndu-i privirea, cuprinzîndu-i buzele cu pasiune. Se lipi de trupul masculin, încordat şi îşi ridică genunchii lăsîndu-l să pătrundă mai adînc. Gemeau, se îmbrăţişau nemaiputînd suporta dorinţa care-i topea. Erau aproape să-şi piardă cunoştinţa, nemaiînţelegînd ce se întîmplă cu ei. Nu mai trăiseră aşa ceva înainte. Cain nu mai respira; credea că va muri. Ar fi vrut să rămînă aşa, în umezeala ei dulce şi mîngîietoare toată viaţa. Îşi continuă mişcarea, mărind ritmul. Christal îi privea muşchii încordaţi şi ochii plini de lacrimi. Îşi lăsă privirile să alunece în jos, spre trupurile lor unite, dezlipindu-se doar o clipă pentru a se uni iar, mai dur, mai adînc. Simţi că va leşina. Se agăţă de mijlocul lui cu picioarele, cerîndu-l în ea. Cain îi muşcă buzele pînă la sînge şi Christal gemu pierdută. Lumea se răstornă pentru amîndoi. Se îmbrăţişară ţipînd de plăcere.

Metisul luă drumul urmelor lăsate în zăpadă de bătrînul Appaloosa. Înaintă fără grabă. Străbătuse totuşi o bună bucată de drum.

O găsise. Fata cu care dansase noaptea trecută era cea pe care bărbatul acela din St. Louis o voia moartă.

Moartă. Se gîndi la ce avea de făcut şi ochii îi scînteiară sălbatic. Nu mai ucisese o femeie atît de frumoasă pînă atunci. Mai fusese femeia aceea din Laramie. Şi aceea fusese drăguţă, dar nu chiar aşa. Părul blond schimba totul. Poate pentru că el era metis, era curios să vadă cum ar fi arătat părul blond al fetei în jurul degetelor sale. Dacă ar fi putut, i-ar fi atins părul noaptea trecută, dar ştia că fata nu l-ar fi lăsat s-o atingă.

Zîmbi. Gîndul că va ucide o femeie îl făcea să-şi simtă sîngele trecîndu-i prin vene, ca vîntul trecînd peste iarba preeriei. De copil se gîndise să ucidă femei. Trebuia să-l ucidă şi pe bărbatul acela. Avusese un noroc neaşteptat să-l găsească şi pe el. Întrebase despre fată în Camp Brown. Nimeni nu ştia ceva despre ea. Dar îşi aminteau că un alt bărbat căutase o fată, cu aceeaşi descriere, cu cîteva luni în urmă. Bărbatul era Macaulay Cain şi aflase că era acum şerif. Îi luase mai puţin de o zi ca să-l găsească în Noble. Şi mai puţin de o oră să găsească şi fata, dansînd într-o cîrciumă.

Ajunsese la cabană pe întuneric. Calul lui Macaulay era priponit în faţa cabanei. Înaintă fără zgomot. Uşa cabanei era conturată de lumina focului dinăuntru. Ar fi vrut să se năpustească, dar nu ştia dacă uşa era încuiată. Era cabana unui om alb şi albii nu dormeau cu uşile descuiate. Mai ales dacă ţineau la scalpurile lor.

Putea să aştepte. Noaptea nu era chiar atît de rece iar între timp uşa s-ar fi putut deschide. Zăpada se mai muiase, aşa că îşi putea săpa un adăpost. Cercetă din nou conturul uşii.

Şi aşteptă.

— Te-ai încăizit, iubito?

— Mmm.

Christal se cuibări mai bine sub umărul lui Macanlay. Focul trosnea în şemineu, licărind vesel.

— Spune-mi ce-ai visat.

Ea se întinse. Era atît de bine să dormi lîngă foc, în braţele bărbatului iubit, după ce-ai făcuse dragoste. Aproape că nu voia să se gîndească la altceva.

— A fost un vis despre părinţii mei. Un peţitor venise în casa părinţilor mei.

— Cine era peţitorul?

— Tu, răspunse ea, privindu-l în ochi.

Cain zîmbi strîmb.

— Şi pentru că venisem în vizită la părinţii tăi, te-ai trezit ţipînd? Înţelegeam ca un tată să facă astfel, dar nu o fiică.

Christal rîse.

— Nu, nu de asta. Ei erau de acord cu tine. Iar eu eram fericită.

Cain îi mîngîie părul blond.

— Atunci, de ce te-a speriat?

Ochii ei se întunecară. Privi spre cicatricea din jurul gîtului lui.

— Mi-ai spus că te-au spînzurat dintr-o eroare. Ai fi putut muri. E un miracol că ai supravieţuit.

— Cred că am avut un înger păzitor foarte vigilent în acea zi.

Christal îşi culcă capul pe pieptul său larg, ascultîndu-i bătăile inimii.

— Dacă te-ar fi ucis, nu te mai întîlneam niciodată...

Se opri, stăpînindu-şi emoţia ce o făcea să plîngă.

— Am visat că te-au spînzurat.

— Voiai să mă salvezi? De asta ţipai? Veniseşi prea tîrziu?

—Da, şopti ea dezolată. Prea tîrziu pentru tot.

Cain o prinse strîns în braţe şi-i mîngîie părul ce-i ajungea pînă în talie.

—Christal, de ce nu mă poţi duce la părinţii tăi?

Ea închise ochii, vrînd parcă să uite.

— Părinţii mei sînt morţi. Au murit într-un incendiu. Aş fi putut să-i salvez, dar am ajuns prea tîrziu.

Cain tăcu îndelung, continuînd să-i mîngîie părul. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să o liniştească, îi şopti blînd:

— Îmi place părul tău, Christal. Întotdeauna miroase a trandafiri.

— Era o bătrînă care vindea trandafiri în Piaţa Washington. Tatăl meu îi cumpăra mamei unui în fiecare zi. Pînă cînd a murit.

Suspină adînc. Îi era greu să-şi amintească de acele vremuri fericite, fără coşmaruri.

— Faptul că te simţi vinovată te face să suferi, micuţo, nu-i aşa?

O lacrimă se scurse pe obrazul fetei. Apoi încă una şi încă una.

—Spune-mi mai departe.

—E... cumplit.

—Vreau să aud.

—Mi-e teamă.

—Nu te teme. Noi doi, în această cabană, vom schimba totul.

Christal îşi ridică faţa acoperită de lacrimi şi îl sărută. Pentru moment, Cain nu mai întrebă nimic iar ea tăcu. Stătea în braţele lui calde. În curînd alunecă într-un somn fără vise, dar şi fără coşmaruri.

Capitolul 23

— Unde te duci? întrebă Christal, cînd Cain se ridică gol din pat şi trase pantalonii pe el.

Probabil era miezul nopţii, oricum nu putea să-ţi dai seama din întunericul cabanei.

— Appaloosa a simţi ceva, răspunse Cain cu gîndurile în altă parte, fără să-şi mai controleze accentul de sudist.

—Ar putea fi lupi?

—Nu...

De afară se auzi Appaloosa nechezînd nervos. Cain privi la uşa încuiată, încruntîndu-se.

— Poate e un urs. I-o fi foame după hibernare.

— Nu te duce. Am văzut odată un urs doborînd un cerb şi a făcut-o cît ai clipi, spuse Christal prinzîndu-l de mînă.

Cain se îndreptă spre puşcă fără să facă zgomot.

—Încuie uşa după ce ies. Dacă e urs, o să miroasă mîncarea şi va fi aici înainte ca eu să-l pot opri.

—Ai de gînd să-l ucizi? întrebă Christal, punîndu-şi pe ea o cămaşă.

—Poate. Lasă-mă să văd ce se întîmplă.

—Ai grijă. Te rog.

Ultimele ei cuvinte fură ca o rugă. Cain îşi luă vechea sa puşcă şi descuie uşa. Cu mantaua pe umeri,

Christal alergă în prag, surprinsă să vadă că era din nou dimineaţă.

Appaloosa era agitat. Stătea cu urechile îndreptate înainte şi cu coada ridicată. Simţea ceva în aer. Ceva primejdios.

Cain se întoarse spre ea, cu ochii întunecaţi, ca şi cum ar fi vrut s-o prevină. Christal închise uşa cît de mult putu, astfel încît să poată vedea afară. Dacă era un urs, s-ar fi năpustit asupra uşii, pînă cînd ar fi reuşit să intre. Cain ieşise ca să o apere. Iar ea nu putea să-l lase, fără să ştie ce se petrece cu el.

Îl privi cum se îndrepta spre lac. Appaloosa păru să se liniştească văzîndu-l. Se supuse cînd Cain îl apucă de frîu şi îl duse spre cabană.

Dar deodată se auzi un zgomot. Crengile se mişcară şi trosniră deasupra unei ridicături de zăpadă. Christal îşi înăbuşi un ţipăt. Cain rămase nemişcat. Appaloosa se rotea agitat, speriat de ceea ce simţise în stînga lui.

Fără să gîndească, Christal fugi din cabană spre Cain. Făcu cîţiva paşi şi se opri cu picioarele goale în zăpadă, paralizată de groază.

Era un urs. Animalul apăru mormăind dintre crengi. Era slab, blana părea să-i atîrne pe el, iar ghearele lui erau neobişnuit de lungi, arătînd că nu vînase de săptămîni întregi, probabil de cînd căzuse zăpada şi dăduse îngheţul în valea aceea.

Appaloosa necheză ascuţit şi Cain prinse cu braţul capul calului. Dacă nu vedea, n-ar mai fi fost atît de speriat.

— Cain, Cain, şopti Christal, surprinsă că el o aude de la distanţă.

— Ţi-am spus să stai în cabana aia afurisită!

Vocea lui Cain era calmă, reţinută, nu arăta nici un

pic de teamă.

Ursul se opri pe ridicătura de zăpadă şi privi drept la Cain.

— Să-i atrag atenţia încoace, Cain? întrebă ea încet şi tremurat.

—Nu, la naiba!

Appaloosa îşi smuci capul. Cain îşi folosi toate puterile să-l ţină în jos.

—Aş... dar cuvintele i se opriră lui Christal în gît.

Ursul se ridicase pe picioarele din spate. Avea vreo doi metri şi jumătate. Ridicat în două picioare arăta înspăimîntător de uman. Cain se lupta cu calul, încercînd din răsputeri să-l împiedice să dea cu ochii de urs.

—Intră în cabană, Christal.

Vocea lui era calmă şi blîndă.

— Nu privi în ochii lui, nu face nici un zgomot. Asta l-ar irita.

Christal crezu că Macaulay a înnebunit.

—Împuşcă-l, şopti ea, stăpînindu-se să nu strige.

—Întoarce-te, micuţo, şi intră în cabană. Du-te!

Cain ţinea strîns capul lui Appaloosa şi privea spre ea.

Christal aruncă o privire spre ursul cît un turn şi îşi înghiţi ţipătul.

—O să te atace. Nu pot să te las...

— Mă miroase, atîta tot. Dacă avea de gînd să mă atace, o făcea pînă acum. Şi-ar fi arătat colţii. Vrea doar să ştie ce e cu noi, aşa că intră în odată în afurisita aia de cabană. Fă ce-ţi spun.

Christal se dădu înapoi încet, fără să-şi întoarcă faţa dinspre Cain. Dintr-odată văzu că într-adevăr ursul încerca să simtă mirosul lui Cain. Ridicase botul şi adulmeca în aer. Appaloosa necheză scurt. Cain încer-

că să-i înăbuşe nechezatul la pieptul lui.

Christal ajunse în prag cînd ursul se lăsă în sfîrşit în cele patru labe. Era prea departe ca să-i citească ceva în ochi, dar faţa sa trăda o nespusă silă, ca şi cum ar fi simţit în aer un miros care nu-i era deloc pe plac. Ursul se întoarse, luînd-o uşurel spre cealaltă parte a lacului. Christal, Cain şi Appaloosa aşteptară nemişcaţi, în timp ce ursul o luă în sus spre versantul Warrior.

Christal intră în cabană răsuflînd uşurată. Cain rămase încă lîngă lac pînă cînd ursul se îndepărta suficient, astfel încît calul să nu-i atragă atenţia. Aproape că rîse liniştită cînd auzi de afară nechezatul potolit al lui Appaloosa.

Apoi simţi ceva greu căzînd dinspre acoperişul cabanei şi prăvălindu-se peste ea. Căzu la podea cu respiraţia tăiată. Îi trebuiră cîteva clipe să se dezmeticească şi atunci văzu ce căzuse peste ea. Era metisul.

Lup Alb întinse mîna şi încuie uşa. Christal lăsă mantaua lui Cain în mijlocul podelei şi fugi într-un colţ.

—Ce... ce cauţi aici? întrebă îngrozită. Ce vrei?

—Încă un dans.

Metisul rîse cu răutate, apropiindu-se de ea.

Christal aştepta îngrozită, ştiind dinainte ce avea să audă.

— Un bărbat din St. Louis mi-a cerut să te găsesc. Mi-a plătit în aur.

Metisul îngenunche lîngă ea şi îi atinse părul, ca şi cum aşteptase multă vreme pentru asta.

—Unchiul meu.

Cuvintele ei abia se auziră, sufocate de groază.

— Nu ştiu ce-ţi este, dar m-a plătit ca să te ucid. Aşa că te voi ucide.

—Tu vei fi cel ucis, spuse ea, făcîndu-şi curaj.

Nu putea să-l lase s-o ucidă şi să-i distrugă fericirea alături de Cain.

— Bărbatul de afară te va ucide dacă-mi faci vreun rău. L-am văzut ucigînd. N-o să te lase în viaţă.

—N-a ucis nici măcar ursul.

Faţa lipsită de orice expresie a metisului o paraliza. Ursul părea mult mai uman decît el. Omul acesta nu avea alt gînd decît să-şi facă treaba pentru care fusese plătit.

— Ursul a plecat singur, murmură ea. Dacă mă laşi în pace şi nu-mi faci nici un rău, Cain te va lăsa să pleci.

Christal îl privi, încercînd cu disperare să găsească o urmă de înţelegere în ochii lui.

— Am aşteptat toată noaptea să se deschidă uşa cabanei. Cînd am văzut ursul, m-am bucurat. Nu mi-e teamă de urs. Şi nu mi-e teamă de el.

Metisul arătă cu capul spre uşă.

Ghemuită într-un colţ, Christal îl privi cu atenţie. Uitase cît de înalt era. Cît de puternic. Era cît un urs, numai că avea o răutate în privire pe care nici măcar ursul nu o avea.

— Ursul a plecat. Trebuie să pleci şi tu. Salvează-ţi pielea, şopti ea, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

—Christal! Deschide uşa! De ce ai încuiat? se auzi Cain strigînd de afară.

—Ajutor...

Strigătul ei fu înăbuşit de palma murdară a metisului. Lup Alb aştepta, cu privirea pierdută încă în părul ei blond.

—La naiba, deschide uşa, Christal!

Christal îl auzi pe Cain înfuriindu-se, simţind în acelaşi timp îngrijorarea din vocea lui.

—Nu vorbi!

Metisul duse un deget la buze.

Christal îl urmărea cu privirea, în timp ce acesta continua să se holbeze la părul ei. Ajunsese la capătul drumului. Unchiul ei o urmărise şi cîştigase. Metisul urma să o ucidă, iar cînd Cain ar fi intrat pe uşă, metisul l-ar fi ucis şi pe el.

—Nu face asta, şopti ea, ochii ei implorînd milă.

Metisul zîmbi, arătîndu-şi dinţii galbeni.

— Ce şansă aş avea? Crezi că m-ar lăsa să te iau cu mine?

Neajutorată, se gîndi de cîte ori o apărase Cain. Nu merita să-l lase să moară pentru ea acum. Pentru tot ce făcuse, îi datora viaţa. Dacă ei îi sosise sfîrşitul, aşa să fie, dar trebuia să lupte pentru el.

Îi înşfăcă pistolul din mînă şi sări în picioare, iute ca o pisică sălbatică. Metisul rămase descumpănit. Nu se aşteptase la o astfel de reacţie. Christal era cu ochii pe el, dar Lup Alb o lovi, trîntind-o de perete. Îşi luă înapoi pistolul, privind-o cum stătea căzută în colţ, învinsă.

Atunci, Christal îşi dădu seama că nu-l mai auzise pe Cain strigînd. Era o linişte neobişnuită. Prevestind furtuna.

Metisul o prinse de mînă şi o ridică de la podea. Îşi trecu degetele murdare prin părul ei. Christal privi în jur, căutînd vreo armă, dar nu găsi nimic.

—Îţi voi lua părul cu mine.

Ideea asta stranie o cutremură.

—Părul meu n-o să fie o companie prea plăcută.

Îşi stăpîni panica din voce.

— Nu ţi-ar place să iei tot... să ai o femeie întreagă alături de tine? Aş... aş putea găti pentru tine...

Îşi frămîntă mintea, încercînd să găsească ceva

mai ispititor pentru el.

— Te-aş putea încălzi noaptea. Ştii... am mai fugit cu nişte ttîlhari înainte. De ce n-aş putea fugi şi cu tine.

Metisul o privi. Nu era sigură, dar i se păru că în sfîrşit zărise o scînteiere de sentiment omenesc în ochii săi animalici.

— Mă minţi. N-ai sta cu mine să ai grija mea. Ai fugi cînd ţi s-ar ivi prima ocazie. Apoi n-aş mai rămîne cu nimic.

Christal rămase năucită. Nu se aşteptase la o astfel de reacţie.

— Nu, nu... aş sta cu tine. Ţi-aş datora asta în schimbul vieţii iubitului meu.

— Cînd vom ieşi din cabană, iubitul tău va încerca să mă ucidă. Atunci îl voi ucide eu. N-o să-i salvez viaţa.

Christal închise ochii, încercînd să-şi stăpînească slăbiciunea.

— Descuie uşa. Lasă-mă să vorbesc cu el. Îi voi spune că vreau să plec cu tine. Că te-am cunoscut la cîrciuma lui Faulty.

Lup Alb o privi cîteva clipe, apoi îi puse pistolul la tîmplă:

— Deschide uşa.

Christal se îndreptă spre uşă şi o deschise, cu inima strînsă de spaimă.

Metisul ieşi cu ea, cu ţeava pistolului lipită de tîmpla ei.

— O iau cu mine! strigă metisul în valea sălbatică.

Se întoarseră în cerc, privind de jur împrejur. Cain nu se zărea nicăieri. Era o linişte care dădea fiori. Metisul o lovi cu pistolul în tîmplă.

— Strigă-l!

—Cain! strigă ea.

Metisul o lovi din nou în tîmplă. Aproape îi dădură lacrimile de durere.

—Las-o să plece!

Vocea se auzi de pe marginea unei stînci ce se înălţa deasupra lor. Privi în sus şi îl văzu pe Cain, cu puşca îndreptată spre metis.

—Spune-i, îi ordonă metisul.

—Plec cu el, Cain.

Lacrimile o luaseră în jos, pe obraji, dar de data aceasta nu mai era sigură că din cauza durerii din tîmplă.

—Trebuie. A venit să mă ia.

— Dă-i drumul sau te împuşc, strigă Cain aspru la metis.

Metisul începu să rîdă. O trase pe Christal în faţa lui, strîngînd-o lîngă el cu braţul trecut pe sub bărbia ei.

—Mă împuşti pe mine, o împuşti şi pe ea.

O lovi din nou în tîmplă cu ţeava pistolului. Christal tresări vizibil.

Atunci se auzi împuşcătura.

Braţul metisul căzu ca al unei marionete. Christal se întoarse şi îl văzu prăbuşit în zăpadă. Nu se vedea nici urmă de sînge. Doar o caură neagră în frunte, unde intrase glonţul.

Cain sări jos de pe stîncă. Încă speriată privi spre Cain, care se aplecase deasupra cadavrului.

—E indian, nu-i aşa? întrebă ea.

Cain se întoarse încruntat.

—Are mocasini de Cherokee, dar nu este Cherokee.

—De unde ştii?

— Pentru că îl cunosc. E un vînător de recompense. Orice şerif din ţinut îl ştie.

Christal îngheţă. Adevărul urma să iasă la iveală. Şi în cele mai rele circumstanţe.

Cain scoase o bucată de hîrtie ce se zărea pe sub vesta metisului.

—Nu te uita la hîrtia aceea!

Nu îşi putu ascunde panica din voce. Încercă cu disperare să găsească o modalitate în care să-i explice.

—Ştii ce conţine hîrtia?

Christal dădu din cap, fără să-l privească.

—Deci a venit aici pentru tine.

Din nou, era o concluzie, nu o întrebare.

—Unchiul meu l-a trimis. Mi-a spus-o el.

Întoarse faţa încercînd să nu privească sfîrşitul care sosise deja. Cain despături încet hîrtia. În timp ce o citea, faţa lui devenea palidă şi aspră, ca şi cum în sufletul lui se dădea o luptă chinuitoare.

Nu mai avea multe să-i spună. Acum ştia totul, mai puţin despre Didier; şi despre asta trebuia ea să-i vorbească, dar fără nici un alt argument în afara caracterului ei şi a rugăminţiior. Şi nu ştia dacă va reuşi.

— E adevărat?

Cuvintele lui erau sugrumate. Netezi afişul cu mîna. Christal privi spre hîrtia care o condamna, cu desenul chipului ei şi al conturului cicatricei din palmă. O acza de crimă.

—E adevărat? Ai stat într-un ospiciu trei ani?

—Da, răspunse ea încet, fără să-l poată privi.

—Un ospiciu pentru criminali nebuni?

—Da.

Tăcerea se aşternu ca un coşmar.

— Ai... fost tratată bine acolo?

— Familia mea avea foarte multe relaţii. Am fost tratată cît se poate de bine.

În cele din urmă izbucni.

— N-am făcut-o eu, Cain. Nu. Unchiul meu m-a învinuit pentru crimele lui şi am fost condamnată pe nedrept.

Christal găsi curajul să-l privească. Cain analiza hîrtia tăcut, ca şi cum ceva anume ar fi putut să-i explice ce se întîmplase cu părinţii ei, mai bine decît ar fi reuşit ea să îl lămurească.

— Te rog, crede-mă. Trebuie să mă crezi.

Cain privea afişul, ca şi cum nu şi-ar fi putut lua ochii de la el.

— Asta explică atît de multe... comportamentul tău ciudat de la Falling Water... teama ta de lege... coşmarul tău... vinovăţia ta...

— N-am făcut-o eu. Oh Doamne, trebuie să înţelegi că mi-am iubit părinţii. Unchiul meu i-a ucis. Te rog, te rog crede-mă. Nu sînt nebună.

Îşi înăbuşi un suspin dureros.

— E în ordine, Christal. Dacă-mi spui că nu i-ai ucis tu, te cred.

Vocea lui se stinse într-o şoaptă dureroasă.

— Te iubesc. Trebuie să te cred. Te voi crede.

— Dar nici măcar nu te uiţi la mine.

— Dă-mi o dovadă a nevinovăţiei tale. E tot ce îmi doresc.

— Sînt nevinovată. Altfel de ce l-ar fi trimis unchiul meu pe acest om pînă aici ca să mă ucidă?

— E un vînător de recompense. Din cîte îl ştiu, ar fi venit pînă aici doar ca să obţină recompensa pentru prinderea ta.

Cain păru să se sforţeze să-i întîlnească privirea, dar ochii săi rămaseră plecaţi.

— Spune-mi mai multe despre ospiciu... de ce te-au dus acolo?

A fost un compromis, în locul închisorii. Unchiul meu i-a făcut pe toţi să creadă că mă ajută. Cicatricea din palmă dovedeşte că am fost în camera părinţilor mei cînd au murit. Din cauza traumei, a groazei de a-i vedea morţi, nu mi-am mai amintit nimic din acea noapte pînă acum patru ani. Atunci mi-am amintit că Didier a fost cel care i-a ucis... şi m-a încuiat în camera care era cuprinsă de flăcări, ca să scape şi de mine...

— Trebuie să fi rămas vreo dovadă...

— Dacă ar fi fost vreo dovadă, s-ar fi făcut dreptate, iar eu n-aş mai fi fost o fugară. Nu e altă dovadă, decît cuvîntul meu.

Christal îşi ţinu ochii plecaţi, ascunzîndu-şi durerea.

— Ştiu ce gîndeşti. Crezi că într-adevăr aş putea fi nebună. Amintirile mele despre ceea ce s-a întîmplat n-ar fi altceva decît un vis pe care l-am avut într-o noapte, absoivindu-mă de vină şi acuzîndu-l pe unchiul meu.

Lacrimile îi brăzdau tăcute obrazul.

— Nu ştiu ce altceva ţi-aş putea spune. Am crezut atît de mult că sînt nevinovată încît am strîns bani în toţi aceşti ani ca să angajez un detectiv care să-l găsească pe unchiul meu şi să dovedească faptul că sînt nevinovată. Dar poate sînt într-adevăr nebună. Poate memoria m-a înşelat, iar eu nu am putut accepta... ceea ce făcusem.

— Nu! Cain îşi trecu degetele nervos prin păr. N-ai comis această crimă!

Mototoli hîrtia şi o aruncă în zăpadă.

— Te cred, iar de acum înainte nu vor mai fi alte discuţii de acest fel.

— Dacă mă crezi, lasă-mă să văd asta în ochii tăi, zise ea cu vocea plină de mîhnire.

Cain nu o privi.

Răspunse încet, cu vocea coborîtă şi guturală, ca a unui animal rănit.

— Am trecut printr-un iad în timpul războiului, crezînd în bine şi în rău. Iar la sfîrşit, totul se răsturnase. Nu mai pot lăsa să se mai răstoarne totul încă o dată. Trebuie să dovedim că eşti nevinovată.

— Şi dacă nu vei reuşi?

Cain o privi cu ochii tulburi.

— Decizia de a porni la război este simplă. Nu şi rezultatul. Dar ca să putem avea un viitor, trebuie să te întorci la New York şi să respingi acuzaţiile. Vom găsi o cale să-ţi dovedeşti nevinovăţia. Îl vom găsi pe unchiul tău.

În sfîrşit, o luă în braţe:

— Vrei să te întorci la New York cu mine?

— Da, şopti ea cu inima grea.

Nu era nici o cale să-şi dovedească nevinovăţia decît dacă obţinea mărturisirea lui Didier, ceea ce era foarte greu, dacă nu imposibil. Va fi închisă pentru tot restul zilelor la ospiciul Park View sau, dacă judecătorii hotărau să fie pedepsită pentru evadarea ei, putea fi spînzurată. Oricum, nenorocirea se produsese. Îl pierduse pe Cain. El nu avea cum să-i demonstreze nevinovăţia... şi pînă cînd nu dovedea că e nevinovată, Cain nu mai era al ei.

— Aş fi vrut să fii un tîlhar, Cain, mă înţelegi? spuse ea trist. Aş fi vrut să fii cu adevărat un bandit al lui Kineson şi să fi fugit împreună în noaptea aceea, cînd te rugasem să scăpăm de la Falling Water.

— Dacă n-ai comis crimele acestea, Christal, vom găsi o cale să îţi dovedim nevinovăţia.

— Atunci, să ne întoarcem la Noble. Vei putea telegrafia la New York şi vor trimite un şerif care să mă ia.

— Te voi duce eu acolo.

— Nu. Nu veni cu mine. Nu poţi face nimic acolo. N-aş putea suporta să mă vezi închisă...

Îşi pierdu pentru o clipă puterea de a mai vorbi.

— Dacă voi fi eliberată, mă voi întoarce la tine. Dacă nu...

Nu mai termină fraza. Nu avea nici un rost. Nu se va mai întoarce. Sora ei, Alana, încercase atîţia ani să o elibereze. Era un efort inutil să reia lupta, dar o va face, de dragul lui. Chiar dacă, de data aceasta, ar fi putut ajunge cu adevărat să-şi piardă minţile.

— Am pe cineva în Noble care ne va duce la New York. Poţi să zici ce vrei, voi merge cu tine în faţa judecăţii. Ia-ţi lucrurile. Trebuie să ne întoarcem în oraş. Nu are rost să mai rămînem aici.

Christal dădu din cap. Cain înşeuă calul, în timp ce ea se îmbrăcă pentru plecare. Ieşi din cabană cu pachetul cu stofa de lînă strîns la piept. Cain o privi nedumerit, ca şi cum s-ar fi întrebat de ce îi mai păsa acum de stofa aceea.

— Îmi voi face o rochie în timp ce îi voi aştepta să mă ia, fu singurul răspuns pe care îl oferi Christal.

Cain o ajută să urce pe cal. O luară pe acelaşi drum, lăsînd în spate cabana de bîrne şi lanţul albastru al munţilor. Gîndurile ei erau însă în altă parte. Se gîndea la rochia pe care şi-o va face din stofa albastră. Dacă îşi va putea dovedi nevinovăţia, ar fi vrut ca aceea să fie rochia ei de nuntă. Dacă nu reuşea, fie că era spînzurată, fie că rămînea pentru restul zilelor închisă în ospiciu, măcar rochia ar fi rămas în urma ei.

Se strînse lîngă Macaulay. Poate mai avea, totuşi, o speranţă.

Capitolul 24

Domnul care sosi în Noble cu Overland Express deveni subiect de discuţie pentru toată lumea. Nu era nici un secret că o căuta pe Christal. Veni la cîrciuma lui Faulty cu ţinuta sa demnă şi cu manierele lui care nu se potriveau deloc cu atmosfera saloonului şi întrebă de o fată blondă cu o cicatrice, care semăna cu un trandafir, în palmă.

Christal şi Cain se întorseseră de la cabană de două săptămîni. Un viscol puternic întîrziase telegraful care, în cele din urmă, fu trimis din Fort Washakie. Jericho plecase cu mesajul, iar acum era aşteptat să se întoarcă în orice moment, urmat de un şerif.

Apariţia străinului distrase pentru un moment atenţia locuitorilor de la faptul că Christal fusese ţinută în închisoarea oraşului în aşteptarea şerifilor care urmau să vină să o ridice. Unii presupuneau că era urmărită în altă parte şi că şeriful de acolo îi descoperise crimele, în timp ce alţii credeau că fata făcuse ceva necurat la cabana din munţi a şerifului Cain. Toată lumea ştia că şeriful e îndrăgostit de ea. Ceva îi tulburase minţile. Era tot timpul abătut, iar luminile ardeau în închisoare pînă tîrziu, în noapte.

Faulty mirosi imediat că străinul nu era unul din şerifii aşteptaţi la Noble. În primul rînd, hainele străi-

nului erau mult prea fine pentru un şerif. În al doilea rînd, şerifil nu călătoreau cu vagoanele Overland Express-ului, mai ales că Overland Express nu avea staţie în Noble.

— Se află peste drum de noi, la închisoare. O păzeşte şeriful, domnule, se grăbi Faulty să îl informeze.

Străinul dădu din cap, fără să mulţumească, de parcă *mulţumesc* era un cuvînt total necunoscut pentru el.

— A venit un străin în oraş, care întreabă de Christal, şerifule. L-am văzut cînd intra în saloon, zise Jan Peterson din faţa fierăriei, tremurînd în cămaşa lui subţire.

Cain se îndreptă, dînd drumul piciorului lui Appaloosa pe care tocmai îl arăta potcovarului.

— Cine e? Cum arată?

— E un om bogat şi influent. Nu mi-aş dori să am de furcă cu unul ca el.

Cain privi strada în sus şi în jos, de parcă ar mai fi căutat să vadă dacă sosesc şi alţii. Sosise dezgheţul şi drumul era plin de noroi.

Fără să zică ceva, Cain ieşi din fierărie şi se îndreptă spre închisoare. Jan îl privi cum se îndepărtează, aproape şovăitor.

— Christal, micuţo, e cineva în oraş care te caută, spuse Cain în timp ce intra în închisoare.

Christal stătea la masă în faţa stofei albastre. Rochia era aproape gata.

— Cum arată unchiul tău?

— Este...

— Este mai scund, mai gras şi mai bătrîn decît mine.

Cain se răsuci, iar Christal rămase aproape cu gura căscată la străinul care se afla în pragul uşii. Era un bărbat înalt şi suplu. Christal nu-l mai văzuse niciodată, dar nici nu l-ar mai fi putut uita. Era scandalos de frumos, cu ochii şi părul de un negru sclipitor. Intră înăuntru cu un mers rigid, ajutîndu-se la fiecare pas de un baston negru de abanos.

— Ce treabă ai aici? întrebă Cain încrucişîndu-şi braţele şi aşezîndu-se în faţa lui Christal.

Neîncrederea i se citea uşor pe chip.

—O caut pe Christal Van Alen.

Bărbatul se opri, ca şi cum ar fi respectat distanţa impusă de Cain. Avea un uşor accent irlandez.

— Îl cunoşti pe acest om, Christal? întrebă Cain peste umăr.

Christal dădu din cap că nu, fără să-şi poată lua ochii de la el. Era ceva care o fascina în înfăţişarea lui.

— Nu are cum să mă cunoască, pentru că nu neam întîlnit niciodată, răspunse străinul, dar eu o recunosc. Seamănă cu sora ei, Alana... soţia mea.

—Oh, Doamne...

Christal se aşeză pe scaun, copleşită. Aşadar străinul acesta era cumnatul ei, soţul surorii ei. Căsătoria lor se făcuse repede şi aproape în secret, iar Christal, evident, nu avusese voie să participe la nuntă. Nu-l întîlnise niciodată pe bărbatul de care se îndrăgostise sora ei. ştia doar că era irlandez, că îl chema Trevor Sheridan şi că Alana îl iubea nespus de mult. De cîte ori Alana îi vorbise despre soţul ei în scurtele ei vizite la ospiciu, Christal citise în ochii ei pasiunea pentru Trevor, bărbatul care se afla acum în faţa ei.

—Cum se simte sora mea?

Christal nu-şi putu ascunde emoţia din voce. E

bine? Ce a făcut în toţi aceşti ani?

— Singurul lucru pe care l-a făcut, Christal, a fost să-ţi ducă dorul.

Bărbatul făcu un pas spre ea, dar Cain îi blocă drumul. Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri cîtva timp. Ochii lui Sheridan se aprinseră de mînie, dar treptat, păru a observa la Cain ceva ce îl făcu să se calmeze. Observă atitudinea intransigentă şi protectoare a lui Cain, apoi privi spre ea, studiindu-i fiecare detaliu al înfăţişării, de la părul despletit şi rochia ieftină şi veche, la nasul fin şi buzele pline, ca o copie fideiă a surorii ei.

Lămurit cumva în ceea ce privea relaţia lor, Sheridan dădu un pas înapoi şi se aşeză.

— Am venit să o iau pe Christal la New York.

— Întoarce-te singur la New York. Eu sînt cel care o va duce acolo.

— Lasă-mă să merg, Cain.

Christal se întoarse apoi spre Sheridan.

— Te rog, povesteşte-mi despre Alana. Ce mai face?

— Nu a putut să mă însoţească, Christal, deşi ar fi dorit nespus de mult.

Christal îl privea şi înţelegea tot mai mult cum se îndrăgostise sora ei de un aşa bărbat. Înfăţişarea lui, accentul său irlandez, respectul cu care privea spre Cain...

— Este însărcinată. Cu cel de-al treilea copil.

Christal făcu ochii mari de uluire:

— Am nepoţi sau nepoate?

— Doi nepoţi. Ultimul sperăm să fie fetiţă. Nu voi şti pînă nu mă întorc acasă. Alana ar fi trebuit să nască de acum două săptămîni. Mi-a luat mult timp această călătorie.

— Cum m-ai găsit? începu Christal cu întrebările care i se succedau în minte una după alta

— Alana şi cu mine te-am căutat. Apoi, în iarna care a trecut, am avut o discuţie cu un vechi prieten al meu, pe nume Terence Scott. Mama lui era din Galway, ca şi mine. Terence s-a îmbogăţit transportînd mărfuri şi călători cu trenurile companiei sale, Overland Express. Detectivii pe care i-am angajat mi-au sugerat că ar fi putut fi în drum spre vestul îndepărtat. îi spusesem lui Terence, încă de acum cîţiva ani, să încerce şi el să ne ajute să te găsim. Iarna trecută, mi-a spus că într-un jaf asupra unuia din trenurile sale, printre călători se afla şi o fată. Ea dispăruse înainte ca el să o poată recompensa pentru daunele morale suferite. Era foarte ciudat descrierea ei ţi se potrivea. Şi nu mi-a rămas decît să caut această fată. Dacă nu aş fi plecat în căutarea ta, sînt sigur că ar fi făcut-o soţia mea, în ciuda faptului că era însărcinată. Alana nu a renunţat niciodată să spere că te va regăsi.

— Şi m-aţi găsit, şopti ea uimită.

Se apropie de el, vrînd să atingă mîna celui ce era singura legătură cu sora ei. Dar Cain o opri doar cu o privire.

— Lasă-mă să vorbesc cu cumnatul meu. Vine de atît de departe.

—Nu!

Chipul lui Cain arăta că nu admite împotrivire.

— Dacă a fost trimis de Didier, poate are acelaşi scop pe care l-a avut şi metisul.

— Dar el e însurat cu sora mea, exclamă ea, surprinsă de suspiciunile lui.

— N-ai fost de faţă la căsătoria lor. Acest om poate minţi. Poate ţi-a spus toată povestea asta aşteptînd să-i cazi în cursă. Aşteptînd să te ucidă. Vrei să cred

în nevinovăţia ta, mergi pe drumul meu.

Christal privi spre Sheridan, dar nu era nimic care să o facă să se îndoiască de adevărul spuselor lui. Deşi nu avea cum să-l convingă pe Cain, mai făcu o ultimă încercare.

— Cu siguranţă, domnule Sheridan, ne puteţi convinge de identitatea dumneavoastră. Probabil cunoaşteţi amănunte din copilăria Alanei şi a mea.

Christal privi cu nerăbdare spre irlandez. Sheridan zîmbi ispititor — zîmbetul care cu siguranţă o cucerise pe Alana:

— Aş putea spune multe despre copilăria voastră, dar toate acestea le-ar fi aflat şi Baldwin Didier în anii petrecuţi alături de familia voastră. Mă tem că singura mea dovadă este faptul că Alana este într-adevăr soţia mea, dar să vorbesc despre intimităţile noastre, chiar şi cu tine, Christal, nu ar fi deloc delicat din partea mea.

— Întoarce-te la New York, Sheridan, dacă într-adevăr ăsta ţi-e numele. Eu şi Christal vom ajunge curînd în urma ta. Va fi un nou proces, în urma căruia Christal va fi achitată.

Sheridan zîmbi spre Cain, ceva mai destins de data aceasta.

— Cred sincer, domnule, că împreună vom reuşi să obţinem achitarea acestei fete.

Cain deveni grav. Nu părea la fel de optimist ca Sheridan.

— Vreau să văd asta cu ochii mei. Iar acum, dacă eşti cine zici că eşti, vei pleca din Noble chiar acum şi nu-ţi vei mai arăta faţa pînă cînd această fată îşi va îmbrăţişa sora. Pentru că doar atunci cînd sora lui Christal va recunoaşte că eşti soţul ei, te voi crede şi eu.

Sheridan încuviinţă:

— Înţeleg. Ştiu că aţi fost multă vreme alături. Terence Scott mi-a spus despre un bărbat, Cain, care a făcut parte din banda lui Kineson şi i-a salvat pe cei din tren. Am încredere în tine, domnule şi sînt sigur că o vei încredinţa pe Christal, în deplină siguranţă surorii ei, dar, te mai rog încă o dată, lasă-mă să o iau pe Christal cu mine acum. I-am promis soţiei mele că o voi găsi. Acum, că am reuşit, nu-mi lua satisfacţia de a o duce acasă.

— Eu voi fi cel care o va conduce la Christal la Alana Van Alen. Şi nimeni altcineva.

Cei doi bărbaţi se priviră, într-o încleştare a voinţelor. În cele din urmă, Sheridan păru să se înduplece. Era ceva la Cain care îi trezea respectul. Poate era dorinţa lui Cain de a fi singurul bărbat care să-i ofere protecţie. Şi asta îl impresiona pe Sheridan.

— Un singur lucru vreau să-ţi mai spun înainte de a pleca la New York, spuse irlandezul.

— Şi care e acela?

— Numele surorii lui Christal nu mai e Alana Van Alen. Acum este Alana Sheridan.

Cain tăcu o clipă ca şi cum remarca lui Sheridan aproape îl făcu să îi dea crezare.

— Îmi voi aminti aceasta cînd ne vom reîntîlni.

Sheridan privi spre Christal cu ochii săi scînteietori, şi înclină uşor capul. Cu plînsul înăbuşit în suflet, ea îl privi cum iese din închisoare.

— Oh, dar era cumnatul meu! Cred că ar fi trebuit să avem încredere în el! Cain, de ce nu l-ai lăsat să-mi spună mai multe. Aş fi vrut să aflu despre Alana şi copii. Nepoţii mei, şopti ea aproape cu sfială, nevenindu-i să creadă că era mătuşa cuiva.

— Nu am vrut să ne înşelăm. Dacă aceasta era a-

devărata identitate, îl vom revedea lîngă sora ta, cînd trenul va intra în Manhattan.

Christal îl privi cu atenţie. Îi apărură riduri noi pe frunte. Nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată atît de obosit, atît de îngrijorat.

— Nu-şi face griji pentru mine, dragul meu. Nu-mi mai este teamă. Ce va fi, va fi.

Se priviră în ochi. Nu-i spusese niciodată că acest proces nu-i oferea nici o speranţă. Avea să afle şi el în curînd. Pînă atunci, voia să mai trăiască cîteva clipe fericite în braţele lui. Cain se întoarse spre uşă şi o încuie. Christal continuă să-l urmărească cu privirea, înţelegînd cît de mult suferea. Cain nu putea să o apere la nesfîrşit, iar gîndul acesta îl chinuia.

— Nu depinde de noi, îşi rosti ea gîndul cu voce tare.

— Ba da.

Cain se apropie de ea. Vocea lui era sugrumată de emoţie.

— Voi lupta pînă la ultima picătură de sînge ca să te văd liberă, ştii asta iubito.

— Dar este ca un război, Cain. Poţi să-l pierzi.

Cain o prinse în braţe şi o sărută cu furie, ca şi cum ar fi căutat un sprijin pentru toate frustrările lui în sărutul acela pătimaş.

— E ca un război, zise el, îngropîndu-şi faţa în părul ei. Dacă nu te văd liberă, atunci nu mai există nici bine, nici rău, nici nimic...

Christal îi prinse faţa în palme şi îl sărută blînd.

— Am crezut cîndva că aş putea fugi de asta, aşa cum am făcut în toţi aceşti ani, dar timpul acesta a trecut, nu mai pot fugi. Iar tu, dragul meu, nu eşti omul care să fugă din faţa nimănui. Dacă nu vei cîştiga altceva în acest război, îţi vei cîştiga onoarea şi tocmai

pentru asta te iubesc atît de mult.

— Christal... şopti el răguşit, cuprinzînd-o posesiv cu braţele, de parcă i s-ar fi făcut dintr-odată teamă că ar putea-o pierde.

— Am ajuns la final, iubirea mea. New York este sfîrşitul. Dar aş dori să nu vii cu mine. Să-ţi aminteşti de mine aşa cum mă ştii acum. Oh, Doamne, n-aş putea suporta să mă vezi altfel...

Christal nu mai putu să continuie. Sărutările lui Cain deveniră prea sălbatice, ca şi cum şi-ar fi căutat în ele alinarea unei dureri cumplite. Îi mai şopti odată numele. Apoi îşi găsi pacea, cu obrazul ud de lacrimile ei.

Capitolul 25

Şerifii întîrziau. Jericho plecase de cîteva zile şi încă nu dăduse nici un semn de viaţă.

Între timp, soarele primăverii topise zăpezile şi în preeria nesfîrşită, iarba începea să-şi arate firul. Din dormitorul lui Macaulay, Christal privea pe fereastră peticele de zăpadă, care deveneau din zi în zi tot mai mici, ca nişte nori albi după ploaie. Dar venirea primăverii nu o bucura. Nu îi schimba cu nimic destinul.

— Ai fost să telegrafiezi? îl întrebă pe Macaulay, întorcîndu-se de la fereastră. Vin şerifii?

Cain o privea dintr-un scaun, stînd cu braţele încrucişate şi cu picioarele întinse, afişînd o nepăsare, pe care ea ştia că el nu o simte cu adevărat.

—Vor veni ei, spuse el cu un rictus amar al gurii.

—Poate i s-a întîmplat ceva lui Jericho. Mă îngrijorează soarta lui Ivy; stă singură şi îl aşteaptă acasă.

—Voi trece pe acolo în după-amiaza aceasta.

—Ia-mă cu tine.

Christal îl privi cu un licăr de speranţă în privire. Îşi dorea atît de mult să mai călătorească prin preerie.Să mai vadă cerul larg, preeria întinsă şi să simtă vîntul şi libertatea.

—N-o să te las aici. Plecăm într-o oră.

Cain privi spre pat. Rochia albastră era aşezată cu grijă pe marginea patului.

—Ai terminat rochia. De ce nu o porţi?

—O păstrez pentru o ocazie mai fericită.

Ochii lui metalici se umplură de durere şi mînie, ca ai unui lup prins în capcană.

—O vei purta în curînd. Îţi promit, micuţo.

Christal zîmbi, sperînd să-şi ascundă tristeţea.

Cînd ajunseră la locuinţa lui Jericho o găsiră pe Ivy cu ochii plînşi. Era îngrijorată de întîrziere. Deşi coliba era destul de bine îngrijită, nu era nici pe departe ca la cîrciuma lui Faulty. Fără Jericho, Ivy se descurca destul de greu.

Spre seară ajunseseră în Noble, după un drum obositor prin noroi.

Fierarul le ieşi în întîmpinare. Apoi îi transmise lui Cain un mesaj scurt, care îl făcu să-şi întoarcă privirea spre închisoare. Era cinci cai priponiţi în faţa închisorii. Şerifii sosiseră.

—Vino, draga mea. E timpul.

Cain îşi petrecu braţul pe după talia lui Christal, în timp ce Ivy rămăsese privind spre caii şerifilor, fără să-şi poată ascunde îngrijorarea.

Cei doi trecură drumul, ca şi cum ar fi fost o pereche ieşită la plimbare. Alături de ea, Cain se simţea puternic şi încrezător. Dar nu avu curajul să-l privească.

—Dormi?

Christal îşi scutură capul şi continuă să privească pe fereastra trenului. Călătoriseră spre sud pînă la Adden Town, iar acum tăiau cîmpia spre est.

—N-ai dormit deloc, iubito. Trebuie să fii obosită.

Cain se răsuci pe locul său. Vagonul era plin. Două femei îşi legănau copiii în braţe; într-un colţ, Rollins şi alţi cîţiva şerifi, pe care ea nu-i mai văzuse pînă atunci, jucau cărţi împreună cu alţi bărbaţi din vagon, învăluiţi în fum de ţigară.

Macaulay şi Christal stăteau deoparte de restul oamenilor din vagon. Vorbeau în şoaptă, privindu-se. Christal îşi lăsa capul pe pieptul lui Cain. Ceilalţi păreau să-i lase în pace, ca şi cum înţeleseseră că oricine ar fi intervenit în conversaţia lor era un intrus.

— Unde crezi că se află acum? şopti Christal privind fără ţintă spre cîmpia însorită.

—Unchiul tău?

—Da.

—Nu ştiu.

—Ar putea fi oriunde. Absolut oriunde.

—Îl voi găsi. Am pus pe toţi cei care îmi datorau ceva, să îl caute. Împreună cu mine şi cu cumnatul tău, nu ne va lua prea mult să îl găsim.

Christal nu răspunse. Se strînse doar mai aproape de Cain şi închise ochii, încercînd să doarmă în legănatul trenului.

Hotelul *Fairleigh* se umplu miercuri seara cu călătorii înstăriţi ce sosiseră cu trenul de la Pittsburg. Nu mai era nici o cameră liberă, dar cînd în hotel apăru

un anumit domn, ca din senin se găsi un apartament disponbil pentru el, stîrnind o oarecare rumoare printre persoanele aflate în hol.

Domnul acesta avea un atu pe care ceilalţi nu îl aveau. Cu o regularitate de ceasornic, apărea la hotelul *Fairleigh* în ziua de trei a fiecărei luni. Fie arşiţă sau viscol, la data fixată, era clientul hotelului. Aşa că era tratat ca un rege.

Bagajele domnului, care constau în tot felul de obiecte ciudate, umplură braţele a nu mai puţin de trei camerişti, în timp ce el se îndreptă spre bar, pentru a se delecta cu faimosul punch cu rom.

Se aşeză cît mai confortabil în faţa unei măsuţe şi se adresă unui domn de alături:

— De mult nu am mai stat într-un loc atît de elegant.

—Pe unde aţi călătorit? întrebă celălalt.

— Oh, pe aici, pe acolo şi pretutindeni. Mai mult prin ţinutul Wyoming.

Dacă domnul celălalt ar fi fost cîine, fără îndoială i s-ar fi ciulit urechile.

— Wyoming aţi spus? Presupun că aţi văzut foarte multe în timpul acestor călătorii. Numele meu este Didier, Baldwin Didier, din New York.

Domnul zîmbi, întotdeauna bucuros de o nouă cunoştinţă, care se putea transforma într-un nou client.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule. Eu sînt Henry Glassie, de la *Compania de mobilă Peterson*, din Peterson, New Jersey. Sîntem aproape vecini.

—Chiar aşa, chiar aşa.

Didier îşi netezi barba scurtă şi arătă spre scaunul de la masa comerciantului:

—*Permiteţi?*

—*Desigur. Chiar sînt bucuros să port o conversaţie*

cu un domn ca dumneavoastră. Dumneavoastră, cu ce vă ocupaţi, domnule Didier?

—Acum sînt în căutarea cuiva. Care s-ar putea afla chiar în Wyoming. Poate m-aţi putea ajuta. Este vorba de nepoata mea. A dispărut de aproape patru ani şi de atunci am căutat-o cu disperare.

Domnul Glassie îşi turnă de băut.

—Ce tragedie. Şi cum a ajuns ea pînă în Wyoming?

—A fugit.

—Cu vreun iubit?

Didier zîmbi fără să dea un răspuns precis.

Henry Glassie scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să arate că nu prea era capabil să înteleagă impetuozitatea tinereţii, cu atît mai mult cu cît, această impetuozitate nu putea fi implicată pozitiv în comerţul cu mobilă.

— Dacă nu faceţi un efort prea mare, orice amănunt din partea dumneavoastră poate mi-ar fi de folos.

—Aş fi bucuros să vă pot ajuta. Cum arată nepoata dumneavoastră?

Didier îşi netezi din nou barba.

— Este foarte drăguţă, blondă, de aproape douăzeci de ani. Cu ochi albaştri. Culoarea cerului.

Glassie deveni gînditor.

— Am întîlnit odată o fată care ar corespunde descrierii. Dar dacă avea ochi de culoarea cerului, asta n-am observat. Eram prea plin de tristeţe şi amărăciune.

— Nepoata mea poate fi distinsă cu uşurinţă. În afara frumuseţii ei remarcabile, are un semn aparte. Christal are o cicatrice, o cicatrice destul de neobişnuită în palma dreaptă, ca un trandafir.

Domnul Glassie tresări pe fotoliul său confortabil.

—Spuneţi că o cheamă Christal?

—Da, Christabel Van Alen. Aţi văzut-o?

— Îmi pare atît de rău că trebuie să vă spun, domnule, şi-a pierdut soţul. Purta doliu cînd am întîlnit-o.

Ochii reci ai lui Didier se măriră de uimire.

—Sînteţi sigur că era ea?

— Foarte sigur. O chema Christal şi avea acea cicatrice în palmă. Am văzut-o doar odată, cînd am luat cina la Camp Brown, dar sînt sigur că am văzut-o bine, era în mîna dreaptă, aşa cum aţi descris-o.

— Trebuie să plec după ea, spuse el neliniştit. Spuneţi că aţi văzut-o într-un loc numit Camp Brown? Unde este Camp Brown? Cum aş putea ajunge acolo? Este o problemă care nu suferă amînare. Nu mai pot aştepta.

—Domnul meu, nu este nici o grabă. Din nefericire, soarta nepoatei dumneavoastră a fost deja decisă.

—Ce vreţi să spuneţi?! Didier.

—Ziarele. Nu aţi citit ziarele de astăzi?

—De unde aş putea lua un ziar?

—Luaţi-l pe al meu.

Glassie scoase un ziar împăturit din buzunarul hainei. Într-adevăr, domnul Henry Glassie văzuse multe în timpul călătoriilor sale, fusese chiar în mijlocul unei bande de tîlhari, dar nu mai văzuse faţa unui om complet golită de sînge, nici măcar în faţa spînzurătorii.

—Vă simţiţi bine, domnule? întrebă el nedumerit.

Didier aruncă ziarul pe masă. Un titlu mare anunţa pe prima pagină:

A fost găsită moştenitoarea! Christabel Van Alen în proces la New York. Trevor Sheridan face totul în apărarea ei!

Domnul Glassie îşi drese glasul.

— Desigur, este o veste neaşteptată. Oricine a cunoscut-o pe biata copilă ştie că e o acuzaţie falsă. Cînd am cunoscut-o era o femeie foarte respectabilă. Acuzaţiile aduse ei nu pot fi adevărate. Nu le voi crede niciodată. Dar nu vă îngrijoraţi, domnul meu. Domnul Sheridan îşi va folosi toată averea pentru a rezolva această problemă în favoarea fetei.

— Trebuie să plec.

Didier privi în jur ca şi cum se temea să nu fie văzut de cineva.

— Dar nu mergeţi să vă întîlniţi nepoata? Aţi căutat-o patru ani şi plecaţi acum, cînd trebuie să sosească.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Didier agitat.

— Nu aţi terminat de citit articolul. Trenul companiei Union Pacific soseşte aici mîine. Nepoata dumneavoastră se află în acest tren, în drum spre New York.

Glassie văzu bucuria transformînd brusc faţa lui Didier. Ar fi putut fi bucuria revederii unei nepoate de mult pierdute, dar ceva îl făcea să se îndoiască.

— Desigur, trebuie să o întîlnesc.

Pe faţa lui Didier apăru iar acel rînjet de şacal, care îi dădu lui Glassie un sentiment straniu şi nepiăcut.

Cei doi bărbaţi se ridicară, cu o răceaiă intervenită brusc între ei. Glassie îşi piăti punch-ul.

— Noapte bună, domnule. Vă doresc noroc în întîlnirea nepoatei dumneavoastră.

— Mulţumesc, răspunse Didier, cu privirea de gheaţă.

Henry Glassie părăsi barul. Dintr-odată dori numai să se poată încălzi lîngă o sobă fierbinte.

Capitolul 26

Trenul urma să rămînă în St. Louis pentru două ore. Pasagerii fură invitaţi să facă o scurtă plimbare prin aerul proaspăt şi rece de primăvară sau să guste faimosul punch cu rom al hotelului *Fairleigh*.

Lui Christal nu i se oferi însă acest lux. Rămase sub paza şerifilor în vagonul îmbîcsit, mulţumindu-se să moţăie la pieptul lui Cain, în timp ce acesta citea ziarul din St. Louis. Christal aproape adormise, cînd o voce cunoscută îi răsună în ureche.

— Domnul meu! Şi doamna Smith... sau mai bine zis Miss Van Alen! Ce minune să ne reîntîlnim! Mîam gîndit la voi atît de des! Atît de des!

Christal deschise ochii. Nu era un vis, era realitate. Domnul Henry Glassie se afla în faţa lor, la fel de elegant ca atunci cînt îl întîlnise în Overland Express.

— Glassie! salută Cain, ridicîndu-se. Ce te aduce aici? Ai coborît în St. Louis?

— Chiar aşa! Mă întorc la Paterson să mă întîlnesc cu preşedintele companiei. Vînzările au fost bune, chiar foarte bune. Totuşi m-am întristat cînd am aflat despre situaţia domnişoarei Christal. Dar nu vă faceţi griji, domnişoară Van Alen. Îl aveţi alături pe faimosul om al legii, Macaulay Cain. Am auzit atîtea lucruri impresionante despre el după plecare noastră de la. Nu

mă îndoiesc că veţi reuşi.

Christal îi zîmbi. Îşi închipuia că Glassie cunoştea acum întreaga poveste. Aflase că apăruse în ziare, dar nu avusese curajul să le citească încă.

— Tocmai ieşisem la o plimbare. Am trecut pe aici şi mi-am spus: *Glassie, bătrîne, e timpul să-ţi cauţi vechii prieteni.* Dar trebuie să recunosc, Miss Van Alen că sînt surprins. Mă aşteptam să vă găsesc împreună cu unchiul dumneavoastră.

Christal simţi un fior de gheaţă, iar alături de ea, Cain se încordă ca un arc.

— Ce aţi spus, domnule Glassie? L-aţi văzut pe unchiul meu?

— Da, spunea că îl cheamă Baldwin Didier. Un domn destul de drăguţ. L-am întîlnit în barul hotelului *Fairlaigh*. Spunea că vrea să vă găsească.

Christal duse mîna la inimă, încercînd să-i potolească bătăile.

— V-aţi întîlnit la *Fairlaigh*, aici în St. Louis...

— Nu cumva nu e unchiul tău, copila mea?

Faţa durdulie a domnului Glassie se acoperi cu o umbră de îndoială.

— Mi s-a părut ceva suspect la el. Nu-mi inspira prea multă încredere. Mă bucur că am reuşit să ajung să vă spun despre el.

— Este unchiul meu, domnule Glassie, dar nu trebuie să îi acordaţi încredere. El este cel care a comis crimele de care sînt acuzată. Mă tem că îmi doreşte moartea.

Domnul Glassie o ascultă, teribil de încurcat.

— Eu am fost cel care l-a atenţionat că veţi fi în acest tren. Sper că nu v-am creat necazuri, dar cînd m-a întrebat dacă v-am întîlnit prin Wyoming, mă tem că i-am spus cam multe. Am crezut că era într-adevăr în-

grijorat.

—L-aţi văzut aici în tren? îl întrerupse Cain.

Christal rămase surprinsă să vadă pofta de sînge din ochii lui.

— Nu, nu l-am văzut. Poate pînă la urmă s-a răzgîndit.

—Sau poate s-a deghizat.

Cain se întoarse spre Christal:

— Christal, eşti singura care ştie cum arată. Vom merge prin tren şi vom verifica persoană cu persoană. Trebuie să ne asigurăm că nu e în tren.

— Lăsaţi-mă să vă ajut. Mă simt oarecum responsabil. Dacă-mi ţineam gura, trenul ar fi putut veni şi pleca din St. Louis, fără ca acest om să vadă articolul din ziar.

— Bine, aprobă Cain. Vei verifica vagonul cu bagaje. Eu, Christal şi şerifii vom verifica toţi pasagerii. Dacă totul este în regulă, putem sta liniştiţi pînă la următoarea staţie. Dacă nu, avem suficienţi oameni să aibă grijă de el.

Domnul Glassie trase de uşa vagonului cu bagaje. Se afla pe platforma îngustă dintre vagoane; vedea cum calea ferată alerga sub picioarele lui, în timp ce vîntul îi şuiera la urechi, aşa că răsuflă uşurat cînd se văzu intrat în compartiment.

Era destul de puţin loc liber. Sacii de pînză purtînd ştampila Poştei Statelor Unite erau stivuiţi într-un colţ. De o parte şi de alta, lăzi mari de lemn aducînd vase de porţelan importate din China, umpleau compartimentul. Bagajele pasagerilor erau aşezate oriunde se

mai găsise vreun colţişor liber, cu excepţia unui colţ în care, printr-o crăpătură a acoperişului trecea lapoviţa care se stîrnise afară.

Glassie oftă uşurat. Nu era nimeni aici. Vru să se întoarcă spre vagonul în care se aflau prietenii.

Fu ultimul gînd înainte de a primi un baston în cap.

— Pînă acum nu pare a fi nimeni din acest tren unchiul fetei, spuse Rollins la urechea lui Cain.

Trase cu ochiul spre Christal, care privea atentă şi în acelaşi timp nervoasă, prin acest ultim vagon.

— Am verificat tot trenul. Cred că ne putem întoarce în siguranţă în vagonul nostru. Cînd ne vom opri la Alberville mă voi asigura că fiecare nou pasager va fi verificat.

Rollins privi spre Christal.

—Ştii, Cain, oamenii spun...

— Nu-mi pasă ce spun. Ea e nevinovată, scrîşni Cain printre dinţi.

— Dar dacă este? Dacă povestea asta cu unchiul ei este doar ficţiune... o diversiune cu care ne reţine atenţia încercînd să scape?

Rollins dădu un pas înapoi sub privirea tăioasă a lui Cain.

—Îţi mai spun încă o dată: este nevinovată. În plus, Henry Glassie a vorbit cu unchiul ei. Dacă n-ar fi existat, cum putea să-l vadă Glassie?

—Poate unchiul ei încearcă să o găsească. Dacă a scăpat din ospiciu...

Cain îl ţintui din nou cu privirea, dar Rollins continuă cu curaj.

— Ea a fugit dintr-un ospiciu, nu poţi nega asta, iar unchiul ei ar fi putut fi într-adevăr îngrijorat de soarta ei. Iar acum, că a fost găsită, el să se întoarcă la New York pentru a fi alături de restul familiei.

Rollins oftă, privind descumpănit spre Cain.

— E o fată frumoasă, Cain. Poate zdrobi inima oricui. E de înţeles că te-ai îndrăgostit de ea. Dar, ştii, ea ar putea fi puţin confuză. A trecut prin atîtea, şi-a văzut părinţii morţi în flăcări, a stat într-un ospiciu, şi numai Dumnezeu ştie prin cîte o fi trecut acolo... poate că ceea ce ţi-a povestit e doar închipuire.

— Cînd vom ajunge la New York vom discuta toate aceste lucruri cu sora şi cumnatul ei. Ei îmi vor confirma povestirea ei.

— Nimeni din familia aceasta nu l-a acuzat pe Baldwin Didier. Am telegrafiat la New York să aflu cîte ceva înainte de a veni la Noble. Crede-mă, Cain. Îmi vine greu să te văd aşa.

— A fost un metis trimis de unchiul ei să o ucidă.. Avea afişul. Asta îi dovedeşte varianta.

— Există o recompensă substanţială pentru prinderea ei, oriunde ar fi fost găsită. Metisul voia recompensa. Poate nu-l întîlnise niciodată pe Didier.

— De ce îmi spui toate acestea? întrebă Cain, aruncînd o privire spre Christal, care mergea cu cîţiva paşi înaintea lui, pe coridorul vagonului de clasa întîi, cercetînd fiecare chip.

Ochii lui trădau îngrijorarea, dar şi pasiunea.

— Ţi le spun pentru că ar fi bine să-ţi iei gîndul de la ea. N-o să reuşeşti tu, ceea ce familia ei nu a reuşit în atîta timp, cu toţi banii. Sheridan este unul dintre cei mai bogaţi oameni din New York.

— Ştiu asta.

— Ce poţi face tu pentru ea? De ce te laşi frămîntat

de propriile ei probleme? Nu merită; oricum rezultatul nu va fi cel pe care îl speri. Fata asta va ajunge la închisoare. Nu văd cum ar putea fi salvată. Nu există nici o dovadă a nevinovăţiei ei.

—Ea este nevinovată.

Cain închise ochii, ca şi cum n-ar mai fi putut suporta să vadă disperarea de pe faţa lui Christal, căutînd printre călători.

— Am fost la Fredericksburg, Cain. Am fost în regimentul lui Hooker. În acea zi am pierdut jumătate din trupe, încercînd să vă luăm cu asalt întăriturile. Voi stăteaţi ascunşi după întărituri, ca melcii în cochilie, iar noi eram seceraţi de gloanţe de cîte ori încercam să înaintăm.

—Ce legătură are asta cu...?

— Te-am văzut atunci, cum te-au văzut toţi cei care au supravieţuit asaltului. Am auzit urletele lui Jimmy O'Toole, cu picioarele tăiate de un proiectil, cerînd apă înainte să moară. Ţi-l aduci aminte, Cain. Am vorbit apoi cu toţii despre rebelul din Georgia, ca despre un erou. Tu ai fost cel care a ieşit de după întărituri şi te-ai tîrît pe burtă prin ploaia de foc, ca să-ţi potoleşti duşmanul cu o înghiţitură de apă din bidonul tău.

—Te-am mai întrebat, care-i legătura?

—Un bărbat cu un astfel de curaj şi simţ al onoarei, chiar dacă este un afurisit de secesionist, nu ar trebui să piardă şi a doua oară. Ai pierdut un război, Macaulay, nu-l pierde şi pe acesta. Pleacă, pentru binele tău. Christal Von Alen este o fată deosebit de frumoasă, dar este o cauză pierdută. Va merge la închisoare. Poate pentru toată viaţa.

Cain privi spre Christal, stăpînindu-şi emoţiile.

— Am luptat pentru patria mea şi cînd era o cauză pierdută. Am abandonat lupta doar cît am fost forţat s-o fac. Şi nu voi face altfel nici acum.

Rollins îl privi ca un yankeu care trebuia să aibă de a face cu un rebel trăznit, apoi oftă şi făcu semn oa-

menilor săi să se adune.

— Atunci vom face ceea ce consideri tu că este necesar. Spune doar un cuvînt, Cain, şi ştii foarte bine că te vom ajuta... pînă cînd vom ajunge la New York. Şi nu va mai fi în puterea noastră să o ajutăm.

Macaulay înţelese.

În vagonul de bagaje un bărbat tocmai se îmbrăcase, în timp ce un altul, Henry Glassie, se trezise din nou dezbrăcat de costumul său, legat fedeleş şi ascuns printre sacii cu scrisori. Glassie îşi revenise după lovitura primită şi acum îl privea pe Baldwin Didier printre sacii de pînză.

Didier nu era la fel de corpolent ca Henry Glassie, dar reuşi să-şi potrivească destul de bine costumul acestuia, fixîndu-şi pantalonii prea largi cu ajutorul bretelelor, iar haina lăsînd-o descheiată.

Apoi se apropie de colţul în care era Glassie şi ridică unul din sacii care-i acoperea faţa. Henry Glassie închise repede ochii. Didier îi studie un timp faţa, apoi îl acoperi la loc. Glassie îşi răsuci uşor capul, căutîndu-şi un loc prin care să-l spioneze mai departe. Didier cotrobăie un timp prin bagaje, de parcă ar fi căutat ceva. Îl văzu apoi adunînd apă într-un păhărel, din colţul în care lapoviţa pătrundea prin spărtura acoperişului. Nu se lămuri deplin asupra a ceea ce avea de gînd să facă Didier, pînă cînd nu îl văzu aşezat pe o lăviţă, cu o oglindă în faţă, începînd să-şi dea jos barba.

Capitolul 27

Cînd Christal, Cain şi şerifii reveniră în vagonul lor, domnul Glassie dormea în fundul vagonului aproape de uşă, cu faţa acoperită de pălăria sa de castor. Cain se îndreptă spre el să-l trezească, dar Christal îl opri.

—Dacă ar fi aflat ceva nou, crezi că ar fi dormit acum atît de profund. Probabil a adormit aşteptîndu-ne pe noi.

Cain îşi ridică mîna de pe umărul lui Glassie.

— Bine. Să doarmă. Oricum, noi avem de discutat. Şi nici nu trebuie să ne ferim de domnul ăsta adormit. Să stăm aici.

O luă de mînă şi se aşezară pe bancheta alăturată, cît mai departe de grupul de şerifi. Glassie se răsuci şi începu să sforăie, dar Cain nu îl luă în seamă.

— Ce s-a întîmplat? Te-am văzut stînd de vorbă cu Rollins, zise Christal liniştită în aşteptarea veştilor proaste. Pentru că erau întotdeauna numai veşti proaste.

Cain o apucă de mînă şi îi mîngîie cu degetul fiecare petală a trandafirului din palmă. Era gînditor, ferm, dar îngrijorat.

— Într-o oră trenul se va opri la Abbeville.

— Te temi că Didier ar putea urca în tren?

— Nu, Rollins şi ceilalţi şerifi vor avea grijă că aşa ceva să nu se întîmple.

Christal îl privi cu atenţie. Era ceva în ochii aceia

de gheaţă, care nu prevestea nimic bun. Cain avea multe să spună, dar nu părea pregătit încă să o facă.

—La Abbeville vreau să încerci să fugi.

Christal rămase împietrită, privindu-l fără să-i vină să creadă ce auzise.

—Dar... dar... de ce acum? se bîlbîi ea.

Cain o prinse de mînă ca şi cum ar fi simţit o nevoie disperată să o simtă lîngă el.

—Ştiu mai bine ca oricine că anumite bătălii nu pot fi cîştigate, orice ai face. Rollins mi-a adus aminte acest lucru. Nu ştiu dacă vom cîştiga, Christal. Şi dacă pierd şi de data aceasta, nu cred că aş mai supravieţui. Legea ar fi cea care ar trebui condamnată, pentru că ştiu că tu eşti nevinovată şi voi crede asta pînă la sfîrşitul zilelor mele. Aşa că, la Abbeville, cobori din tren cînd îţi fac eu semn şi te pierzi în oraş. Mă voi întoarce după tine într-o oră. Cînd vom traversa Big Crimloe Creek, trenul va încetini pentr a urca pe pod. Acolo vom sări din tren. Vom avea aproape o zi avans în faţa urmăritorilor. Următoarea oprire după Abbeville este după cîteva ore.

— Rollins ştie de planul acesta, nu-i aşa? Vrea să te ajute pentru că îţi este prieten. Încălcaţi legea pentru mine.

— Nu, nu pentru tine, Christal. Pentru noi. Nu înţelegi? Pentru noi. Războiul mi-a luat întreaga familie, mi-a luat casa şi patria. Nu mi-a mai rămas nimic în afară de tine. Dacă te pierd, nu mai am nimic.

—Vom fi tot timpul nişte fugari.

—Cunosc bine viaţa, ne vom descurca.

Christal îl privi. El zîmbea amar. Un zîmbet de proscris.

— Dacă mă ajută cumnatul meu, am putea obţine un nou proces. Nu vrei să încercăm?

— Cînd vom ajunge la New York, n-o să ne lase nici să respirăm, micuţo. Nu vom avea prea multe şanse.

— Chiar vrei să facem cum ai spus? Este împotriva

a tot ce ai gîndit pînă acum.

— Trebuie să facem aşa.

Cain o privi ca şi cînd ar fi încercat să-i privească sufletul prin ochii ei de culoarea cerului. O sărută uşor.

— Nu e viaţa pe care mi-am dorit-o, Christal, dar nu aş putea alege o viaţă fără tine.

Trenul încetini. Locomotiva şuieră, semnalizînd apropierea de Abbeville.

— Oh, Doamne, eşti sigur? şopti ea, înspăimîntată. Planul i se părea nebunesc, sortit eşecului.

Faţa lui Cain deveni ca o mască de piatră.

— Voi merge să încep un poker cu Rollins, apoi îi voi lăsa pe ceilalţi să continue. Cînd opreşte trenul cobori prin spate. Ne vom întîlni la Abbeville peste o oră. Vom găsi un cal şi vom pleca înainte de lăsarea nopţii.

Christal îi strînse mîna, apoi îl lăsă să plece, privindu-l cu o disperare mută. Nu era timpul să-şi spună bun rămas.

În urma lui, se ridică uşor, continuînd să-l privească. Macaulay refuza însă cu încăpăţînare să întoarcă privirea, ca şi cum s-ar fi ferit să nu o trădeze în vreun fel. Se furişă pe uşa din spate, între vagonul de călători şi vagonul de bagaje. Uşa scîrţîi groaznic cînd o deschise. Dar nici un şerif nu întoarse capul spre ea, părînd absorbiţi de jocul de cărţi.

Rămase cîteva clipe pe platforma îngustă dintre vagoane, respirînd aerul proaspăt al libertăţii. Apoi, în spatele ei, uşa se deschise din nou. Se întoarse, sigură că Rollins sau un alt şerif o văzuse plecînd, dar era cu totul altcineva, o persoană necunoscută. Şi totuşi, cunoscută. Crezu pentru o clipă că omul era domnul Glassie, care ieşise lîngă ea, pentru o gură de aer proaspăt. Dar nu era el. Îl privi în ochi. Şi îl recunoscu.

— Oh, Christal, a durat atît de mult, dar a sosit şi timpul nostru.

Uşa se închise în urma lui. Christal dădu un pas înapoi, pierzîndu-şi o clipă echilibrul pe platforma a-

ceea îngustă. El o prinse de mînă şi o trase repede în vagonul de bagaje.

— Unde e Henry Glassie? se sufocă ea, realizînd dintr-odată că fuseseră toţi traşi pe sfoară.

Îl privi pe Didier. Abia îl mai recunoştea fără barba lui de care obişnuia să fie atît de mîndru.

— Prietenul nostru trage un pui de somn sub sacii de poştă. Să-l trezesc şi să scap de amîndoi odată? zîmbi el.

Înainte ca ea să-i răspundă, se auzi agitaţie afară pe platformă. O femeie se certa cu soţul ei.

— Sînt sigură că l-am luat! L-am dat conductorului şi l-a pus în acest vagon, chiar aici.

— Nu l-ai luat, Martha, mi-aş fi adus aminte, explică soţul, exasperat.

— Domnule conductor! Deschideţi uşa aceasta! Avem bagaje înăuntru!

Didier acoperi repede gura lui Christal. Uşa vagonului se deschise.

— Iată-l! exclamă femeia, arătînd cu braţul întins triumfător spre un geamantan oranj. Ţi-am spus că l-am luat, Howard, bătrîn uituc!

— Da, dragă.

Îl auziră pe Howard luînd geamantanul şi îndepărtîndu-se cu el spre peronul gării Abbeville.

— Mai are cineva bagaje? strigă conductorul, privind spre ceilalţi pasageri.

Christal încercă să se elibereze şi să strige după ajutor, dar el o ţinea strîns lîngă pieptul său, acoperindu-i gura. Christal îi simţi parfumul. Era un parfum englezesc, cumpărat de la *Lord and Taylor*, la fel cu cel pe care ea şi Alana i-l cumpăraseră ca dar de nuntă, cînd Didier se însurase cu mătuşa lor, de altfel, aproape fată bătrînă.

Conductorul trînti uşa la loc. Lumina pătrundea în vagon doar printr-o spărtură din acoperiş.

— Credeai că vei scăpa de mine, nu-i aşa, draga

mea nepoată?

Didier îi dădu drumui. Christal se dezechilibră puţin cînd trenul porni din nou.

— Sora mea ştie totul, spuse ea, încercînd să-şi menţină echilibrul în vagonul care sărea de pe şine.

I se uscase gura de frică.

— Înainte să părăsesc New York-ul i-am scris o scrisoare şi i-am povestit totul despre noaptea în care i-ai ucis pe părinţii noştri. Nu contează dacă mă omori şi pe mine. Sfîrşitul va fi acelaşi. Ea va avea grijă să fii spînzurat pentru crimele tale, chiar şi fără ajutorul meu.

— Dacă în afară de povestirea ta, sora ta nu mai are altă dovadă, irlandezul ăla bogat şi puternic care îi este soţ, va avea multă bătaie de cap.

—Nu mă îndoiesc că te vor aduce în faţa spînzurătorii. Am aflat că ai dispărut curînd după nunta Alanei.

Christal îşi adunase tot curajul ca să-i poată răspunde. Închisă în acest vagon cu unchiul ei se simţea ca în gura lupului.

— Am pornit să te caut, fetiţa mea. Am cutreierat toată lumea asta afurisită... căutîndu-te. Mi-am cheltuit toţi banii. Dar mai sînt şi alte femei singure şi bogate, ca mătuşa ta. Am o perspectivă frumoasă în Paris, şi mai e o văduvă înstărită în Spania. Mă voi ocupa de ele după ce scap de tine.

—Cum crezi că vei reuşi să scapi de mine? întrebă ea paralizată de groază ca de un narcotic. Sînt cinci şerifi în vagonul de alături, şi unul dintre ei...

— Ah, da, el. Am auzit o mulţime de lucruri despre mîndreţea ta de iubit. E aproape o legendă vie, nu-i aşa? Cît va fi de surprins cînd va vedea că nu eşti de găsit în Abbelville. Da, v-am auzit planurile în timp ce "dormeam", rîse Didier.

— Macaulay îşi va da seama că m-ai prins. El ştie că dacă nu se întîlneşte cu mine, înseamnă că mi s-a întîmplat ceva.

Era fericită că era întuneric şi nu i se putea citi frica şi îndoiala din privire.

— Dimpotrivă, draga mea. Va crede că ţi-ai folosit din plin şansa de a fugi. Va avea un gust amar, îmi imaginez, cînd nu te va întîlni în Abbelville. Cu siguranţă, se va lămuri că odioasele crime de care erai acuzată la New York, erau adevărate.

— Nu... şopti ea îngrozită.

— Nu te mai gîndi la asta, fată scumpă. Tu şi sora ta aţi fost întotdeauna nişte fete minunate. Crede-mă că nu am dorit să ajung pînă aici. Am sperat că veţi muri cu toţii în incendiu. E neplăcut pentru mine că sînt nevoit să mă port acum astfel. Sper că mă poţi ierta.

O mîngîie pe obraz.

— Mătuşa mea te-a iubit. A fost atît de fericită cînd ai cerut-o în căsătorie. Tu ai ţinut vreodată la ea? Ai ţinut cîtuşi de puţin la părinţii mei? Nu ai nici o remuşcare pentru tot ce ai făcut? întrebă ea acuzator şi, în acelaşi timp, cu o naivitate de fetiţă, aşteptînd un răspuns.

— În noaptea în care a murit mătuşa ta, Christal, ea m-a iertat. Dacă eu nu am iubit-o, ea în schimb m-a iubit cu adevărat. Şi nu asta ne aduce adevărata fericire? Să avem alături fiinţa iubită?

— Ai ucis-o? Ai ucis-o şi pe ea? izbucni Christal.

— Nu, şopti el solemn. În anumite privinţe, căsnicia noastră mi-a asigurat şi mie fericirea. Ştii, Christal, mătuşa ta nu m-a stînjenit cu nimic. Averea ei mi-a asigurat tot confortul şi mi-a oferit atîtea momente de plăcere... pe Wall Street... în hotelul în care îmi ţineam amanta... Dar după moartea mătuşii tale mi-am descoperit teribila mea poftă de viaţă. Eram o creatură care se hrănea cu bani. Averea mătuşii tale s-a dus şi nu aveam cum să dobîndesc alta. Ah, ce altă şansă mai aveam, decît să-ţi ucid părinţii şi să-i las să se mistuie în fiăcările propriului lor dormitor?

— Eşti un monstru, spuse ea, ura înăbuşindu-i frica.

Didier zîmbi amar, încă atrăgător pentru vîrsta lui.

— Da, un monstru. M-ai etichetat corect, Christal. Eşti o fată inteligentă, am ştiut asta dintotdeauna.

Christal îl privi în ochi şi descoperi o stranie intimitate în privirea lui, asemenea intimităţii dintre doi amanţi. Dar de data aceasta, era o intimitate sîngeroasă, a ucigaşului cu victima sa.

—Nu e uşor să fii un monstru, Christal, şopti el.

Ea nu spuse nimic. Îi privea ochii de gheaţă, încercînd să găsească un dram de milă în ei.

— Şînt un monstru dăruit cu o blestemată inteligenţă. Înţeleg prea bine ce fac şi de ce fac. Şi asta îmi dă nopţi de coşmar, pe care nu le-aş dori nici victimelor mele.

Tăcu o clipă, privind-o pe Christal, apoi continuă.

— Mai întîi l-am ucis pe tatăl tău. Dormea. L-am lovit în cap cu sfeşnicul de argint şi n-a mai deschis ochii. Dar mama ta mă obsedează şi acum. Era atît de frumoasă. Atît de blîndă şi de graţioasă. Cînd am ucis-o mi-am dat seama că sînt un monstru. S-a trezit şi şi-a dat seama ce se întîmplă. M-a implorat să nu...

— Nu... oh. Doamne, nu... strigă Christal, nemaiputînd să asculte.

Durerea şi furia îi sfîşiau parcă întreaga fiinţă.

— Nu fi ca ea, Christal, şopti el, trăgînd-o lîngă el. Nu-mi cere milă. De data aceasta se va termina repede. Te vreau curajoasă şi pură, aşa cum eşti acum...

Christal se smuci din strînsoarea braţului lui şi fugi spre uşă. O deschise şi scoase un ţipăt, dar el reuşi să o tragă înapoi. Trînti uşa şi se aşternu din nou liniştea. În preeria întinsă se auzeau doar roţile trenului, alergînd pe şinele de oţel.

Capitolul 28

— Cum ţi-ar place să mori ?

— N-o să poţi scăpa aşa uşor... mă vor găsi... vor vedea că am fost ucisă.

Sufocată de spaimă, Christal se dădea înapoi din faţa pumnalului fin, spaniol, pe care Didier îl ţinea cu o eleganţă de spadasin, în mîna dreaptă.

— Dacă te-aş arunca din tren, ţi-ai putea rupe gîtul şi ai muri repede, spre binele tău. Dar la fel de bine ţi-ai putea rupe doar un picior sau un braţ. Ai rămîne zile întregi, singură şi fără nici un ajutor, sub ploaie şi vînt, roasă de febră. Ţi-ar lua zile întregi pînă ce ai muri. Încet, cumplit. Şi eu nu voi avea niciodată siguranţa că ai murit. La urma urmei, te-ar putea găsi cineva.

— El mă va găsi. Ai spus că Macaulay va crede că eu sînt criminala, dar cînd se va confrunta cu teribilul adevăr, aşa cum îl cunosc eu, va lupta pînă la ultima picătură de sînge să mă răzbune. Cînd îmi va găsi cadavrul, va şti că tu m-ai ucis.

— Atunci, va trebui ca el să nu-ţi găsească trupul?

— Cum...?

— Cînd Cain va sări din Big Crimloe Creek, tu vei fi deja moartă, draga mea. Pîrîul acela se varsă în Mississippi şi coboară mai repede decît trenul. Iar cînd îţi vor pescui cadavrul, nimeni nu te va mai re-

cunoaşte.

Didier îşi apăsă vîrful pumnalului de deget, pentru a verifica tăişul. O picătură de sînge stropi aproape în aceeaşi clipă podeaua.

—Vino aici, spuse el, calm.

—Nu! ţipă ea, continuînd să se retragă din faţa lui.

Didier îi blocase drumul spre celelalte vagoane, dar nu şi spre uşile laterale. Se gîndi că poate o săritură din tren nu i-ar fi fost fatală. De un singur lucru era sigură: Didier nu ar fi sărit după ea; era mult prea laş.

Didier se apropie de ea, cu pumnalul scînteind în razele ce pătrundeau prin spărtura acoperişului. Christal ţîşni spre uşa laterală. Uşa se deschise, scrîşnind asurzitor, răspîndindu-şi ecoul peste preerie.

— N-are rost, Christal. Sări, dacă vrei. Dar ştii că dacă supravieţuieşti, te voi găsi într-o zi. Întotdeauna va trebui să te păzeşti, să arunci o privire în urma ta. Pentru că într-o zi, voi fi acolo. Moartea ta e inevitabilă. Mai bine o primeşti acum.

Didier ridică braţul. Christal ţipă şi închise ochii, aşteptînd lovitura.

Dar auzi zgomotul pumnalului căzînd. Iar Didier se trezi prins din spate de braţele puternice ale iubitului ei.

— Oh, Dumnezeule! strigă ea, cu obrajii scăldaţi în lacrimi, văzîndu-l pe Didier captiv în braţele lui Cain.

Pumnalul se afla la picioarele ei. Îl ridică de jos, aproape nevenindu-i să creadă.

—Baldwin Didier? întrebă Cain printre dinţi.

– Dă-mi drumul, domnule! Femeia aceasta a încercat să mă jefuiască. A vrut să scape sărind din tren.

—Nu, şopti Christal.

Privi spre Cain şi ştiu că el o crede.

— Avem un pasager care poate să te identifice ca

unchi al acestei fete. Christal pretinde că eşti vinovat de uciderea şoţilor Van Alen, părinţii ei.

—Nu! Nu e adevărat!

Didier aproape că se sufoca în strînsoarea de oţel a braţului lui Cain.

— Nu aveţi nici o dovadă! Şi unde este pasagerul despre care vorbiţi? Nu cunosc pe nimeni în acest tren care m-ar putea identifica.

— Henry Glassie. L-ai cunoscut, din moment ce văd că i-ai luat hainele. Adevărul va ieşi la suprafaţă. Mărturiseşte. Am ajuns aproape la capătul drumului.

—Niciodată!

Didier se căută în vestă. Cain reuşi să-l prindă de mîna în care avea acum un pistol. Era un revolver mic, marca Derringer, aproape cît pistolul pe care îl avusese Christal cîndva, la Falling Water. Între cei doi bărbaţi avu loc o încăierare scurtă. Icnetele lor înăbuşite erau acoperite de zgomotul vîntului care sufla nestingherit prin uşa larg deschisă a vagonului. Christal îşi ţinu respiraţia. Didier reuşise să îndrepte pistolul spre Cain, dar acesta îi răsuci mîna la spate. Cu un ţipăt, Didier scăpă pistolul din mînă.

—N-o să mă prinzi niciodată, ţi-o spun eu!

Didier se dădu înapoi din faţa staturii ameninţătoare a lui Cain. Se întoarse şi sări pe uşa din spate. Cain se repezi după el, dar se opri, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Christal alergă după el. De partea cealaltă, între vagoane, unchiul ei încerca să decupleze vagonul. Nu era un bărbat agil şi nici suplu. Fusese toată viaţa înconjurat de servitori şi camerişti, dar cînd era în joc libertatea sa, Baldwin Didier se pricepea la orice. Iar acum, încerca din răsputeri să desprindă vagonul. Şi reuşise aproape pe jumătate să desfacă maneta de

cuplare.

— Nu face asta! strigă Cain cu faţa desfigurată de furie.

Trenul cobora cu toată viteza. Decuplarea vagoanelor ar fi putut duce la o deraiere.

—La revedere, Christal! Ne vom întîlni curînd!

Didier desprinse aparatul de cuplare. Scuipă în palma neagră de ulei şi rîse — rînjetul lui de şacal. Apoi îşi pierdu echilibrul. Încercă să se prindă de balustradă, dar aceasta cedă sub greutatea lui, iar mîna unsuroasă nu reuşi să se agaţe de nimic altceva. Deşi vagonul de bagaje fusese desprins de locomotivă, acesta îşi continua drumul cu aceeaşi viteză, dată de propriul impuls. Christal îl văzu pe Didier prăbuşindu-se între linii, cu un strigăt de disperare. Îşi ascunse faţa la pieptul lui Cain.

—Drace! înjură Cain.

Vagonul lor se opri în timp ce restul trenului îşi continua drumul, căci Rollins nu ordonase încă să oprească.

Vagonul rămase ca o colibă nemişcată pe liniile de oţel. Cain o dădu pe Christal la o parte, desprinzînd-o de la pieptul său şi repetîndu-şi înjurătura.

—Drace!

—Ce e? întrebă ea, ştergîndu-şi lacrimile.

Nu-i venea să creadă că Didier era mort. Dar era. Zăcea între linii ca un bolovan cenuşiu.

— N-am obţinut nici o mărturisire, nici o dovadă. Ştiam că aşa o să se întîmple. Trebuia să încerc să-l salvez.

—Puteai să mori şi tu...

—Hai. Trebuie să plecăm. Cînd Rollins va opri trenul şi ne va căuta, trebuie să fim deja plecaţi. Fără mărturisirea lui Didier, la New York te vor lua de lîngă mine...

—Ce e zgomotul acesta?

Christal se întoarse îngrijorată spre colţul vagonului. Maldărul de saci începuse să se clatine ca din senin. Cain începu să dea sacii la o parte, descoperindu-l treptat pe Henry Glassie, legat fedeleş şi cît se poate de stînjenit, căci pentru a doua oară în viaţa lui apărea în fata aceleiaşi doamne, îmbrăcat doar în izmene.

— Slavă Domnului că nu te-a ucis! exclamă Christal, ajutîndu-l pe Cain să îl dezlege.

— Îmi cer scuze, Miss Van Alen. Unchiul tău este un diavol. Mai rău decît acel Kineson.

— Henry, se vor întoarce să te ia. Noi însă trebuie să plecăm.

Cain îl ajută pe Glassie să se ridice apoi o luă pe Christal de mînă. Privi în lungul căii ferate şi văzu, la cîteva mile distanţă trenul care tocmai se oprise înainte de podul peste Big Crimloe Creek.

— Deci ai luat viaţa unui tîlhar, la urma urmei. Şi toate acestea de dragul domnişoarei Van Alen.

— Aveam de ales? întrebă Cain scurt, scrutînd preria, căutînd o cale de scăpare.

— Oh, există atîtea posibilităţi, chicoti domnul Glassie. Şi ţi-aş sugera să începi cu o cerere în căsătorie. Te-ai purtat cu această fată mult prea la întîmplare, avînd în vedere poziţia ei în societate.

— Nu va mai avea nici o poziţie în societate cînd o vor închide înapoi în ospiciu. Îmi pare rău, Glassie, dar trebuie să fugim.

Christal se simţi trasă de mînă de Cain. Îi mai aruncă o privire lui Henry Glassie, ca un ultim bun-rămas.

Dar Henry Glassie rîdea bine dispus.

— Nu cred că cumnatul acestei fete va aprecia faptul că iar o porniţi prin lume ca nişte fugari. Vreau să-ţi

spun, Cain, că nu ai nici un motiv să te porţi astfel. Am fost treaz tot timpul cît am stat sub sacii aceia. Ai spus că nu ai obţinut nici o mărturisire din partea lui Didier, dar nu e aşa, pentru că eu am obţinut-o pentru voi. L-am auzit mărturisindu-şi crimele şi voi depune mărturie pentru cele auzite. Din acest moment, poţi să o consideri pe Christal Van Alen o femeie liberă.

Cain rămase cîteva clipe neclintit, ca şi cum ar fi avut nevoie de timp ca să priceapă ce-i spusese Glassie. Apoi dintr-odată scoase un chiot ca de luptă şi o ridică pe Christal în braţe ca pe o păpuşă.

Mintea şi trupul ei erau însă ca într-o stare de şoc. Era o femeie liberă.

Era o femeie liberă...

Capitolul 29

Manhattan. Se schimbase în aceşti patru ani. Christal părăsise oraşul cînd cele mai înalte construcţii erau turlele bisericilor. Acum erau instituţii şi magazine, unele avînd chiar mai mult de şase etaje. Apăruse între timp şi un tren aerian, pentru a mai diminua din aglomeraţia străzilor. La nord de Central Park se construiseră alte locuinţe, iar construcţiile urmau să se extindă şi în partea de vest a parcului, într-o zonă deocamdată atît de pustie, încît oamenii obişnuiau să o numească în glumă teritoriul Dakota.

Oraşul se schimbase. Şi ea se schimbase. Christabel Van Alen se întorsese. Dar nu ca înainte. Nu mai era fata de odinioară. Dar acum... îşi întoarse privirea spre Macaulay, care stătea tăcut lîngă ea în birjă. De fapt, nu-şi mai dorea să fie fata de atunci. Nu voia să mai treacă prin tot ce trecuse, deşi acum ştia că dacă nu ar fi fugit de unchiul ei, nu l-ar fi întîlnit niciodată pe Macaulay Cain. Iubirea ei. Salvarea ei.

—Eşti foarte tăcut, iubitule, şopti ea, strîngîndu-i mîna.

— Eşti emoţionată? A trecut mult timp de cînd n-ai mai fost acasă.

Cain îi zîmbi, dar ochii lui erau trişti. Îi ascundea ceva. Chiar de cînd ajunseseră în gara centrală, Cain

devenise tăcut de parcă ar fi mers la o înmormîntare. Ar fi vrut să afle ce îl frămînta.

— Totul e foarte schimbat. Oraşul a crescut atît de repede, încît aproape că nu mai recunosc nimic.

Christal privi pe fereastră. Vedea un oraş modern în adevăratul sens al cuvîntului.

—Christal...

Ea întoarse faţa spre el, cu ochii luminaţi de fericire şi speranţă. El era aproape sumbru.

— De ce eşti atît de gînditor? rîse ea. Arăţi de parcă ai merge la spînzurătoare.

Cain zîmbi strîmb, în timp ce privirea i se oprise asupra magazinelor elegante de pe Brodway.

— Totul este atît de nou, asta-i tot. Nu m-am aşteptat la toate... acestea, spuse el, arătînd spre fereastră.

— Mi-ai spus că ai mai fost la New York. Ştiai şi despre restaurantul *Delmonico*.

— Am fost aici cu mult timp în urmă... imediat după război. Şi am auzit de *Delmonico*, cum auzise toată lumea care venise aici, dar n-am mîncat niciodată acolo.

—Am putea merge, dacă ţi-ar place.

— Ştii că nu-mi permit să merg într-un loc ca acela. Tu ar trebui însă să mergi cu Sheridan şi cu sora ta.

Christal îi puse o mînă pe genunchi.

—Sora mea e bogată. Nu eu. Aminteşte-ţi asta.

Cain o privi cu seriozitate.

— Ai o moştenire a ta şi nu mă refer doar la avere... ci la educaţie, la mediul în care ai trăit, legăturile de familie, tradiţia. Orice ai spune, Christal, locul acesta este o parte din tine. Văd asta în ochii tăi.

—Fie, e o parte din mine. Şi ce schimbă asta? Nimic.

—Este o parte pe care nu o cunosc.

Ea îi mîngîie uşor obrazul. Cain se întoarse şi cei doi se priviră în ochi.

—Atunci, să facem din nou cunoştinţă...

Christal îl sărută tandru, un sărut care se dori pe cît de cast, pe atît de scurt. Dar îşi dădu seama repede că el avea idei diferite de ale ei. Cain o prinse în braţe şi o trase pe genunchii lui, sărutînd-o săibatic, ca şi cum ar fi fost fata din cîrciuma lui Faulty şi nu frumoasa moştenitoare din Piaţa Washington. Deşi birja le oferea o anumită intimitate, Christal auzi cîteva remarci la adresa lor de pe trotuar.

— Opreşte-te... spuse ea indignată, cînd în sfîrşit, Cain îi dădu drumul.

Avea obrajii roşii şi privi stînjenită pe fereastră să vadă dacă erau priviţi.

—Vezi că te-ai schimbat?

—Nu m-am schimbat. Dar nu mi-a plăcut niciodată să fiu tratată ca o tîrfă.

Gura lui deveni dintr-odată aspră.

— Micuţo, ăsta nu e felul meu de a mă purta cu o tîrfă. Aşa mă port cu femeia pe care o iubesc.

Christal oftă. Ştia că Macaulay nu e un bărbat pe care să-l îmblînzeşti. Dar acum, în mijlocul metropolei, părea mai sălbatic ca oricînd.

—Stradă 5! strigă birjarul, ciocănindu-le în uşă.

—Alana, şopti Christal numele surorii sale.

—Hai.

Cain o ajută să coboare din birjă. Rămase şocat în faţa vilei de marmură, dar ea nu îl observă. Fugi spre uşă şi se grăbi să bată.

Un majordom bătrîn şi auster deschise uşa. În spatele său se zărea foaierul de marmură ca un mausoleu.

—Aş dori să o văd pe Alana.

Christal îşi ţinu respiraţia, dezorientată. Nu se aşteptase să recunoască interiorul, nu mai fusese niciodată în vila familiei Sheridan, dar totul îi părea atît de

străin. Poate sora ei nu era acasă? Poate greşise adresa?

—Miss Christabel?

Christal făcu ochii mari. Majordomul îi zîmbi ca unei persoane cunoscute. Probabil asemănarea ei cu Alana îl făcuse să o recunoască.

—Este acasă? Oh, să nu-mi spui că e plecată!

—Nu, domnişoară. O voi anunţa că aţi sosit. Vă rog, intraţi şi permiteţi-mi să vă conduc în bibliotecă. Numele meu este Whittaker.

Majordomul se dădu un pas înapoi, lăsînd-o să intre. Dar cînd intră şi Macaulay, cei doi bărbaţi făcură un schimb de priviri suspicioase.

—Şi cine, domnule, să spun că o însoţeşte pe domnişoara Christabel.

Majordomul aştepta ca Macaulay să se prezinte, cu aerul unui general în faţa unui locotenent umil. Nu-i scăpase nimic din înfăţişarea lui Macaulay; nici aerul lui de sălbatic, care se simţea în ciuda hainelor sale civilizate, nici cicatricea aceea teribilă în jurul gîtului, care se zărea de sub eşarfa albă. Şi mai ales îi atrăse-se atenţia pălăria aceea mare şi neagră, pe care Macaulay nu şi-o ridicase încă de pe cap.

— Cum am mai întrebat, pe cine să anunţ? repetă Whittaker ţîfnos.

Cain se lovi peste frunte.

—Măi, să fiu afurisitl Mi-am uitat cărţile de vizită.

Christal îi aruncă o privire, încercînd să-l potolească.

— Spune-le că mă însoţeşte Macaulay Cain, şerif al Statelor Unite, se adresă ea majordomului.

— Prea bine, spuse Whittaker înclinîndu-se spre Cain, cu aceeaşi expresie voit neutră a feţei. Pot să vă iau păiăria, domnule?

Cain îşi scoase abia acum păiăria şi îşi trecu de-

getele prin păr. I-o întinse majordomului, dar cînd Whittaker dădu să se retragă, Cain îi spuse şmechereşte:

—Stai puţin, amice.

Whittaker ridică uimit sprîncenele la auzul cuvîntului *amice*. Cain îi zîmbi şi îşi desfăcu cureaua care îi înconjura coapsele, pe sub haină şi îi puse majordomului în braţe centura cu tocurile pistoalelor.

Whittaker le privi curios. Pistoalele erau lustruite, iar încrustăturile mînerelor se tociseră de îndelungata folosinţă. De-a lungul centurii se aflau cartuşele, mai multe decît ar fi fost necesare unui gentleman paşnic. Majordomul înghiţi greu.

—Asta e tot, domnule? întrebă el, cu ochii măriţi.

Cain îşi încrucişă bratele pe piept şi răspunse tărăgănat, ca unui sudist:

—îhî.

Bătrînul majordom încuviinţă, derutat.

— Biblioteca este în dreapta dumneavoastră, domnişoară.

Fără să mai privească spre Cain, Whittaker se retrase, mergînd ţeapăn, purtînd pistoalele de parcă ar fi ţinut o bombă în braţe.

— Crezi că o să mă recunoască? întrebă Christal, întorcîndu-şi privirea îngrijorată spre Cain.

Dar Cain nu privea spre ea. Îşi îndreptase atenţia spre pilonii de Corint din mijlocul foaierului. Îi atinse umil ca şi cum ar fi vrut să se convingă că era de marmură veritabilă.

—Oamenii ăştia trăiesc într-un palat, rosti el ca pentru sine.

Christal aproape că nu observa interiorul, putea să fie oricum. Era prea nerăbdătoare să o vadă pe Alana.

— Să intrăm în bibliotecă. Cu siguranţă este mai confortabil acolo.

Christal îl luă de mînă pe Cain şi îl conduse spre uşa indicată de Whittaker.

Biblioteca era mai mult decît confortabilă. Pereţii erau ornamentaţi cu o tapiserie flamandă din secolul al XVI-lea. Picioarele aproape că li se afundară într-un covor moale, englezesc. Mobila avea încrustaţii frumoase, aurite. Christal aruncă o privire spre Cain, care stătea într-un confortabil fotoliu Ludovic al XVI-lea de parcă s-ar fi aşezat pe ace.

—Christal?

Christal se întoarse spre locul de unde se auzise chemată. Îşi stăpîni un strigăt. În pragul uşii se afla Alana. Părul blond îi era strîns într-un coc simplu. Purta o rochie de tafta verde, culoarea ochilor ei. Aproape că nu-i venea să creadă cît de bine semăna cu mama lor.

—Oh, Christal.

Alana începu deodată să plîngă, lăsînd la o parte orice formalitate. Se grăbi spre Christal, şi cele două surori se îmbrăţişară, de parcă nu ar fi vrut să se despartă niciodată.

—Am fost atît de îngrijorată! În toţi aceşti ani nu am putut avea un somn liniştit, dar în noaptea aceasta voi dormi cu sufletul împăcat.

Alana o ţinu strîns în braţe aproape un minut, apoi dădu cîţiva paşi înapoi, pentru a putea să o privească.

Christal nu găsi aproape nimic schimbat la sora ei. Singura diferenţă era că ochii Alanei sclipeau acum de o fericire profundă, pe cînd înainte, în anii în care venea să o viziteze pe Christal la ospiciu, ochii ei ascundeau doar durerea. Christal abia îşi putea găsi cuvintele, printre lacrimi.

—Ai un nou-născut? E fetiţă, aşa cum speram?

— Da. Vom merge să o vezi. Te voi prezenta ei şi celor doi băieţi.

Christal rîse şi îşi şterse lacrimile. Îşi ţinea sora de mînă.

— Nici nu ştiu ce aş putea spune mai întîi. Mama şi tata ar fi fost atît de mîndri de nepoţii lor! Cît şi-ar fi dorit să-i vadă!

— Atunci, să mergem.

— Aşteaptă.

Christal se întoarse spre Cain, care le privea în tăcere. Pe faţa lui citi un sentiment de neîncredere, care nu-i plăcu.

— Alana. El este Macaulay Cain. E... el...

Christal nu reuşea să cuprindă în cuvinte tot ce însemna el pentru ea. Din fericire, Alana îi veni în ajutor.

— Domnul Cain.

Alana îi întinse mîna, apoi îl sărută, îndrăzneaţă, pe obraz.

— Soţul meu mi-a spus că ai apărat-o pe sora mea. Nu-ţi voi putea mulţumi niciodată după cum meriţi. Dar cît voi trăi, vei fi întotdeauna prietenul nostru cel mai drag.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse el solemn.

Întoarse apoi privirea spre Christal.

— Du-te şi vezi copiii, Christal. Nu-ţi face griji pentru mine. Mă voi face cît mai comod aici, cît timp vei sta de vorbă cu sora ta.

— Mulţumesc, spuse Christal, strîngîndu-i mîna. Nu voi sta mult.

— Nu-ţi face griji, repetă el. Mă voi face cît mai comod.

Christal mai privi o dată înapoi, în timp ce ieşea cu sora ei. Cain se aşezase la loc, în fotoliul Ludovic al XVI-lea. Îi veni să rîdă. Cain nu avea să se simtă niciodată comod acolo.

— Arată foarte bine, spuse Alana, în timp ce urcau scările spre camera copiilor.

— Macaulay? Christal zîmbi discret. Da, arată bine.

— Îl iubeşti? Oh, bineînţeles că îl iubeşti. Ţi se citeşte pe faţă.

Ochii verzi ai Alanei se umbriră pentru o clipă.

— Ni te va lua din nou.

— Dacă ne căsătorim, am putea sta în New York. Cu siguranţă că am putea!

Lui Christal nu îi plăcea întorsătura pe care o luase conversaţia. Aveau atîtea să-şi povestească din toţi aceşti anil Cum să discute iarăşi despre despărţire.

Alana încercă să-şi ascundă zîmbetul.

Macaulay Cain se simte în casa asta tot atît de confortabil cum s-ar simţi Trevor Sheridan încercînd să prindă cu lasso-ul un taur sălbatic.

—Domnul Cain nu pare să aibă de gînd să rămînă aici pentru multă vreme.

— Dar ar putea aştepta pînă la nuntă.

— Oare? ridică Alana o sprînceană, neîncrezătoare.

Apoi surorile intrară în camera copiilor.

În bibliotecă, Macaulay se ridică din fotoliu şi începu să se învîrtă, căutînd ceva de băut. Biblioteca era, la urma urmei, camera unui bărbat şi trebuia să

fie şi lichior pe undeva.

Ochi caraţa de cristal în antecamera drapată în catifea verde. Îşi turnă într-un pahar şi luă o înghiţitură zdravănă, fără să se sinchisească ce fel de lichior era.

—Iisuse!

Cain închise ochii, încercînd să nu lăcrimeze. Gîtul îi luase foc. Mirosi paharul şi rîse. Ce fel de băutură avea irlandezul ăsta?

Mai luă o gură, de data aceasta cu mai multă precauţie. Simţi cum licoarea îi încălzeşte toate mărunţaiele, dar era deja altceva. Se putea spune că îi plăcea.

—Unde sînt doamnele?

Cain ridică privirea. Străinul care sosise la Noble, pretinzînd a fi cumnatul lui Christal se afla în pragul uşii. Intră cu mersul său puţin rigid, cu acelaşi baston de abanos în mînă.

— Văd că nu ai minţit, spuse Cain întorcîndu-şi din nou atenţia asupra paharului său.

—Eram cine ţi-am spus că sînt.

Sheridan privi spre paharul lui Cain.

—Am ceva mai bun, dacă doreşti.

—Nu, e bun şi ăsta... Indiferent ce este.

— Îl am de multă vreme. Chateau Margaux mi-a plăcut întotdeauna.

Nu prea ştia Cain ce însemna Chateau Margaux, dar nici nu avea de gînd să lase să se înţeleagă asta.

—Christal şi soţia ta au urcat în camera copiilor.

Sheridan se aşează şi el într-un fotoliu. După părerea lui Cain, nici el nu se simţea tocmai în largul său acolo Părea a arăta ca un om care comandase tot ce se afla în jurul său dar nu reuşise încă să se obişnuiască cu ele. Dar cu Alana, soţia lui Sheridan, era altă poveste. Alana Sheridan părea crescută printe coloane de marmură şi tapiserii europene. Şi Christal

la fel. Christal părea cu adevărat acasă în acest mediu.

Cain mai luă o înghiţitură bună din băutura lui.

—Aş avea multe să te întreb, începu Sheridan.

—Ca de pildă?

— Ca de pildă cum obişnuieşti să dormi. Mai ales în legătură cu cumnata mea...

Ochii lui Sheridan sclipiră vesel. Aveau o culoare ciudată, un amestec între căprui şi verde.

— N-am de gînd să discut cu tine cum obişnuiesc să dorm. Şi e bine să ştii asta de la început, Sheridan.

— Sînt singurul bărbat dintre rudele ei. Şi intră în responsabilităţile mele să-i port de grijă.

Sheridan vorbea cu un accent irlandez uşor perceptibil.

— Poartă-i de grijă cît vrei. Dar dacă m-am culcat sau nu cu Christal, nu-i un subiect pe care să-l discut cu tine. Nici acum, nici altădată.

Sheridan rîse.

—Bun răspuns. Îmi place.

Cain îl blagoslovi pe Sheridan cu o privire ca şi cum i-ar fi spus că nu îl interesa părerea lui. Irlandezul privi gînditor spre capătul bastonului lui, în formă de cap de leu:

—Ce-ai fi făcut în locul meu, Cain?

Cain ridică din umeri.

— Ştiu că te-ai culcat cu ea. Dar, în acelaşi timp, ştiu că i-ai salvat viaţa, şi nu numai o dată. Ar trebui să te determin să te căsătoreşti cu ea, dar îţi sînt recunoscător că ai adus-o pe Christal înapoi, în mijlocul familiei ei. Însă cum aş putea strînge mîna unui bărbat de care mă îndoiesc?

—Crezi că nu ţin la ea?

Sheridan tăcu un timp. Apoi spuse grav.

— Nu, ştiu că ţii la ea. Am simţit asta la Noble.

Dar...

— Dar ea a devenit alta acum. O femeie pe care nu o cunosc.

Cain privi în jur, la biblioteca atît de luxoasă şi spuse trist:

— Poate, o femeie pe care n-o voi şti niciodată.

— Sufletul ei nu s-a schimbat. Totul e ca înainte.

— Tu spui asta, Sheridan; dar cînd ai cerut-o în căsătorie pe sora lui Christal, nu ai fost nevoit să o lipseşti de toate acestea, spuse Cain arătînd în jur.

Sheridan rîse din nou.

— Mi-am lipsit mireasa de mult mai multe: un loc în societate şi reputaţia ei. Newyorkezii nu se uită cu ochi prea buni cînd un irlandez se însoară cu una dea lor.

— Dar Alana nu pare să sufere din cauza asta.

— Alanei nu i-a păsat de societate cînd s-a măritat cu mine. A fost scandalul secolului.

Sheridan se ridică şi umplu din nou paharul lui Cain, apoi continuă:

— Dar societatea ne-a înconjurat din nou cu atenţie după o vreme; şi a fost în mare parte meritul Alanei.

— Este o femeie remarcabilă.

— Amîndouă surorile Van Alen sînt aşa.

— Da.

Cain aşează paharul alături. Era într-o stare încît căi venea să-l arunce în blestematele acelea de tapiserii, care lui nu-i spuneau nimic.

— Christal a trăit un adevărat iad. Nimeni nu ştie asta mai bine decît mine. Iar acum merită tot confortul şi liniştea de care a fost lipsită în toţi aceşti ani. Merită să trăiască viaţa din care a fost smulsă după ce Didier i-a ucis părinţii.

— Christabel nu are nevoie de toate astea, spuse Sheridan, plimbîndu-se prin cameră. Crede-mă. Nu o

vor face mai fericită.

—De unde ştii asta?

—Ştiu asta mai bine ca oricine.

Umbra unui surîs trecu pe buzele lui Sheridan.

—M-a învăţat soţia mea.

Cina fu servită în sufragerie. Erai cincizeci de invitaţi — o adunare intimă, după obiceiurile New Yorkului, o mulţime sufocantă şi uriaşă, după părera lui Cain. Copiii se aflau acum la culcare, în camera lor, dar înainte de cină fuseseră aduşi pentru a fi prezentaţi musafiriior. Cain se amuză să observe că cei doi băieţi erau leiţi tatăiui lor, cu părul negru şi ochii aceia captivanţi. Bineînţeles, favorita se dovedi a fi fetiţa. Spre stupefacţia lui Cain, Christal coborîse scările cu fetiţa în braţe şi i-o întinse lui. Neavînd încotro, o luă în braţe, însă atît de neîndemînatic, încît copila începu imediat să plîngă, spre amuzamentul tuturor. Christal rîse şi ea şi se grăbi să o ia înapoi. După ce se linişti, în braţele ei, Cain se aplecă, curios să-i vadă trăsăturile. Era o fetiţă de cîteva săptămîni, blondă şi drăguţă ca mama şi mătuşa ei. Christal îi şopti numele plină de încîntare: *Christabel*. Cain simţi un nod în stomac. Era o dovadă în plus că viaţa lui Christal era legată de a familiei Sheridan.

După cină, Christal găsi un prilej de a-l scoate pe Cain din mijlocul invitaţilor. Seara era rece, dar se

acoperise cu o pelerină de satin a Alanei. Ieşi cu Cain pe balconul care dădea spre stradă.

—Ai început să-ţi aminteşti numele tuturor celor care se află aici? Par atît de mulţi, spuse Cain gînditor.

Ea îi culese o scamă de pe rever, cu un gest trădînd intimitatea unei soţii.

— Toată lumea e foarte drăguţă. Îmi place mai ales Eagon, fratele lui Trevor, rîse ea. Ce mai flirt! Dacă nu ar fi atît de îndrăgostit de Caitlin, i-aş fi spus că nu are nici o şansă.

—Da.

—Şi îţi vine să crezi că sora lui Sheridan este ducesă? Mi-ar place să o întîlnesc cînd se va întoarce cu ducele la New York. N-am văzut niciodată o ducesă.

—Da.

Christal tăcu. Privi profilul lui Cain în lumina slabă a felinarelor străzii. Era un bărbat atît de frumos.

— De ce eşti atît de nemulţumit? De cînd am venit eşti ca un armăsar sălbatic prins în ţarc.

Cain îşi trecu mîna prin păr. Îl avea legat la spate, dar cîteva şuviţe îşi dădură drumul, făcîndu-l să arate chiar ca un sălbatic.

— Plec de aici, Christal. E timpul să mă întorc în Wyoming.

Christal primi vestea ca şi cum s-ar fi aşteptat să o audă. Cain îi păruse de la început neadaptat la viaţa New York-ului. Întrebă încet:

—Cînd vom pleca?

Cain întoarse faţa spre ea. Întunericul îi ascundea privirea.

—Cînd vom pleca?

—Plec cu tine.

El o prinse de umeri.

—Ai înnebunit? De-abia ai ajuns aici. Nu ţi-ai văzut

sora de ani de zile. De ce ai pleca acum cu mine?

—Pentru că te iubesc. Vreau să rămîn cu tine.

Cain îi dădu drumul, ca şi cum atingerea ei îl frigea.

— Trebuie să te întorci la viaţa ta, spuse el privindo intens.

Christal era mai frumoasă ca oricînd; avea o rochie de seară din satin azuriu, cu o dantelă fină, franţuzească, pe marginea decolteului. Cain îi atinse uşor umerii goi şi colierul cu safire şi diamante — un dar din partea Alanei.

— Uită-te la tine, Christal. Unde e fata aceea pe care am întîlnit-o în Noble, cu rochie de stambă şi clopoţei prinşi de gleznă? S-a dus şi dusă rămîne. Pentru că tu ai fost născută ca să arăţi ca acum, să porţi aceste bijuterii scumpe şi rochii de satin. Nu înţelegi? Iubirea mea nu-ţi va putea oferi nimic din toate acestea. Cel mai bine aş reuşi în Washington. Dar nici slujba aceea în Serviciul Secret nu-mi va aduce o viiă ca aceasta.

—N-am nevoie de nici o vilă.

Vorbele lui îi dădură un sentiment confuz. O făcură să-şi dea seama că într-adevăr, în toţi acei ani, crezuse că familia şi casa aceea însemnau totul pentru viaţa ei. Dar acum se îndrăgostise de el şi Cain însemna acum tot ce îşi dorea de la viaţă. Nu se putea ca el să nu înteleagă.

—Nu ştii ce îţi trebuie. Sau ce vrei.

Cain oftă din greu şi continuă:

— Doar cu un minut în urmă te bucurai la gîndul că sora lui Sheridan este ducesă. Ai ocazia să trăieşti viaţa de la care ai fost îndepărtată cu brutalitate. Nu vreau să te ţin departe de ea.

O cuprinse dintr-odată o nelinişte ciudată. Nu se putea ca el să-i spună că o va părăsi.

—Nu mă vei îndepărta tu de viaţa aceasta. E ale-

gerea mea. Iar eu aleg să merg cu tine.

—Plec în noaptea asta.

—Tot ce te rog e să mai rămîi puţin...

—Nu.

Cain întoarse privirea în stradă. Nici unul din ei nu intra în sufragerie. Spuse în cele din urmă încet, într-o şoaptă răguşită:

— Nu mă simt bine aici, văzîndu-te aşa cum ai fost cîndva, nu aşa cum te ştiu eu. Trebuie să mă întorc la Noble şi să îmi închei socotelile acolo. Apoi voi pleca la Washington. Oricînd vei vrea, ştii că te poţi întoarce la mine, micuţo, dar acum rămîi aici.

Vocea lui deveni parcă sugrumată de o emoţie stranie:

—S-ar putea să-ţi placă, Christabel.

Christal îl privi; stăpînindu-şi lacrimile. Numele ei real, pe buzele lui, sunase străin şi neprietenos. Îi şopti, tristă:

— Spune-mi cînd pleci? În noaptea asta? Voi veni cu tine.

Cain privi prin geamurile mari ale sufragerie.

—Cred că sora ta te caută.

Christal întoarse capul. Alana îi făcu un semn cu mîna.

— Să-mi spui cînd pleci. Voi veni cu tine, Cain. Îţi jur că voi veni, spuse ea.

—Sigur, şopti el, în timp ce Alana o luase pe Christal de braţ, conducînd-o spre un grup de doamne, ale căror smaralde şi diamante ce străluceau în bijuteriile lor ar fi fost suficiente să finanţeze toată armata Confederaţiei.

—Sigur, repetă el, întorcînd privirea în stradă.

Dar nu-l auzi nimeni.

Capitolul 30

— L-ai văzut pe Macaulay? întrebă Christal, abia reuşind să-şi ascundă disperarea din privire, după ce o trăsese pe Alana din mijlocul unui grup de tinere domnişoare.

Christal urcase în camera fetiţei împreună cu Alana, în timp ce sora ei alăptase copilul. Apoi o rugase pe sora ei s-o lase să-şi legene nepoţica, s-o adoarmă, iar cînd se întorsese, Macaulay nu era nicăieri.

—Draga mea, trebuie să fie prin preajmă...

Alana privi în jur. Îşi căută soţul în mulţime. Trevor îşi ridică privirea şi se îndreptă spre ea.

— Trevor trebuie să ştie unde se află. Oh, Christal, arăţi îngrozitor. De ce eşti atît de îngrijorată... poate s-a dus la culcare.

—Nu...

Christal îşi frămînta mîinile, în timp ce mai aruncă o privire în mulţime. Statura înaltă a lui Cain nu era printre toate acele sclipiri de giuvaieruri, rochii de satin şi fracuri negre.

— Oh, să nu-mi spui că a plecat! Nu-mi spune aşa ceva!

—Unde ar fi putut pleca la ora asta tîrzie?

Alana se întoarse spre soţul ei, care între timp traversase încăperea şi ajunsese lîngă ele.

—Trevor, unde e Macaulay?

— Caln? L-am văzut la miezul nopţii. Vorbea cu Whittaker.

Christal păli.

—Aş putea vorbi cu majordomul?

—Desigur, vino.

Trevor o luă de braţ. Alana îi privi, cu o umbră de îngrijorare în ochii ei frumoşi.

Majordomul era la intrarea în sufragerie, explicînd unui servitor cum să strîngă masa.

— Whittaker! îl căutăm pe domnul Cain. A vorbit ceva cu tine?

Vocea puternică a lui Sheridan răsună între coloanele de marmură.

Whittaker se înclină spre Christal.

— Tocmai l-am văzut domnule. Mi-a cerut armele pe care mi le lăsase cînd a venit.

—Şi-a luat armele? se sperie Christal.

— Avea de gînd să împuşte pe cineva? întrebă Sheridan.

— Nu... îşi scutură Christal capul, încercînd să nu izbucnească în plîns.

—Am greşit cu ceva? exclamă Whittaker, îngrijorat. Trebuia să nu-i fi dat armele? Am crezut că mi le-a cerut pentru că voia să meargă la culcare. Am auzit că toţi cowboy-ii dorm încălţaţi cu cizmele şi am presupus că domnul Cain obişnuieşte să-şi păstreze şi pistoalele.

— M-a... părăsit, abia rosti Christal, înecată de plîns.

Îl privi pe Sheridan, care rămase perplex, apoi fugi în foaier, ridicîndu-şi rochia grea de satin, ca să urce repede, cîte două trepte odată, scările de marmură spre dormitorul ei.

— Oh, nu putea să fi plecat! De-abia aţi sosit azi! exclamă Alana, în timp ce Christal îşi strîngea cele cîteva lucruri într-o valiză.

— Probabil m-a căutat, îşi înghiţi Christal lacrimile în timp ce mai strînse o rochie... şi a crezut... că eu... că eu mă distrez... că îmi place aici...

— Despre ce vorbeşti, Christal?

— Oh, cum să-ţi explic?

Christal privi prin cameră să vadă dacă nu uitase ceva. Uitase. Era rochia ei albastră. Părea ridicol de ieftină şi grosolană faţă de tapiseria fină a mobilei pe care era aşezată, dar pentru ea era cea mai frumoasă rochie din lume. O ridică şi o strînse la piept, cu gîndul la Cain.

— Nu ne place? întrebă Alana aproape ofensată. Oh, dar cum se poate? Nici nu a avut timp să ne cunoască.

— O face pentru binele meu. Mi-a spus că pleacă, mi-a spus că e mai bine să rămîn la New York şi să-mi reiau locul în societate. Dar i-am spus că îl iubesc... cum a putut să plece fără să mă anunţe?

Alana o ajută să-şi strîngă rochia albastră, fără să mai facă nici un comentariu asupra faptului că sora ei renunţa la toate rochiile scumpe pe care i le oferise, în

favoarea unei rochii de lînă.

— Am vrut să dansez la nunta ta, Christal. Dacă pleci şi te măriţi în Wyoming, nu voi fi acolo, spuse Alana cu ochii în lacrimi. Aş fi vrut să îţi organizez o nuntă mare şi frumoasă.

— Cred că voi avea un copil.

Alana rămase privind la ea înmărmurită.

— Mi-am dat seama luna aceasta, dar cu toate cîte s-au întîmplat în săptămînile acestea, nici nu m-am gîndit... nici nu m-am mai gîndit la asta.

Christal îşi lăsă capul în palme.

— Ce-aş putea face, Alana? Dacă ai fi în locul meu, ce ai face? Să-l chem înapoi aici şi să văd că e nefericit? Sau să plec după el şi să-l iubesc? Nu înţelegi, el ştia că locul lui nu e aici... iar acum văd că... nici locul meu nu mai e aici.

Alana nu îşi găsea cuvintele. Stătea doar, privind spre Christal şi lăsîndu-şi lacrimile să cadă în tăcere.

— Nu i-am spus încă de copil. Voiam să fiu sigură.

Christal simţi din nou că o podidesc lacrimile.

— Nu vreau să te părăsesc, te iubesc, Alana. Îi iubesc pe copiii tăi şi pe Trevor. Dar ce pot face? Îl iubesc pe Macaulay atît de mult...

— Du-te după el.

Alana luă valiza şi strînse mîna lui Christal.

— Dacă nu voi dansa la nunta ta, voi veni la naşterea primului meu nepot sau nepoată. Cînd va veni pe lume?

— Peste opt luni... sau poate şapte? Oh, nu ştiu!

Christal izbucni deodată în rîs, printre lacrimi.

— N-am găsit niciodată răgazul să calculez.

— Dacă ajungem în Wyoming şi bărbatul acesta

nu ţi-a pus inelul pe deget, Trevor o să-l împuşte...

— Nu-ţi face griji. Doar să-l găsesc pe Macaulay. Restul va veni de la sine.

— Să ne scrii, ca să ne dai de veste unde te afli, sau vom porni din nou în căutarea ta.

Alana o strînse la piept cu dragoste şi tristeţe.

— Şi să mai ştii că te iubesc. Şi nu te-aş fi lăsat să pleci, dacă n-aş fi fost nevoită s-o fac.

Plină de amărăciune, Christal se forţă să fie tare în faţa unei noi despărţiri. Coborî în grabă treptele de marmură spre trăsura care o aştepta.

Trenul spre St. Louis tocmai dădea semnalul de plecare, cînd Christal ajunse alergînd pe peron. Continuă să alerge de-a lungul trenului, aruncîndu-şi privirea spre fiecare fereastră, căutîndu-l pe Macaulay. Ajunsese la mijlocul trenului şi încă nu îl zărise. O podidiră lacrimile. Trecuse prin prea multe de cînd îl cunoscuse, ca să se termine totul în felul acesta. L-ar fi putut găsi mai tîrziu, dar ea îl dorea, îl iubea, avea nevoie de el, acum.

— Unde eşti, sudist afurisit! strigă ea, spre stupefacţia celor aflaţi pe peron, în timp ce trenul se puse uşor în mişcare.

Şi atunci îl văzu. Era aplecat peste balustrada din capătul vagonului următor, privind gînditor şi sumbru la gara din care pleca.

— Te urăsc! îi strigă ea, alergînd să ţină pasul cu trenul care se mişca încă destul de încet.

Macaulay făcu ochii mari, cît pe ce să cadă de uimire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? ţipă el, alergînd în celălalt capăt al balustradei, aproape de ea.

— Vin cu tine, ticălosule! Cum ai putut să mă laşi aici?

Cain se întunecă şi cuta dinspre sprîncene deveni mai adîncă.

— Ţi-am oferit... o altă posibilitate. Nu-ţi dai încă seama ce laşi în urmă. Nu vreau să fii nefericită. Pot face ceva mai bun decît să tîrîi după mine o femeie nefericită...

— Deci nu vrei să fiu nefericită?

Christal îşi pierdu răbdarea, mai repede decît se mişca trenul. Furioasă, îi aruncă valiza în braţe. Apoi îşi smulse de la gît colierul cu safire şi diamante.

— Atunci ia-mă cu tine în Wyoming! Lasă-mă să părăsesc viaţa din New York. N-o vreau.

Ca să dovedească ceea ce spusese, Christal dădu colierul primei persoane pe care o văzu, o femeie bătrînă, cu capul acoperit cu un şal negru, care aproape leşină cînd văzu cu ce se trezise în mînă, ca din senin.

— Iisuse Hristoase! aproape că ţipă Cain, nevenindu-i să creadă.

— Ia-mă cu tine! Am minţit... nu te urăsc... te iubesc. Nu lăsa lucrurile astea fără valoare să ne des-

partă!

Christal continua să alerge lîngă tren, dar acesta începea să capete viteză. Îşi aruncă pelerina de satin şi îşi scoase cerceii de diamant, aruncîndu-i unei alte femei ce rămase privind stupefiată.

— La naiba, Christal, ce faci? îngăimă Cain uimit de purtarea ei nebunească.

Christal renunţase în cîteva minute la o mică avere.

—Vreau să-ţi arăt că te iubesc!

Trenul căpătă mai multă viteză. Christal abia mai respira. Dacă Macaulay nu întindea o mînă să o ajute, pierdea trenul.

Şi viaţa ei era terminată. Pentru că fără el nu putea trăi. Toată averea nu însemna nimic fără iubirea lui.

— Ar putea fi marea ta greşeală! încercă el să fie cît mai convingător.

Christal nu răspunse. Alerga, privindu-l. Rochia i se murdărise, tîrîtă pe peronul murdar; părul, aranjat înainte cu atîta grijă, se desprinse şi îi cădea pe umeri. Moştenitoarea cea mîndră şi bogată dispăruse. În locul ei era o femeie cu inima gata să se frîngă, pentru că Macaulay Cain credea că pentru ea e mai bine să rămînă în New York, cu averea şi poziţia ei în înalta societate.

— Nu, acum chiar te urăsc! strigă ea disperată, ajunsă la capătul peronului.

Atunci un braţ puternic o înşfăcă şi Christal se trezi de pe peron la pieptul cald al lui Cain.

— Yankee nebună, şopti el cu faţa îngropată în buclele ei de aur.

—Am minţit... de fapt, nu te urăsc...

— Să nu te aud plîngîndu-te! Dacă te măriţi cu mi-

ne, nu vei avea viaţa surorii tale, asta e sigur.

— Du-mă în Wyoming. Vreau să văd munţii. Vreau să văd nuferii de pe Lacul Singuratic. Vreau să fiu soţia ta. Vreau să mă iubeşti.

Ochii săi reci de lup singuratic se umplură de lacrimi. Îi luă mîna cu cicatrice şi o lipi de inima lui.

— Micuţo, dacă vrei să te iubesc, ai deja ceea ce vrei. Fără tine nu am nimic pe lumea aceasta.

Ea zîmbi şi-şi desfăcu valiza, bucuroasă că nu o pierduse în fuga ei după tren.

— Ce faci?

Christal îşi scoase rochia albastră din valiză.

— Crezi că e bună de rochie de nuntă? Poate o să-mi pot face şi un buchet frumos. Cine ştie, cînd ajungem la Noble, poate Dixiana este deja judecător de pace şi ne-ar putea căsători ea.

— Va veni şi ziua aceea, zîmbi Cain.

— Dar nu prea tîrziu.

— Şi de ce nu?

Christal rîse şi aruncă rochia în braţele lui.

— Pentru că în curînd n-o să mă mai încapă, cowboy nesuferit, de asta!

— Ce...?

Christal zîmbi şăgalnic.

— Iisuse... pricepu el în cele din urmă.

— Şi am primit asigurarea că oamenii lui Sheridan vor veni pregătiţi să linşeze pe cineva, dacă nu apare un inel pe degetul meu la timp...

Cain izbucni în rîs şi slobozi un chiot de rebel, făcînd să răsune trenul. Apoi o prinse în braţe şi o sărută sălbatic, în timp ce gara rămînea tot mai mică în

urma lor. Luna apăruse deasupra, în timp ce luminile oraşului dispăreau în noapte. Trenul se îndrepta spre vest, către munţi, acolo unde cerul săruta pământul.

Meagan McKinney și-a încîntat pînă acum cititorii cu alte cinci best-seller-uri printre care și romanele aclamate de public – LEI ȘI DANTELĂ și PÎNĂ CÎND ZORII ÎMBLÎNZESC NOAPTEA, și acestea în pregătire la editura noastră.

Cu NOAPTEA ULTIMULUI PĂCAT, autoarea ne oferă o nouă și captivantă poveste de dragoste, plină de pasiune și romantism, o poveste deosebită de oricare alta întîlnită în scrierile din ultima vreme.

Un roman care ne taie respirația!

THE NEW YORK TIMES

Fără greșeală... năvalnică... minunată!

THE TIMES PICAYUNE

O VRĂJITORIE! CITITORI DE ROMANE DE DRAGOSTE, BUCURAȚI-VĂ!

PUBLISHERS WEEKLY

BEST SELLER

Preț: 2[illegible]